

Roger J. Morneau

**MOJ BIJEG IZ SUIJETA
NADNARAVNIH SILA**

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
A TRIP INTO THE SUPERNATURAL
by Roger J. Morneau
ISBN 0828001383
Review and Herald Publishing Association, U.S.A.

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Vladimir Odorčić

Lektura
Đurđica Garvanović-Porobija

Korektura
Ljiljana Đidara

Prijelom
Miroslav Vukmanić

Tisak
ZNACI VREMENA
Zagreb 2014.

Roger J. Morneau

MOJ BIJEG IZ SUIJETA NADNARAVNIH SILA

Četvrto izdanje

*Ako nije drukčije naznačeno, svi biblijski tekstovi
navedeni su iz prijevoda Kršćanske sadašnjosti.*

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 889238

ISBN 978-953-183-035-5

Zahvala

U eseli me što na ovom mjestu mogu zahvaliti gospođi June Strong, spisateljici koja me je usmjeravala i vodila u mojem pisanju ove knjige; bez nje još uvijek ne bih zapisao što znam i osjećam o duhovnom ratovanju.

Također zahvaljujem pastoru Williamu R. Lawsonu, koji me je još davno prije nego što sam napisao i prvu rečenicu uvjerio da za korist i dobrobit drugih zapišem svoja iskustva s duhovima.

Zahvalan sam i Ellen i Maynardu Cady, što su mi u vrijeme nastajanja rukopisa mnogo puta pomogli tako što bi povremeno proveli po čitav dan sa mnom u kolibi na vrhu jedne planine u Pennsylvaniji. Na taj sam način mogao razmišljati i o nečemu drugom, a ne samo o svojoj prošlosti.

Neka imena u ovoj knjizi izmijenjena su zbog očuvanja privatnosti onih koji su sudjelovali u opisanim događajima.

“Bog može promijeniti i najbeznadnije stanje i na divan način osloboditi bespomoćnoga iz ruku neprijatelja.”

Roger J. Morneau

I

Imao sam savjesne kršćanske roditelje

Roden sam 18. travnja 1925., kao peto dijete u obitelji s osmero djece, u St. Jacquesu, malom selu u New Brunswicku, blizu granice s pokrajinom Quebec, u istočnoj Kanadi. Roditelji su mi bili pobožni katolici iz francuskog govornog područja. Dvije očeve sestre bile su opatice, a njegov mlađi brat svećenik. Kasnije je postao rimokatoličkim monsinjorom.

Ni danas se ne prestajem diviti svojim roditeljima zbog revnosti kojom su slijedili učenja i zapovijedi svoje Crkve. Dokle god mi sjećanje seže, u našoj se obitelji svakog dana zajednički molilo. Najbolje se sjećam večernje molitve. Glavni dio molitve bio je *Ružin vijenac*, no isto tako ponavljali smo i *Molitvu svecima*. Bilo je to prizivanje raznih svetaca da oni mole Boga za nas. Nas djecu boljela su koljena od silnog klečanja, no roditelji su nas poticali da prinesemo svoje muke Bogu na žrtvu, kako bi ih On upotrijebio za kratkotrajno oslobađanje neke duše od muka vatre i duševnih patnji u čistilištu.

Naša obitelj vršila je više vrsta tjelesnih pokora s namjerom da zadobije Božju naklonost. Svakog smo petka postili — nismo jeli mesa. Ako bi tko išao svakog prvog petka u mjesecu na ispovijed i primao pričest, dobivao bi oprostajnicu za pet tisuća dana, što bi značilo da bi određena duša toliko dana ranije bila puštena iz čistilišta. U to davno vrijeme nije se smjelo ni jesti ni piti od večeri

uoči primanja pričesti pa sve do sljedećeg jutra. To pravilo Crkva je u međuvremenu promijenila.

Određenih dana u godini bio je običaj da svi članovi obitelji provedu čitavu noć u molitvi. Jedan za drugim svi bismo po sat vremena klečali pred nekom svetom slikom i molili kronicu i razne molitve. Dani prije Uskrsa bili su vrijeme velikog samokažnjavanja. Moji roditelji bili su ljudi koji su ljubili Boga, i sve aktivnosti u njihovu životu kretale su se oko Njega. Ugoditi Bogu — bio je to njihov glavni cilj.

Kad mi je bilo tri godine teško sam se razbolio. Liječnici su izgubili nadu u moje izlječenje. Moj je otac čak obavio sve pripreme za moj pogreb. Majka je tad obećala Bogu da će, ako ozdravim, učiniti sve što je u njezinoj moći da postanem svećenikom. Trebao sam dakle proslavljati Božje ime i druge pridobivati da Mu služe. Prema njezinom izvještaju — odmah sam počeo ozdravljati. Liječenje je brzo napredovalo i ja sam napokon ozdravio.

Došlo je vrijeme da se priprelim za prvu pričest. Ali što sam iz katekizma više učio napamet pravila i učenja Crkve, sve mi je teže bilo dovesti u sklad ono što mi je tumačio katekizam s onim što sam već znao o Kristovu evanđelju.

Svake nedjelje svećenik je prije propovijedi čitao po jedno poglavlje iz jednog od četiriju Evanđelja, ili iz novozavjetnih poslanica, i ja sam uvijek uživao u tome. Vraćali smo se tako jednog lijepog zimskog dana iz crkve, bilo mi je sedam godina. Sunce je blistalo dok je dvadesetak saonica zaredom klizilo kroz snijeg. Zvonjava bezbrojnih praporaca nije dopuštala da se previše razgovara. Svi smo šutjeli. Ja sam nato prekinuo šutnju upitavši majku zašto je Isus bio tako ljubazan prema ljudima dok je bio na Zemlji, a potom tako zločest nakon što je otišao na Nebo.

— Zašto pitaš tako nešto? — rekla je ona.

— Zašto dobri Bog spaljuje ljude po čitava stoljeća i za najmanje prijestupe? — htio sam znati. — On sigurno ne postupa onako kao što je sâm učio druge. Ti i tata činite ono što nas učite; zašto On ne čini tako? Vi nas učite da jedni drugima opraštamo naše pogreške. Ne bi li i Bog trebao opraštati?

Kad sam pogledao u njezine oči, vidio sam kako joj je moj način razmišljanja bio zagonetan. Otac joj je pokušao pomoći pozivajući se na više autoritete:

— Znaš, Roger, to je upravo onako kao što je tvoj stric Felix (svećenik) jednom rekao: “Bog toliko mrzi grijeh da je, u želji da pomogne ljudima, zaprijetio tako visokom kaznom. Uostalom, naš sveti otac papa poznaje i druge razloge zašto Bog upotrebljava čistilište, a mi dakako ne smijemo dovoditi u pitanje autoritet pape.”

Učenje o pretvaranju kruha i vina prigodom pričesti prihvatio sam kao i svako drugo dijete mojih godina. Vjeroval sam da svećenik pretvara kruh i vino u Kristovo tijelo i krv.

Ali za Uskrs 1937. godine, kad je umrla moja majka, čuo sam nešto što me je ponukalo da promijenim mišljenje. Svećenik je iz jednog od Evanđelja čitao o Kristovu uskrsnuću. Ono što me je općinilo bila je činjenica da je Isus imao poteškoća da objasni učenicima kako je doista uskrsnuo i da je stvarno biće od krvi i mesa, a ne duh. Nekoliko zanimljivih pitanja pojavilo se u mojim mislima. Je li moguće da je Nebo isto tako stvarno mjesto kao i ova Zemlja, gdje ljudi od krvi i mesa mogu živjeti stvarni život, a ne samo lebdjeti po oblacima poput nekih duhova? I, ako Isus nije duh, kako onda može biti u hostiji? Neki će ljudi vjerojatno teško razumjeti kako jedno dijete može izgubiti vjeru u Boga i okrenuti se protiv vjere. Mo-

žda ću to malo bolje objasniti ako ispričam poneki svoj doživljaj.

Na mene kao dijete ostavljalo je dubok dojam sve što bih čuo i vidio u životu odraslih. Naš je dom bio mjesto mira i radosti. Roditelji su nam davali dobar primjer kako se ljudi trebaju međusobno ophoditi. Bili su ljubazni i obazrivi prema drugima, a očekivali su da i mi jedni drugima praštamo pogreške i budemo ljubazni. Bili su i mišlju i djelom stalno obuzeti pomaganjem siromašnima i nevoljnicima. A ja sam smatrao da bi Bog trebao biti barem isto toliko dobar i suosjećajan prema ljudima koliko sâm očekuje da oni međusobno budu obazrivi.

Jedan naročiti događaj zaokupio je moj um. U ona vremena nije bio običaj da se automobil koristi za zimskih mjeseci, i često je bilo potrebno uložiti dosta truda da ga se ponovno osposobi za vožnju kad u proljeće zatopli.

Otac je odlučio pozvati nekog mehaničara iz Edmunda da se pozabavi njegovim *fordom* te da ga osposobi za vožnju. Ali takva usluga trajala bi po nekoliko dana.

Prije nego što je pozvao tog čovjeka, otac nam je rekao:

— Taj mehaničar je protestant, ali je dobar čovjek i majstor svog zanata. Stoga me, djeco, sada dobro čujte! Vrlo je vjerojatno da on s nama prije ručka neće moliti *Angelus*. Molim vas, nemojte buljiti u njega i nemojte ga ispitivati o njegovoj vjeri. Nemojte ga dovoditi u neugodnu situaciju. Je l' jasno? — I dok je to govorio, gledao nam je ravno u oči.

Svi smo u jedan glas odgovorili:

— Da, tata!

Taj čovjek je tri dana radio oko automobila, a ja sam ga promatrao. Bio je baš onakav kako ga je otac opisao; čak i bolji. Bio je vrlo ljubazan i očito mu je bilo zadovolj-

stvo razgovarati sa mnom. A nije ni psovao! Moj je otac imao tri farme i osobno je upravljao njima. Imao je i priličan broj zaposlenih. Kad bi odlučio primiti kakvog novog radnika, čuo sam ga kako govori:

— Znam da ćemo se vi i ja dobro razumjeti. Meni nije teško udovoljiti, ali jedno želim, i to nemojte nikada zaboraviti: moja žena i ja ne dopuštamo našim radnicima da psuju Boga ili svece. Imamo djecu koju želimo odgojiti u strahopoštovanju prema Bogu. Stoga pripazite na svoje riječi!

Unatoč toj molbi, tu i tamo bi se radnici tijekom rada zaboravili i kleli sve svece.

Ali kad bi se onaj protestantski mehaničar ogrebao po ruci ili ukliještio prst, rekao bi samo:

— Joj! Pa to boli!

Što se tiče molitve *Angelus*, pokazao je više strahopoštovanja no što smo ga mi imali. Kad bi tata pozvao na molitvu, on bi sagnuo glavu i sklopio oči i ruke. Mi nismo nikada zatvarali oči, a molitvu smo izmolili što je brže bilo moguće.

Nakon odlaska tog čovjeka, nešto me je počelo uznemiravati i nisam to mogao odagnati iz svojih misli. Bila je to jedna rečenica iz katekizma, koju sam znao napamet: "*Hors de l'Eglise catholique apostolique et romaine il n'y a point de salut.*" — što znači: "Izvan katoličke apostolske i rimske Crkve nema spasenja."

Moja je majka primijetila da me nešto muči te me u svezi s tim i ispitivala. Ja sam je napokon upitao:

— Majko, kamo idu svi oni dobri protestanti kad umru?

— To je dobro pitanje, Roger. Ali zašto pitaš?

Ponovio sam joj onu rečenicu iz katekizma. Priznala je da ne zna odgovor na to pitanje i predložila da to pitam

velečasnog strica kad nam dođe u posjet. To moje pitanje ju je vjerojatno uznemirilo, jer je za vrijeme večere ispričala ocu naš razgovor i zamolila ga da kaže svoje mišljenje.

Ni on nije mogao dati neki zadovoljavajući odgovor, ali je dodao da Bog sigurno neće nijednog dobrog čovjeka isključiti iz Neba, bio on katolik ili protestant. Rekao je da kad umre neki dobri protestant, anđeli ga vjerojatno uvođe u Nebo, ali kroz zadnja vrata.

— Protestante ne prima Sv. Petar osobno sa svim počastima i štovanjem, ali to im ne bi trebalo smetati ako su već uspjeli ući u Nebo. Ne bi smjeli očekivati da se postupa s njima kao s nekim slavnim ličnostima. Uostalom, njihovi preci počinili su veliku pogrešku napustivši Katoličku crkvu. Stoga svi njihovi potomci moraju računati s time da ih očekuju patnje.

Dok sam razmišljao o tome kako je tatina argumentacija najvjerojatnije točna, stalno mi je u mislima iznova odjekivala ona rečenica: "Izvan katoličke apostolske rimske Crkve nema spasenja..."

Prošlo je nekoliko mjeseci. Saznali smo da stric Felix kani posjetiti svu rodbinu. Pitao sam tatu ne bi li on mogao upitati strica o onim dobrim protestantima, ako se pruži prilika. Stric je došao. Pošto smo svi malo porazgovarali s njim, tata ga je upitao:

— Felixe, reci mi kamo idu dobri protestanti kad umru?

— Zašto pitaš?

Tata mu je objasnio moje pitanje u vezi s izjavom katekizma.

— Ono što je Roger citirao iz katekizma jest točno, — odgovorio je. — Izvan Katoličke crkve nema spasenja; o kome god se radilo.

Njegova izjava izazvala je priličnu raspravu o toj temi. Moj je otac tvrdio da od Boga ne bi bilo pošteno da jednom dobrom protestantu ne dopusti ulazak u Nebo.

Stric je na to malo smanjio žestinu rasprave, rekavši kako duša nekog dobrog protestanta nakon smrti ponajprije ide u pretpakao. Pretpakao bi bilo mjesto kamo dospijevaju duše nekrštene novorođenčadi kad umru.

— Jedno znam, — zaključio je stric Felix, — da, prema učenju Crkve, nijedan protestant, bez obzira bio dobar ili loš čovjek, ne može ući u Nebo ili vidjeti Boga. I upamtite: nisam ja postavio ta pravila; ja ih samo naučavam. Kad bi za protestante postojao bilo kakav način da dođu na Nebo, to bi nam sasvim sigurno rekao sveti otac papa.

Ovaj doživljaj ostavio je u mojim mislima veliki upitnik u svezi s Božjom pravednošću.

Vrijeme je prolazilo...

Nekoliko godina kasnije ponovno se u mom umu iza Božje pravednosti pojavio upitnik. Jedne lijepe srpanjske večeri svratio je k nama neki čovjek da nam javi kako je jedan susjed iznenada umro, osam kilometara daleko od kuće.

Jedna napomena uznemirila je sve nazočne:

— Umro je bez svećenikove posljednje pomasti!

Donositelj vijesti klimnuo je glavom i rekao:

— Da, žalosno je to, vrlo žalosno.

Sjećam se tog događaja kao da se zbilo jučer. Nije dugo potrajalo i naišla su stara zaprežna kola. Polako su se klimatala. Preko pokojnika bio je prostrt pokrivač. Naprijed je sjedio kočijaš. Noge su mu se klatile a na licu mu je bio izraz očaja.

Nekoliko susjeda koji su se došli poslužiti našim telefonom (u čitavom kraju samo su dvije obitelji imale telefon) sjedilo je na verandi ispod produljenog krova naše

kuće. Nakon što su prošla kola s pokojnikom, i moja majka je uzdahnula kako je to žalosno.

— Da je barem pored njega bio svećenik, koji bi mu dao oprost od smrtnih grijeha, pa da ne mora u pakao! — rekla je. — Nadajmo se da ga terete samo manji grijesi. A i samo to već znači više godina muka u čistilištu...

— Skupit ćemo nešto novca i pobrinuti se da se održe mise zadušnice za pokoj njegove duše, — dodao je otac, — jer mi se čini da njegova žena i djeca nisu u mogućnosti skupiti taj novac.

Jedan od susjeda je na to rekao:

— Najradije bih vam savjetovao da zadržite taj novac. Čini mi se da je njegova duša već u paklenom ognju. Gospodine i gospodo Morneau, taj je čovjek imao duge prste. Želim time reći da je katkad znao uzeti stvari koje mu nisu pripadale.

— To je vrlo ozbiljna optužba, — rekao je moj otac, — i ako niste u stanju to dokazati, radije mi o tome nemojte više ništa govoriti.

Čovjek je ipak nastavio:

— Nerado vam to govorim, ali sigurno se sjećate da ste prošle godine u ovo doba tražili lanac za vuču trupaca što ste ga prije toga kupili. Kad biste sada otišli u njegov štagalj, našli biste tamo svoj lanac. Osobno sam ga vidio tamo prije nekoliko dana. Čak sam i upitao pokojnika za taj lanac. Rekao je da ga je posudio od vas, ali da vi ništa ne znate o tome.

Otac je doista nekoliko trenutaka bio zatečen, ali se ubrzo sabrao i rekao:

— To je za mene nešto novo. Ali želim da čujete svi vi ovdje nazočni da pred Bogom poklanjam tom čovjeku lanac što ga je posudio od mene, iako mi ga možda nije namjeravao vratiti. Ako je možda još što uzeo, i to mu

poklanjam! Sada mu je duša slobodna od osude koja ga je teretila pred Bogom.

— Ne želim biti drzak prema Bogu, — odgovorio je susjed, — ali čini mi se da ste ovog trenutka velikodušniji od Njega. Moram priznati da je to najplemenitija gesta koju sam ikada vidio. Vi ste možda prvi čovjek koji je Boga prisilio da vrati jednu dušu iz pakla u čistilište da bi se tamo dostatno očistila za ulazak u Nebo.

Taj je doživljaj ostavio u meni trajan dojam.

Nekoliko sam dana razmišljao o tome. I dok sam tako u sebi raspredao te događaje, složio sam se s našim susjedom: moj otac doista ima plemenitiji karakter od Boga kojemu služi. Zaključio sam da je Bog iznimno neljubazan, jer prisiljava ljude da u čistilištu pate; samo zato što njihova obitelj možda nema dovoljno novca da za njih plati mise zadušnice.

Događaj koji me je sasvim udaljio od Boga bila je smrt moje majke. U proljeće 1937. godine morala je u bolnicu da bi se podvrgla operaciji. Nakon dva tjedna poslali su je kući da bi tamo provela nekoliko posljednjih dana svojega života. Meni je tada bilo dvanaest godina, doba u kojemu je dijete vrlo podložno utjecajima.

Vrativši se jednog dana iz škole, pošao sam k njoj u sobu da je poljubim u čelo, kao što sam to svaki dan činio.

— Sjedni, molim te, — rekla je, — nešto bih ti rekla, što mislim da je važno i za mene i za tebe. Ti znaš da još samo kratko vrijeme mogu biti s vama, i stoga želim da zapamtiš sljedeći savjet: Budi u životu zahvalan onim ljudima koji su ljubazni prema tebi. Zahvali im, pa makar samo za čašu vode. Ljudi koji pokazu da su zahvalni na skromnim darovima, primit će još više dobra.

Tada je bio običaj da se rodbini, prijateljima i posjetiteljima pruži prilika da po posljednji put vide pokojnika

u njegovu domu a ne u mrtvačkoj kapeli. Tri dana dolazili su prijatelji, rodbina i susjedi da odaju mojoj majci posljednju počast i da se mole za njezinu dušu. Na dan pogreba mnogi su govorili kako je moja majka sigurno u Božjoj blizini, zato što je prethodnih dana izmoljeno toliko krunica za nju. Ali najviše nam se sviđjelo to što je moj otac naručio gregorijanske mise za pokoj njezine duše.

Naš stric Felix objasnio nam je da su gregorijanske mise nešto najdivnije što se može učiniti za dušu nekog pokojnika. Ispričao je kako ih je ustanovio papa Grgur, kome je dobrobit duša u čistilištu posebice ležala pri srcu. Obitelj bi se pobrinula da se određenog dana u raznim župama i samostanima održi tri stotine misa. Prema njegovim izjavama, one bi imale moć da dovedu dušu izravno u Nebo, pa ona ne bi ni ugledala plamen čistilišta.

Istog dana čuo sam jednog rođaka gdje govori da gregorijanske mise stoje po jedan dolar. Ukupno dakle 300 dolara. Pomislio sam kako smo mi, eto, sretni što je naš otac mogao omogućiti našoj majci tako lak ulazak u Nebo.

Pritom sam se odmah sjetio jedne žene koja je umrla prije šest mjeseci. Budući da joj je obitelj bila previše siromašna da plati čitanje misa zadušnica, bilo je jasno da je morala otići u čistilište. Pripreme za njezin pogreb jako su uznemirile mojega oca jer je bio član dobrotvornog vijeća naše župe. Te večeri tata je sjeo za stol da večera, ali je zatim odlučio da ne jede.

Majka je, primijetivši u kakvom je raspoloženju, pitala što nije u redu.

— Da, ionako ti mogu sve reći, — odgovorio je. — Veći dio poslijepodneva proveo sam na sastanku s ostalim članovima dobrotvornog vijeća, razgovarajući o problemima siromašnih u našoj župi. Uglavnom se raspravljalo o kupnji lijesa za staru Annie. Nikad nisam bio protiv toga da

se uštedi novac ako je to moguće, ali kad je župnik Paquin upitao vođu pogrebnog poduzeća koliko bismo uštedjeli ako bismo, netom prije polaganja lijesa u zemlju, odstranili s njega križ i rukohvate, napustilo me je strpljenje. Zamalo sam rekao župniku svoje mišljenje, i to pošteno, ali sam se ipak suzdržao zbog poštovanja prema njegovoj službi. U nakani da okončam raspravu rekao sam da ću razliku u cijeni platiti ja. Takve me stvari jako uznemiruju. Doista je žalosno u današnje vrijeme biti siromah, posebno onda kad dođe red da se umre.

I dok sam razmišljao o ovim događajima, nisam mogao otkloniti misao da je Bog iznimno nepravedan, jer dopušta da i nadalje ima sirotinje i bijede na ovom našem svijetu. S vremenom sam izgubio povjerenje i u Boga i u Crkvu i odlučio da s njima više nemam posla čim dovoljno odrastem da mogu sâm poći svojim putem.

U jesen 1937. otac je poslao mog brata Eduarda i mene u internat Hotel Dieu de St. Basil, koji su vodile opatice. Tako se dogodilo da sam primio još mnogo više vjerske poduke, što je dovelo do toga da je moje srce još više otvrdnulo. Promatrajući me izvana nitko ne bi ni pomislio da se u meni odvija strahovita duševna borba. Korak po korak odlazio sam sve dalje od Boga, pun gađenja i mržnje. Prošlo je još nekoliko godina; došao je Drugi svjetski rat i poziv da služim svojoj domovini.

2

Izlet u svijet nadnaravnog

Neobično me je privlačila misao da stupim u kanadsku trgovačku mornaricu. Jedan moj poznanik već je bio u njoj i govorio mi je kako mu se tamo doista sviđa. Biti pod zaštitom kraljevske mornarice i zrakoplovstva, a trgovačka mornarica bila je važna za vojsku, pružalo je osjećaj sigurnosti i zaštićenosti.

Dvije i pol godine radio sam u strojarnama raznih brodova na koje su me raspoređivali. Najčešće kao ložač. Sjećam se kako bih svaki puta pri stupanju na dužnost pomislio: *Neće valjda baš sada, dok sam ja tu, udariti neki torpeda u te kotlovnice.* Poznavao sam nekoliko momaka koji su poginuli na moru. Ono što sam doživio u trgovačkoj mornarici još je više otvrdnulo moje srce prema Bogu i ljudima.

U Montrealu je nakon rata bilo teško naći neki dobar posao. Grad je bio prepun otpuštenih vojnika i svi su oni tražili posao. Odlučio sam izučiti zanat, ali takav u kojem dolazi do izražaja stvaralaštvo. Nisam želio raditi samo da zaradim za život. Odlučio sam stoga uzeti dosta vremena za biranje, kako bih bio siguran da sam izabrao nešto što će mi doista pričinjavati zadovoljstvo.

Kako bih ipak nekako iskoristio vrijeme traženja, zaposlio sam se u kuglani Windsor Bowling Alleys u ulici St. Catharine West. Tih je godina, što se tiče te vrste zabave, to bio jedan od najboljih lokala u Montrealu. Bio sam

desna ruka rukovoditelja prostorije za biljar. Posao nije bio težak, a upoznao sam i mnogo novih ljudi i dobro se provodio.

Nedugo nakon što sam se tamo zaposlio, naišao je jedan moj prijatelj iz trgovačke mornarice. Poznavali smo se još od početka vojnog roka. Veseli što smo obojica još živi, pošli smo zajedno na večeru. Razgovarali smo o svemu i svačemu.

O jednoj je temi moj prijatelj Roland govorio s osobitim oduševljenjem: o svom novootkrivenom zanimanju za nadnaravno. Ispričao mi je kakvu je sreću imao da je upoznao skupinu ljudi, članove udruženja što je uspostavljalo kontakte s mrtvima. Spiritistički medij navodno je tako omogućio Rolandu da razgovara s ocem koji mu je umro dok je Roland imao samo deset godina. Otac mu je navodno dao mnoge savjete u vezi s budućnošću.

Bilo je zanimljivo slušati Rolanda kako govori o svojim iskustvima s područja nadnaravnog. Kako god bilo, sve je to u meni pokrenulo tjeskoban osjećaj. Upitao me je jesam li zainteresiran da podem s njim na jednu od spiritističkih seansi.

— Možda će ti medij omogućiti da razgovaraš s duhom svoje pokojne majke. To bi ti se sigurno svidjelo, zar ne?

Njegovo oduševljenje je ponešto splasnulo kada je shvatio koliko me je sve to šokiralo. Nisam uopće bio sposoban da mu odgovorim.

Nakon nekoliko trenutaka šutnje nastavio je:

— Ta nije te valjda strah razgovarati s dušom svoje majke, ha?

Uspio sam nekako odgovoriti da nije, no zamolio sam ga da mi dâ vremena za razmišljanje. Pogledao me je u oči:

— Morneau, ti se bojiš. Vidim to po tome kako me gledaš, na tvom licu se vidi. Čovječe, pa ti si se mnogo

promijenio otkad sam te vidio posljednji put! Onaj Roger Morneau nije se bojao ničega. Sjećam se kako smo ti i ja s još šestoricom novaka obavljali mornarske dužnosti na palubi. Došao je brodski časnik i rekao nam da za sutra treba dobrovoljca koji bi se popeo na sam vrh glavnog jarbola da ga oboji. Upitao je: "Koji se od vas javlja da se popne gore? Nije jako visoko — samo dvadeset jedan metar. Ali kad si gore, treba mnogo hrabrosti da siđeš s daske na kojoj su te vukli gore. Treba potrbuške puzati po poprečnom jarbolu širine oko 60 centimetara, kako bi mogao obojiti i donju stranu." Već pri samoj pomisli da idemo tamo gore svi smo se nasmrt prestrašili, i laknulo nam je kad smo čuli tebe kako se javljaš kao dobrovoljac. Bio si hrabar, dragi moj! I nemoj mi sada reći da ćeš me ostaviti na cjedilu kad bude trebalo poći na sljedeću seansu. Ili...?

Nakon tog kratkog govora nisam mogao reći ne. Odjednom sam morao biti onaj Roger Morneau koji se ničega ne boji. Upao sam u klopku.

Jedne subotnje večeri moj prijatelj i ja našli smo se u jednom domu u kojemu je počasni gost bio neki medij. Bili smo predstavljeni nekima od nazočnih, ali posebna čast bila nam je upoznati se s jednim bračnim parom. On je bio profesionalni zabavljač, vođa vrlo traženog jazz sastava u to vrijeme. Njegov *band* svirao je u najotmjenijim lokalima. Kasno te večeri, po završetku spiritističke seanse, kad su se gosti već pozdravljali, vođa jazz sastava rekao je svojoj ženi:

— Draga, kako bi bilo da i mi podemo? Već je kasno.

Ona je bila zaokupljena razgovorom s medijem i pokazivala je veliko zanimanje.

— George, idi ti samo kući i odmori se, — rekla je, — ja ću ostati još neko vrijeme. Belangerovi će me dovesti kući.

George se složio s njezinim prijedlogom i pošao iz kuće upravo kad i nas dvojica.

— Idete li doma autom? — upitao nas je George kad smo izašli.

— Ne, — odgovorio sam, — ići ćemo tramvajem, postaja nije daleko odavde.

— Hajde, uđite! Povest ću vas do postaje.

Tijekom večeri bilo je riječi o našim danima služenja u trgovačkoj mornarici. Spiritistički je medij, navodno, pozvao duh jednog Rolandovog druga koji je poginuo za vrijeme potapanja broda na kojem se nalazio.

U autu nas je George počeo ispitivati o opasnostima kojima smo bili izloženi na našem poslu za vrijeme rata. Ali već smo stigli do tramvajske postaje. Tada nam je nešto predložio:

— Zašto ne bismo pošli u neki restoran i zajedno nešto pojeli? Vi biste mi pričali o svojim pustolovinama iz rata. One me oduševljavaju! Večera ide na moj račun, a na kraju ću vas odvesti kući.

Vozio nas je u zapadni dio ulice St. Catarine, u dio grada poznat po restoranima za sladokusce. Naglo je skrenuo svog *linkolna* u usku ulicu koja je vodila k jednom od njegovih najomiljenijih restorana. Parkirao je kola iza jednog crnog *cadillaca* i rekao:

— Joe je ovdje. Lokal je inače njegov. Dobar je to momak.

Kad smo ušli, domaćica za prijam obavijestila nas je da ćemo morati pričekati u pokrajnjoj prostoriji dok ne bude slobodnih mjesta. Pošli smo tamo kada je Joe izdaleka uočio Georgea. Prišao je da se pozdravi s njim.

Kad je čuo da čekamo na slobodni stol, rekao je da to nije potrebno jer je prije nekoliko minuta neki bračni par nazvao i otkazao svoje mjesto, te da ga mi možemo dobiti.

Pošli smo za vlasnikom, koji je sa stola uklonio znak "Rezervirano", i sjeli. Prišla je poslužiteljica i primila naše narudžbe za piće. Rekla nam je da ćemo večeru morati čekati malo duže nego obično jer je restoran pun do posljednjeg mjesta. George je naručio dvostruku količinu svog najdražeg pića da mu vrijeme brže prođe. Zatim smo odgovarali na njegova pitanja o trgovačkoj mornarici i pričali o našem zanimanju za nadnaravno.

Potrajalo je dosta vremena dok nam je konačno stigla večera, i mi smo još jednom naručili piće. Alkohol je Georgeu razvezao jezik. Bio je spreman pričati nam o pojednostima o kojima u uobičajenim uvjetima ne bi govorio. Pitao sam ga ne bi li nam ispričao kako je uspio postati tako slavan.

— Ne smeta mi da vam o tome pričam, — rekao je. — Reci ću vam pravi razlog svog uspjeha. Riječ je o nečemu što ni moja žena ne zna. Ali morate mi obećati da ćete o tome šutjeti.

Obećali smo mu da će ono što nam ispriča ostati tajna.

— Jeste li ikada čuli za obožavanje demona?

— Ja ne, — odgovorio sam. — A zašto to pitaš?

Ne odgovorivši na moje pitanje nastavio je:

— Koliko dugo se vas dvojica već bavite čarobnjaštvom?

— George, ne razumijem što želiš reći?

— Želim znati koliko dugo umišljate da održavate kontakte s mrtvima?

— Ja još ne tako dugo, — odgovorih.

— Vas dvojica očito imate još štošta naučiti u vezi s nadnaravnim. Gubite vrijeme posjećujući one spiritističke seanse. No, nemojte me pogrešno razumjeti. Onakve seanse imaju svoje mjesto. One su dobra zabava za žene,

koje nalaze utjehu misleći da preko nekog dragog pokojnika dobivaju upute za svoj život. Vidite, večeras sam išao na seansu samo zbog svoje žene. Svake godine idem po nekoliko puta kako bi imala osjećaj da imamo zajedničke interese. I to je jedini razlog. Ono što ona ne zna jest činjenica da sam ja naučio kako pristupiti k samom izvoru te sile. Tek tamo čovjek može stvarno nešto doživjeti. Govorim vam o obožavanju demona.

Od svega što nam je ispričao nadasve sam zapamtio jednu rečenicu. Zamolio sam Georgea:

— Hoćeš li objasniti ono pitanje što si ga maločas postavio... koliko dugo umišljamo da održavamo kontakte s mrtvima? Što si mislio rekavši da *umišljamo*?

Nasmiješio se, pogledao na sat i rekao:

— Kasno je već da bih vam to večeras objašnjavao, ali dopustite da vam kažem samo još nešto: Niste razgovarali s mrtvima!

Potom je nastavio govoriti o svom uspjehu.

— Bilo je to ovako: Dugo godina činilo se da sam nesposoban kad god bih pokušao osnovati i održati svoj vlastiti jazz sastav. A onda sam imao sreću upoznati kult demona. Tako sam uz pomoć te velike sile dobio sve što sam želio. Naravno, morao sam naučiti određene obrede da bi duhovi vodili događaje onako kako meni odgovara.

Osmijeh mu se raširio po čitavom licu.

— Od onog dana pa nadalje sa sastavom žanjem samo uspjehe. Preko noći postali smo poznati i priznati. Otkrili su nas, bez ikakvih napora s naše strane, premda postojimo već dosta vremena. Proslavili smo se kao jedan od velikih sastava u našem kraju. Javna gласila su bila oduševljena. Svugdje se govorilo o nama. Mjerodavni ljudi s radija govorili su samo o nama i za najkraće vrijeme dospjeli smo na vrh.

George je opet malo pijucnuo, povukao dim iz cigarete i nastavio:

— Odonda nas stalno traže. Novac teče. Dobivamo najviše honorare. Ljudi rado plešu na našu glazbu. A zapravo nas pod svojim nadzorom imaju duhovi, ili drukčije rečeno: oni nas posjeduju i daju nam silu, a mi dalje na ljude prosljeđujemo njihov utjecaj. Ono što slušateljstvo dobiva sviđa im se, i stoga se vraćaju uvijek iznova jer žele još.

Zavalio se u svoju stolicu i zapalio novu cigaretu. Malo se zahihotao i rekao:

— Moram vam nešto ispričati. Prije otprilike mjesec dana dao sam intervju na radiju i pritom se uvelike zabavljao. Šestorica vodećih osoba s montrealskog i torontskog radija razgovarali su sa mnom. Sve što sam rekao očito ih je zapanjilo. I sâm sam se divio svojim brzim odgovorima. Nikad ranije nisam bio tako duhovit i dosjetljiv. I uživao sam u pozornosti koju su mi poklanjali. Gotovo da su me obožavali. Pritom su me pokušavali prozrijeti. Dok smo se na odlasku pozdravljali, još uvijek im to nije uspjelo.

Pogledao je na sat i rekao:

— Prijatelji, kasno je. Kako bi bilo da pođemo?

Dok je čekao da plati račun primijetio je:

— Nije teško razumjeti moj uspjeh ako se drži na umu strahovita moć duhova, i ono što se događa kad čovjek želi za sebe zadobiti tu silu.

Roland i ja bili smo zadivljeni onim što nam je govorio. Dok smo se vozili kući, zamolili smo ga da nam još priča o tome.

— Osjećam obvezu da vam ispričam svoje iskustvo zato što vas dvojica tražite veliku silu za svoj život. I znam da je ne nalazite posjećujući spiritističke seanse poput

večerašnje. Zašto biste igrali u drugoj ligi kad možete u prvoj?

Nato ga je moj prijatelj zamolio da nam kaže kako da pronademo pristup k “najvišim ligama” u svijetu duhova.

— Vas dvojica ste doista hrabri mladići i mnogo ste učinili za svoju zemlju. Ja ću učiniti nešto veliko za vas. Pobrinut ću se da vas dvojica možete doći na naš sljedeći sastanak obožavanja duhova.

A onda je svakog od nas pogledao i napokon pomalo oklijevajući rekao:

— U svezi s jednom točkom želim biti siguran. Pretpostavljam da u svom životu ne gajite nikakvo strahopostovanje prema Kristu? Jesam li u pravu? Razlog zbog koga vam postavljam to pitanje jest taj što među nama ne možemo imati nikoga tko bi i u najmanjem bio vjeran kršćanskome Bogu, jer bi to moglo biti katastrofalno.

Obojica smo mu potvrdili da smo vrijeđali Boga te da smo otišli tako daleko da za nas više nema povratka.

— Da, večeras mi je to postalo jasno, — nastavio je, — jer ste vas dvojica prizvanim duhovima očito bili zanimljiviji od svih ostalih nazočnih. Nadam se da vas nije uvrijedilo moje pitanje. Jednostavno, morao sam ga postaviti da bih bio dvostruko siguran u vašu ispravnost.

I dok sam ja nešto oklijevao da prisustvujem sastanku obožavatelja demona, moj prijatelj nije imao nikakvih dvojbi. Obrazložio je svoj stav mišljenjem da ćemo ionako dospjeti u pakao i gorjeti tamo čitavu vječnost, te stoga ne bi bilo loše da se upoznamo s nekim ljudima prije no što na koncu dospijemo tamo.

Pretpostavljao sam da George više nikad neće uspostaviti vezu s nama jer je te večeri bio pijan, i da se sljedećeg jutra neće sjećati ni pola od onoga što nam je ispričao. Ali nakon nekoliko dana telefonom smo bili za-

moljeni da iduće večeri u osam sati budemo spremni, jer da će on doći po nas.

Ta nezaboravna večer počela je time što nam je George pojasnio neke pojedinosti o tajnom društvu kojem je pripadao. Nije bio brz vozač, činilo se da baš ne voli pretjecati tramvaje, tako da smo se na putu na sastanak zaustavljali mnogo puta. Imali smo puno vremena za razgovor prije no što smo stigli na odredište.

George nam je rekao da se ne iznenadimo kad ugleđamo neke od najznačajnijih i najuspješnijih ljudi Montreala. Nanizao nam je imena barem šestorice poznatijih. To me je iznenadilo, jer sam u međuvremenu stvorio predodžbu o tome kako ćemo ondje sresti gomilu odrpanaca. Međutim, bilo je sasvim suprotno. Svi su bili vrlo ljubazni, dobro odjeveni, i još k tomu uspješni ljudi. Probudili su u nama osjećaj kao da nas već duže vrijeme poznaju i da pripadamo njima.

Sastanak je počeo petnaestak minuta po našem dolasku. Vladalo je sasvim opušteno ozračje. Nazočni su otprilike dva sata naizmjenice pričali o golemim uspjesima, uglavnom poslovnim, koje su postizali uz pomoć duhova. Uz njihovu pomoć bili su vidoviti i imali moć prenošenja misli, te su na taj način mogli utjecati na odluke drugih ljudi.

Jedan muškarac govorio je o tome kako je u svojstvu vidovitog astrologa savjetovao razne bogataše u vezi s njihovim novčanim ulaganjima, i na taj način sâm postao bogat. Objasnio je kako svaki put kraj njega lebdi demon koji mu daje točne upute o tome kako i kada treba uložiti neki novac. Njegove stranke o tome ne bi ništa znale.

— Ti bogataši imaju novac za ulaganje, — rekao je, — ali ja znam na koji se način može nešto i izvući iz tog novca.

Duboko zadivljen, moj prijatelj ga je upitao brine li se ponekad da neće dobiti svoj dio profita.

— Ja tražim po jedan posto od dobitka u svakoj investiciji. Dobro znate da je astrologija samo mamac. Uopće se ne brinem; moj pratitelj iz svijeta duhova skrbi se za moje dobro. Pokušat ću vam to predočiti. Jedan bračni par pokušao mi je uskratiti zasluženi udio iz dobitka stečenog prigodom jedne prodaje industrijskih nekretnina. Dali su mi ček za priličnu svotu novca. Bio sam zadovoljan dok mi moj duh nije rekao da ih upitam kad mi namjeravaju isplatiti preostalih 1700 dolara koji su bili ostatak mog dogovorenog udjela od dobitka. Oboje su se vrlo prestrašili. Odmah su mi rekli da me nisu kanili prevariti, i da će novac u roku od dvadeset četiri sata biti u mojim rukama.

Nakon svakog svjedočanstva o svom uspjehu svatko bi hvalio svog duha, i to po imenu, i njemu pripisivao uspjeh ili učinak, a često bi ga nazivali i gospodarom svojega života.

Primijetio sam da su svjedočanstva obožavatelja demona, o tome kako duhovi rade za njih, često upućivala na pojedinog demona kao na njihova “gospodara i boga”. Jedan je rekao:

— Bilo je krasno tog dana vidjeti kako sila gospodina boga Belzebuba djeluje za mene.

Ili bi tko upitao:

— Same, kako ti je bilo otkad smo se vidjeli posljednji put?

A odgovor bi glasio:

— Hvala, vrlo dobro. Bogovi su mi u mom životu doista divno pomogli.

Te večeri jedna osoba naročito me se dojmila. Bio je to jedan liječnik. Objasnio je da su mu duhovi dali veliku

hipnotičku i iscjeliteljsku moć. Dobio je sposobnost da odstrani bolove i zaustavi krvarenja prilikom teških ozljeda.

Nakon što je iznio nekoliko zapanjujućih izvještaja o svojim izlječenjima, rekao je da mora sići u molitvenu dvoranu.

— Moram poći dalje u dvoranu obaviti određene obrede, da bih se kroz moju gospodaricu, božicu Nehušan, ponovno obnovio. Ovisim o njezinoj oživljujućoj moći kojom iscjeljujem i oporavljam svoje pacijente.

Sat vremena nakon početka sastanka pojavio se jedan zakašnjeli posjetitelj. Priličan broj nazočnih ga je pozdravio nazivajući ga imenom Šarmer.

Kasno te večeri, na povratku kući, upitao sam Georgea:

— Tko je onaj dostojanstveni čovjek što je ušao kasnije? Neki su ga oslovljavali imenom Šarmer. Ima li to ime neko posebno značenje?

— Da, ima, ali ne mogu ti sada ništa o tome reći. Kad budeš za sobom imao više sastanaka i kad postaneš dijelom naše skupine, ispričat ću ti nešto o njemu. To je iznimno zanimljiv čovjek. Neki ga smatraju najvećim hipnotizerom kojeg je Montreal ikada imao. Uostalom, bio sam očaran time koliko su se večeras svi zanimali za vas. Obradovalo me je to. Morate biti svjesni činjenice da smo mi strogo zatvorena skupina. Bilo je vrlo teško dobiti dopuštenje za vas dvojicu da dođete na ovaj sastanak. Najprije nisam dobio odobrenje. Zatim sam, zahvaljujući intervenciji jednog duha koji se otkrio našem vođi prilikom njegova puta po Sjedinjenim Američkim Državama, primio telefonski poziv u kome mi je sâm vođa dao dopuštenje i pripremio put da nam se priključite i postanete članovima našeg društva. No, o tome ću vam još pričati.

Osjetio sam neku nelagodu čuvši da George smatra da ću im se priključiti. Roland se pak vrlo obradovao.

— Nakon nekoliko posjeta, — rekao je George, — po-vest ću vas u obrednu dvoranu. Vjerujem da će vas se dojmiti. Ali obrednu prostoriju bogova moći ćete posjetiti tek u nazočnosti sotonskog svećenika, i samo ako duhovi budu suglasni.

Sastanak se održao u nekoj privatnoj kući. Bila je to raskošna montrealaska vila. Dok smo se nalazili u prizemlju, čuli smo kako iz donjih prostorija dopiru sasvim tihi zvukovi koji su jako podsjećali na vjersku glazbu i pjevanje Indijaca. Uvijek bi ponetko pošao u donje prostorije i ponovno se vraćao za kakvih pola sata. Sva ta aktivnost ponukala je Georgea da se nagne k meni sa svog dijela kauča i tiho mi kaže:

— Naša obredna prostorija je dolje. Večeras nakon sastanka pričat ću vam o njoj.

Otpribliže mjesec i pol dana nakon što smo upoznali Šarmera, jedne večeri na povratku kući upitao sam Georgea ne bi li nam htio što поближе o njemu ispričati.

— Pa, svakako, o tom doista zanimljivom čovjeku morate nešto čuti. Ali najprije bih vas podsjetio da smo mi uglavnom skupina ljudi koji se kreću unutar zakona. Ne poznajem nijednoga od nas koji ne bi priskočio drugome u pomoć. I nitko nema nikakvu prednost što se tiče moći koju nam daju duhovi. Ali u Šarmerovu slučaju... e pa da, on je malo drukčiji od nas ostalih. Čini se da ima jednu karakternu slabost, i da je zbog toga upotrijebio svoju hipnotičku moć kako to ne bi smio. Mislim da je na neko vrijeme čak i izgubio orijentaciju. On je vrlo lukav poslovni čovjek, vlasnik dvaju noćnih klubova, i financijski mu ide vrlo dobro. Uostalom, vrlo je sposoban hipnotizer. On za manje od deset sekundi može neku osobu staviti pod svoj

nadzor ili u hipnotički trans, ako mu ta osoba, ili on njoj, gleda ravno u oči.

Kao vlasnik dvaju noćnih klubova često posluje s ljudima iz šoubiznisa. Glazbeni sastavi najčešće gostuju četiri do šest tjedana i zatim putuju dalje. S vremenom smo postali svjesni činjenice da su se neki sastavi raspali, ili da su izgubili ponekog od svojih članova, nakon što bi nastupili u jednom od njegovih noćnih klubova. A ako bi tko istupio iz nekog od tih sastava, bila bi to uvijek ženska osoba. Prije otprilike pola godine montrealska policija obavila je raciju u jednom luksuznom bordelu, gdje su sve prostitutke bile negdašnje pjevačice iz noćnih klubova. Svaka od njih radila je za njega.

— Te djevojke, — zaključio je George, — nikad ne bi dospjele u takvo stanje da nisu pristale da ih netko hipnotizira. Onaj tko se daje hipnotizirati, od tog se trenutka više ne može oduprijeti moći hipnotizera.

3

Prostorija za obožavanje bogova

Kad smo Roland i ja treći put došli na sastanak obožavatelja demona, George nas je obavijestio da će doći i sotonski svećenik, navodno njihov veliki svećenik, koji se vratio s puta po Sjedinjenim Američkim Državama. Bio je uvjeren da će nam svećenik biti naklonjen i da će nam zasigurno dopustiti da posjetimo prostoriju bogova.

Nakon što smo ušli u zgradu, upoznali su nas s nekim ljudima koje ranije nismo vidjeli. Prišlo nam je nekoliko osoba i zaželjeli smo jedni drugima dobru večer i započeli razgovor. Uto je ušao sotonski svećenik. Pozdravio je nazočne rukujući se s njima, kratko porazgovarao sa svakim i pošao k nama.

Progovorio je George:

— Svećeniče, upoznao bih vas s dvjema simpatičnim osobama.

Tijekom razgovora iznenadio nas je rekavši nam neke pojedinosti. Kada je George spomenuo da smo nas dvojica bili u trgovačkoj mornarici, rekao nam je imena brodova na kojima smo služili, a i još neke pojedinosti koje nisu bile nikome poznate. Moram priznati da je to ostavilo na nas velik dojam. Rekao je da bi tijekom večeri želio porazgovarati s nama.

Ne samo njegove riječi nego i cijela pojava imali su nešto neobjašnjivo tajanstveno u sebi. Imao je prodorne oči, ćelavu glavu i dubok glas, koji je povremeno pratila

neka vrst hihotanja. Njegova je visina već sama po sebi bila dojmjljiva. Rekao bih da je bio iste visine kao pokojni general Charles de Gaulle.

Nakon čitavog niza govora zahvalnosti posvećenih bogovima, svećenik nam je ponovno prišao. Razgovor je bio prijateljski, rekao nam je da su ga bogovi obavijestili o mnogim pojedinostima u vezi s nama, i da su izrazili želju da obogate naše živote dajući nam velike darove.

Budući da je većina posjetitelja otišla, pozvao nas je da pođemo u dvoranu bogova. Da bih vam što bolje prikazao koliko me je zapanjilo i iznenadilo ono što sam otkrio, opisao bih vam najprije svoju predodžbu Sotone i njegovih palih anđela, koju je u meni stvorio katolički odgoj. U mome djetinjstvu odrasli su me učili da je đavao ili vrag sa svojim demonima u paklu, u središtu zemlje. Tamo su se predali beskrajnoj zadaći da duše onih koji su umrli s nekim od smrtnih grijeha izlažu raznim vrstama muka. Opisali su mi demone kao bića napola ljudskog i napola životinjskog izgleda, s rogovima, kopitama i ognjenim dahom. Kao tinejdžer došao sam do zaključka da je sve to smiješna izmišljotina neke usijane glave koja je pokušala iskoristiti praznovjerje neobrazovanih u prošlim stoljećima. Na koncu sam posumnjao i u samo postojanje đavola i andeoskih bića.

Sišli smo niz stube u veliku, lijepo namještenu sobu. Bilo je očito da su je uređivali sposobni dekorateri i dizajneri. Koračali smo krasnim gusto tkanim tepisima. Tiha, ugodna glazba milovala mi je uši. Sve je pokretalo osjetila. Pa ipak, čini mi se da su moju pozornost najviše privukle mnogobrojne slike. Oko 75 ulja na platnu visjelo je po zidovima, svaka otprilike 120 sa 70 centimetara. Sotonski svećenik nam je rekao da je, ako imamo kakvih pitanja, spreman odgovoriti na njih.

— Tko su te osobe dostojanstvena izgleda što su prikazane na slikama? — upitao sam.

— To su bogovi o kojima ste slušali u zahvalama. Glavni savjetnici vladaju nad legijama duhova. Nakon što su nam se prikazali u vidljivu obliku da bismo ih fotografirali, dali smo ih naslikati na ovaj način. S obzirom da su dostojni velike časti, ispod svake slike načinili smo po jedan mali oltar da bi obožavatelji mogli paliti svijeće i tamjan, i vršiti obrede koje od njih traže duhovi.

Polako prolazeći prostorijom naišli smo na oltar na kom je ležao štap s obavijenom brončanom zmijom. Svećenik je napomenuo da je taj oltar posvećen božici Nehuštan, čiju snagu na čudotvoran način upotrebljava liječnik kojega smo upoznali prilikom prvog posjeta. Spomenuo je velika čuda što ih je bog od mjedi učinio izraelskoj djeci, nakon što su kadili pred zmijom od mjedi koju je Mojsije načinio stoljećima ranije. (2. o Kraljevima 18,4)

Na kraju prostorije stajao je veliki oltar. Iznad njega visila je slika osobe kraljevskog izgleda, u prirodnoj veličini.

Na pitanje mog prijatelja o toj slici svećenik je odgovorio:

— Slika je posvećena učitelju svih nas.

— Kako mu je ime? — pitao sam.

— Bog s nama. — izjavio je ponosno.

Dok danas razmišljam o toj slici kojoj sam se toliko puta divio, moram reći da su izražaj i crte lica naslikane osobe odavali jedan viši intelekt. Imao je visoko čelo, prodorne oči i držanje koje je izazivalo dojam da je vrlo aktivan i da stoji u visokoj časti.

Svećenikov odgovor nije bio ono što sam očekivao, a i nije bio sasvim jasan. Ta sigurno nije upućivao na Isusa

Krista. Ne, to nije mogao biti Isus Krist. Ali da nije možda...?

— Želite li time reći da je ta slika stvaran prikaz Sotone? — pitao sam napokon.

— Da, tako je! I sigurno se pitate gdje su one odvratne životinjske odlike.

Uz hihot je dodao:

— Oprostite što se malo smijem. Vjerujte mi, ne smijem se vama, moja gospodo, ili vašem čuđenju. Ne, samo se zabavljam i veselim pri pomisli da je demonskim duhovima uspjelo prikriti svoj stvarni izgled, tako da i u ovo doba znanstvenog napretka i obrazovanja velika većina kršćana vjeruje u priče o rogovima i konjskim kopitima.

A onda se izraz njegova lica izmijenio i činilo se da je zabrinut dok je govorio:

— Iznimno je važno i prijeko potrebno da današnji naraštaj navedemo da misle i vjeruju kako učitelj i njegovi suradnici ne postoje među duhovima. Samo tako će moći uspješno vladati stanovnicima ovog planeta sljedećih desetljeća.

Izraz povjerljivosti obuzeo je njegovo lice.

— Ništa ne oduševljava duhove toliko koliko pronalazak putova da ljude učine članovima budućeg Sotoninog kraljevstva.

I dok smo promatrali različite oltare i portrete, svećenik je dalje objašnjavao da su demonski duhovi zapravo stručnjaci za razna područja. Posjeduju tisućljetna iskustva i nalaze se u žestokoj borbi za vlast nad mislima ljudi, u borbi sa silama odozgo.

Na Rolandovo pitanje zašto duhovi ulažu toliko vremena i truda da zavaraju čovječanstvo, svećenik je odgovorio da svatko koga uspije navesti da se izopći iz Kristova kraljevstva odmah postaje članom Sotoninog velikog kra-

ljevstva što će ga uskoro uspostaviti na Zemlji. One koji su pod Sotoninim vodstvom otišli u grob, Sotona će jednog dana prizvati u život. A Krist i Njegovi sljedbenici, rekao je, imaju nakanu da okončaju nemilosrdnu borbu između tih dviju velikih sila tako što će na Sotonine sljedbenike pustiti ogranj s neba. Ali to im neće naškoditi jer demonski duhovi sada mogu obuzdati vatru i njezinu moć da spali ljude. Rekao je da, ako sumnjam u njegove izjave, mogu otići u Indiju ili u druge krajeve svijeta gdje je crna magija postala naukom, te ću vidjeti ljude kako gaze užareni ugljen a da im se ne spali niti jedna dlačica na nogama.

Kad smo izašli iz dvorane, rekao sam da sam prilično zbunjen u vezi sa Sotonom i njegovim anđelima. Moj katolički odgoj naučio me je da se Sotona s demonima i dušama umrlih u stanju smrtnog grijeha nalazi u paklenu ognju. Što je istina?

Sotonski svećenik pokazao se spremnim da odvoji vrijeme i objasni nam, kako je rekao, pravo stanje stvari.

— Vidim da je posjet našoj dvorani za obožavanje pokrenuo mnoga pitanja u vašim mislima. Dopustite mi da vam najprije kažem da mi, članovi našeg tajnog društva ovdje u Montrealu, predstavljamo elitu obožavatelja demona. Kad se velika borba između nebeskih sila i našega gospodara privede kraju te on napokon uspostavi svoje kraljevstvo na ovom planetu, mi ćemo dobiti visoke položaje ugleda i časti. Bit ćemo bogato nagrađeni što smo se stavili na stranu onoga koji je zasad naoko slabiji. Razumijete li što želim reći? Tisućljećima ranije naš veliki učitelj bio je gospodar nad bezbrojnim bićima u golemom svemiru. Nisu ga shvatili. Bio je prisiljen da, zajedno s drugim duhovima koji su jednako razmišljali, napusti svoje kraljevstvo.

Stanovnici Zemlje ljubazno su prihvatili našeg učitelja. S obzirom da ima viši razum, postao je zakonitim vlasnikom ovog planeta. Naveo je prvobitne vlasnike da odustanu od svog vlasničkog prava i povjeruju u ono što je on tvrdio. Neki ljudi bi to nazvali prijevarom, ali nije to bilo ništa drugo nego postupanje prema zakonu samoodržanja, što je prirodan instinkt svojstven svim velikim vodama.

Nastavio je:

— Kad je postalo očitim da će Krist, njegov suparnik, doći na Zemlju kako bi privukao čovječanstvo k sebi, naš učitelj i njegovi glavni savjetnici odlučili su postupati prema strategiji vrlo sličnoj onoj koja ih je u početku osposobila da pridobiju novo područje vladanja. Ovaj plan zahtijeva od svih demonskih duhova da ljudima vrlo pažljivo preporučuju da žive tako da se izopće iz Kristova kraljevstva. Demoni ohrabruju ljude da, umjesto Kristove riječi i Njegove poruke, slušaju svoje osjećaje. Nema sigurnijeg načina kojim bi duhovi uspostavili vlast nad životom ljudi, a da pojedinac ni ne opazi što se zbiva. Duhovi preporučuju i nude sve vrste krivih nauka, a čovječanstvo ih spremno prihvaća.

Veliki svećenik je blistao od zanosu. Zamolio nas je da mu posvetimo još nekoliko dodatnih minuta kako bi nam poblje objasnio sve što nam je ispričao. Nakon što smo ga uvjerali da smo duboko zainteresirani i da želimo još više saznati o djelovanju duhova, nastavio je:

— Sjećate se, gospodo, da je izraelski kralj Salomon bio obdaren velikom mudrošću i da je privukao na sebe pozornost mnogih moćnih vladara. U isto vrijeme naš se učitelj vrlo zabrinuo zbog toga. Odlučio je uložiti goleme napore da pod svoju vlast pokori cijeli svijet. Do tog trenutka uspjelo mu je da u svakom kutku svijeta uspostavi

idolopoklonstvo, osim u Izraelu. Odlučeno je da određeni savjetnici iz svijeta duhova najprije navedu Salomona da postane obuzet samim sobom. Zatim su ga trebali navesti da povjeruje kako će za narod biti najbolje da s okolnim narodima sklopi razne saveze, usprkos činjenici što su ga njegovi savjetnici ozbiljno upozoravali da tako ne postupi. Plan našeg učitelja poznjeo je veliki uspjeh. Kad je nastupio dan u koji se Izrael po Salomonovu primjeru počeo klanjati i moliti Astarti, božici Sidonaca, Kemosu, bogu Moabaca i Milkomu, bogu Amonaca — kad su djeca Izraelova pala ničice pred kipove koji su predstavljali demone — naš učitelj je imao dojam da je njegova pobjeda potpuna. Postigao je svoj veliki cilj. Cijeli svijet bio mu je pod nogama. Nadam se, gospodo, da vam je sad potpuno jasno kako je bilo mudro da je naš učitelj prikrivio svoj pravi identitet. Tako njemu odana oruđa mogu biti sigurna da će njihov trud jednog dana biti nagrađen kad budu vidjeli kako naraštaji ovoga svijeta stoje pred njima i priznaju da je njihov učitelj veliki bog.

Jedna sasvim nova slika o vječnim istinama oblikovala se u mojim mislima. Nakon što smo još malo razgovarali, svećenik je dodao:

— Imate li još pitanja?

Dok smo promatrali slike, palo mi je u oči da je Sotonin oltar bio iz masivnog mramora, dug gotovo tri metra, visok oko jedan metar i širok oko 75 centimetara.

— Učiteljev oltar je izgleda iz jednog komada... — primijetio sam naglas. — Kako ste donijeli tako težak predmet u ove podrumске prostorije?

Svećenik se smiješio.

— Dobro uočavate, gospodine Morneau. Ili vam je možda učitelj dao te misli da bi vam otkrio svoju veliku moć? Uostalom, gospodo moja, jedan od mojih savjetnika iz svi-

jeta duhova rekao mi je da učitelj za svakoga od vas ima poseban plan. Ali dopustite mi da vam govorim o moći duhova. Ah da, oprostite, zapalio bih najprije jednu cigaru.

Do tog trenutka sjedili smo u foteljama pored velikog prozora s pogledom na grad — more svjetala. Stekao sam dojam da svećenik posebno uživa u tome da nam govori o glavnom zanimanju svog života, o djelovanju demona. A mi smo imali dovoljno vremena da slušamo.

— Učiteljev oltar donesen je na svoje sadašnje mjesto istom silom koju su koristili keltski svećenici, druidi, da podignu zdanje u Stonehengeu. To je sila duhova ili levitacije, što znači lebdenja u zraku. Duhovi su mi pokazali velika dostignuća druidskih svećenika iz doba starih Kelta u Francuskoj, Britaniji i Irskoj prije oko 2800 godina. Pokazano mi je da su druidi za vrijeme punog Mjeseca u podne i u ponoć podizali u zrak goleme sive kamene blokove. Kamene gromade teške i do 28 tona namještale su se točno na svoje mjesto, i tako su nastajala njihova kulturna mjesta.

Nekoliko je puta povukao dim iz svoje cigare *churchill*, opet se naslonio i nastavio:

— Kad sam vidio njihova dostignuća, pomislio sam da i ja mogu to učiniti i veseliti se tome. Stoga sam najavio našim ljudima da imam nakanu postaviti učitelju znak naše ljubavi u obliku jednog lijepog oltara. Obećali su da će se oni, ako ja imam vjeru da će duhovi postaviti oltar na svoje predviđeno mjesto, pobrinuti za troškove i transport do zadnjih vrata naše crkve. Bez oklijevanja sam im rekao da naruče oltar od bijelog mramora iz Carrare. Ta ništa nije predobro za učitelja.

Znam iz iskustva da sila duhova ne zna za granice kad se treba zauzeti za one koji imaju povjerenje u uči-

teljeve riječi. I nagradili su moje povjerenje — bogato. Učinili su da je za vrijeme našeg ponoćnog sastanka mramorni kamen odlebdio na svoj sadašnji položaj.

Uostalom, gospodo moja, večeras ste bili visoko počašćeni, premda toga možda niste svjesni. Dok smo stajali pored učiteljeva oltara i promatrali onu krasnu sliku, koja je u stvarnosti samo slabi odsjaj njegove ljepote i slave, pokazao mi se učitelj s druge strane oltara; stajao je oko tri minute i slušao naš razgovor. Iz tog razloga predložio sam da se poklonimo, kao što smo tada i učinili. Činjenica da ste mojoj želji udovoljili prčinila je učiteljevu srcu, kao što sam mogao primijetiti, veliku radost.

Možda će vas zanimati i to da gotovo tri mjeseca nismo bili svjedoci njegove nazočnosti, zato što su Ujedinjeni narodi pripremali planove za mir. To je zahtijevalo nepodijeljenu pozornost učitelja na zadaću koju se nikom drugom ne usudi povjeriti.

Mir na Zemlji ne odgovara interesima njegova kraljevstva te on ima golemu zadaću da upućuje čitave legije demona da zbunjuju vođe čovječanstva i raspaljuju njihove osjećaje. Poteškoće koje uzrokuju demoni zapošljavaju te vođe u pronalaženju rješenja, samo da se ne bi imali vremena sastati...

Od svega što sam čuo jedna se izjava posebno isticala: da je Sotonin portret samo slaba slika njegove ljepote i slave.

Odlučio sam još jednom dotaknuti tu temu. Oslovljavajući sotonskog svećenika na način za koji sam onda smatrao da je pravilan, upitao sam:

— Gospodine svećeniče, hoćete li mi još jednom pojašniti ono što ste maloprije rekli? Siguran sam da nisam shvatio što ste time mislili. — Zatim sam ponovio njegovu izjavu i čekao na odgovor.

— Da, prijatelji, portret učitelja otkriva jako malo. Kad se neki duh učini vidljivim, on obično prikriva svoju ljepotu i slavu. Kada bi nam se ovog trenutka prikazao duh ne zaštitivši nas od svog sjaja, ne bismo mogli gledati u njega a da nas oči ne zaboje.

Dok sam nedavno boravio u Sjedinjenim Američkim Državama na dopustu, u mojoj hotelskoj sobi u Chicagou prikazao mi se jedan od glavnih savjetnika. Imao je hitnu poruku za mene, da osoba kojoj sam povjerio odgovornost ovdje u Montrealu čini sve da upropasti djelo demona; naime, da vas dovedu u vezu s našim društvom. Ali o tome ću vam pričati u skoroj budućnosti. U svakom slučaju, sjaj duha bio je tako snažan da nisam mogao gledati u njega. Nakon što mi je dao nekoliko savjeta, napustio me je. Međutim, zbog šoka od one svjetlosti ostao sam oko pola sata djelomično slijep. Nekoliko minuta nakon toga pokušao sam telefonirati, ali nisam mogao pročitati brojeve na brojčaniku telefona. Morao sam zamoliti telefonsku centralu za pomoć.

Razgovarali smo još neko vrijeme sa svećenikom. Otkrio nam je još neke činjenice u vezi s obožavanjem demona.

Prije no što smo te noći pošli kući, morali smo se zakleti da ćemo ono što smo vidjeli i čuli sačuvati u tajnosti. Veliki svećenik je izgovorio neku magičnu formulu čije smo dijelove ponavljali za njim. Zapečatili smo naš zavjet sipanjem nekakvog posvećenog praha na plamen crne svijeće. Prah je ispunio čitavu prostoriju ugodnim mirisom.

Vrativši se u svoj stan nisam mogao zaspati cijele noći. Stalno sam razmišljao o dvorani za obožavanje. Nije mi bilo lako prihvatiti zamisao da Sotona i njegovi demoni doista postoje, i da su to zapravo prelijepa bića a ne neke

grdobe. Moj katolički odgoj u tolikoj je mjeri udaljio moj način razmišljanja od stvarnosti da mi je doista bilo teško da to prihvatim kao istinu. Trebalo mi je dva mjeseca iskustva s nadnaravnim pojavama i ukazanjima prije no što sam pale anđele počeo smatrati doista onim što i jesu: lijepim i nadasve inteligentnim bićima.

4

Duhovi na djelu

Dva-tri tjedna nakon posjeta dvorani za obožavanje, imao sam ponovno priliku razgovarati sa svećenikom o Sotoni i njegovim anđelima. Kad sam mu rekao kako sam očekivao da ću naići na skupinu čudaka, nasmijao se.

— Obožavatelji duhova razlikuju se međusobno jednako kao i članovi bilo kog društva. Često su slika i prilika lokalne kulture. Praznovjerje je vrlo rašireno po svijetu među stanovništvom gdje vlada visok stupanj nepismenosti. Takvi se ljudi najjače odaju ponižavajućim oblicima obožavanja. Duhovi zavode ljude u tom smjeru, jer znaju da to vrijeda njihovog velikog suparnika, Krista, koji je tvrdio da će sve ljude privući k sebi. Ali duhovi su tijekom stoljeća nebrojeno puta dokazali de se On prevario. Milijuni i milijuni otišli su u grob a da uopće nisu ni čuli Njegovo ime, a kamoli vjerovali u Njega.

Dok je govorio, sotonski je svećenik ustao sa svog stolca i počeo polako koračati amo-tamo. Sklopio je ruke iza leđa i zurio u pod. Povremeno bi usmjerio pogled u mene.

— Što se tiče nas ovdje u Montrealu, mi se nalazimo u vrlo dobrom položaju. Priroda nas je obdarila duhovnim sposobnostima koje su daleko iznad onih što ih posjeduju milijuni koji žive na ovom području. Stoga je učitelj poduzeo sve da bi nas upoznao sa stvarnim stanjem stvari u

svijetu duhova. On za svakoga od nas ima posebnu zadaću... Prestanite me gledati kao da mi ne vjerujete!

Sigurno se na mom licu vidjelo da sam šokiran svime što mi je dotad rekao.

— Oprostite ako sam vas uvrijedio, — zamolio sam ga.
— Vjerujem što ste rekli. Ali toliko toga još imam naučiti o volji učitelja. Sve što sam vidio ovdje u vašoj crkvi toliko je novo i drukčije od onoga čemu sam bio naučen.

— Stvarno, nisam htio galamiti na vas, — odgovorio je, — i niste me uvrijedili. Možda ponekad nešto preozbiljno shvaćam. Što se tiče načina na koji sam govorio o ljudima ovdje u Montrealu, nisam imao nakanu da se hvalim. To je ocjena samog učitelja koji mi je stanje stvari opisao takvim.

Ponovno je sjeo i zapalio cigaru.

— Što se tiče vas i vašeg prijatelja Rolanda, prije godinu dana otkriveno mi je da ću vas sresti ovdje u našoj zgradi, ali sam na to zaboravio. I kao što sam vam nedavno spomenuo, bio sam u hotelskoj sobi u Chicagou kad me je jedan od glavnih savjetnika iz svijeta duhova podsjetio na vas i naložio mi da odmah nazovem čovjeka na koga sam prenio odgovornost tijekom moje odsutnosti. Počeo je rušiti sve napore duhova da vas dovedu u vezu s nama. Telefonirao sam mu, i prije no što sam uspio nešto reći, spomenuo je da je George tražio dopuštenje da vas i vašeg prijatelja dovede na sastanak zahvalnosti i da mu je on odbio tu prednost. Ja sam ga, naravno, obavijestio o želji glavnog savjetnika. Zatim sam nazvao Georgea i rekao mu da će nam biti zadovoljstvo imati vas u našem krugu. Kao što vidite, učitelj mnogo drži do svakoga od nas. Prestanite stoga sami sebe podcjenjivati.

Nakon te večeri ponovno sam proživio gotovo besanu noć. Razgovor sa svećenikom stalno mi je bio u mislima.

Jedne večeri Roland je morao ostati prekovremeno na poslu, tako da mi nije uspio telefonirati prije mog odlaska na sastanak. Dok je tramvajem putovao kući, pomislio je da možda i neće zakasnuti ako izravno pođe na mjesto sastajanja. Odlučio je da na raskrižju ulice St. Catherine i bulevara St. Laurent presjedne, i da me odande nazove na mjesto sastanka. Međutim, telefonski broj je ostavio kod kuće. Kad bi se barem sjetio adrese, mislio je, mogao bi preko službe informacija dobiti i broj. Izvadio je iz džepa malen blok i svoje nalivpero, ali kućni broj što ga je tako često gledao nikako mu nije dolazio u sjećanje.

No dok je tako šaputao: *Želim da mi pomognu duhovi...* — na njegovo je iznenađenje jedna nevidljiva sila pokrenula nalivpero u njegovoj ruci i napisala ne samo kućni broj nego i ime ulice, i to vrlo lijepim rukopisom. Bio je ushićen! Ali na informacijama su mu rekli da pod tom adresom nemaju zapisan telefonski broj.

U isto vrijeme George i ja smo se upitali što se događa s našim prijateljem. George je imao ideju:

— Pozovimo Gerarda, vidioca, da saznamo gdje se nalazi Roland, — glasio je njegov prijedlog.

Nakon kraćeg prizivanja duha, Gerard je zatvorio oči, položio prste na sljepoočnice i rekao:

— Vidim da je Roland upravo ušao u prodavaonicu cigareta na raskrižju ulice St. Catherine i bulevara St. Laurent. Sad razgovara s informacijama. Želi dobiti naš broj, ali kažu mu da broja nema u knjizi. Prenijet ću mu uz pomoć duha jednu misao... Tako, sada je tamo. Okreće broj da bi razgovarao s Georgeom; pripremi se da mu odgovoriš, tebe će tražiti.

George je pošao k telefonu na drugoj strani sobe. Zvonilo je, netko je podigao slušalicu i nakon pozdrava rekao Georgeu da je poziv za njega.

Roland je bio oduševljen svojim iskustvom s duhovima. Pokazao nam je lijep rukopis i rekao:

— Ovo ću dati uokviriti. Nikada u svom životu nisam vidio tako lijep rukopis.

A onda se obratio svećeniku i rekao:

— Pitam se zašto mi duh osim adrese nije napisao i telefonski broj.

— Niste to zatražili, — odgovorio mu je ovaj.

— Prema vašoj vjeri postupat će s vama na određen način. Iskustvo što ste ga večeras imali dječja je igra u usporedbi s onim što bogovi planiraju s vama, moja gospodo. Ali morate vjerovati u duhove i očekivati od njih velike stvari. Morat ćete više puta doživjeti snagu i inteligenciju duhova. Vjerujem da ćete tada imati dosta vjere tako da će vam duhovi pomagati na daleko opsežniji način.

Dvadesetak dana kasnije, prilikom ulaska u tu raskošnu kuću sreli smo sotonskog svećenika. Pozdravio nas je i najavio nam sljedeće:

— Večeras ćete doživjeti nadasve zanimljivu seansu. Jedan moj stari poznanik u našem je gradu. On je vrlo slavan profesor povijesti. Predavao je na nekim od vodećih francuskih sveučilišta. Njegovo poznavanje zapanjujućih pojedinosti iz povijesti učinilo ga je jednim od vodećih uglednika u tom znanstvenom području. Mogao bih jednostavno reći: duhovi su ga učinili velikim. Priopćili su mu mnoge nepoznate povijesne činjenice. Večeras će preko medija otkriti mnoge pojedinosti o vojnim pohodima Napoleona Bonaparte. Trenutačno je u donjoj dvorani, vrši obred i moli se. Dopustite mi da vam objasnim što će se zbiti.

Udobno smo se smjestili i pozorno slušali svećenika. Njegove riječi obećavale su da će to biti vrlo zanimljiva seansa:

— Jedan medij dopustit će duhu da uđe u njegovo tijelo te da u potpunosti vlada njime. Na taj način se postaje oruđem duhova, koji tako lakše kontaktiraju s ljudima. Događa se da šest, čak i dvanaest duhova uzme vlast nad tijelom medija. Jedan duh je možda dovoljno obaviješten o određenim pojedinostima iz povijesti, ali nedostaju mu informacije o drugim vidovima. Pomaže mu drugi duh, koji je bio nazočan u određeno vrijeme na željenom mjestu. Duhovi su toliko sposobni da osim doslovnog ponavljanja sadržaja riječi mogu oponašati i boju glasa osobe koju navode.

Nakon nekoliko minuta svećenik je izišao da vidi je li njegov prijatelj završio s pripremama. Ubrzo se vratio i rekao nam da svi koji žele prisustvovati seansi siđu u njihovu crkvenu dvoranu.

Svećenik je predstavio povjesničara i zamolio da k njima priđu šest dobrovoljaca. Duhovi su zatim trebali izabrati jednoga od njih da im posluži kao kanal za komuniciranje te večeri. Šestorica muškaraca došla su pred svećenika koji je stao prizivati demone i molio ih da pokažu svoju veliku moć. Duhovi koji su vodili Napoleona Bonaparteu i pomagali mu pri njegovim vojnim pohodima trebali su objaviti one pojedinosti koje su zanimale gosta, slavnog povjesničara. Još dok je svećenik obavljao kratak obred, jedan duh ušao je u tijelo jednog od muškaraca i počeo govoriti. Glas je imao pravi pariški naglasak i privlačan ton. Duh nas je obavijestio da je on glavni savjetnik, specijaliziran za vojna pitanja, te da je odgovoran za čitave legije duhova. Budući da je predmet dosta složen, dodao je da su mu kao kanali potrebna još dvojica od preostalih dobrovoljaca.

Ta dvojica bili su malo prestrašeni, zatvorili su oči, i duhovi su već progovorili rekavši da ih se oslovljava s

Remi i Alphonse. Oči onoga u kome se nalazio glavni savjetnik ostale su otvorene, ali nepokretne; tijekom sljedećih 45 minuta nije ni trepnuo.

Svećenik se obratio povjesničaru i rekao:

— Bogovi očekuju vaše molbe.

Posjetitelj je ustao. U ruci je imao nalivpero i mali blok. Započeo je laskajući duhovima i priznao da su mu u proteklo vrijeme dali razne informacije koje su ga učinile jednim od najznačajnijih autoriteta na tom znanstvenom području. Nekoliko je minuta razgovarao s duhovima oslovljavajući ih s “gospodine Remi, Alphonse, i gospodine savjetniče”. A onda im je počeo postavljati pitanja. Duhovi su odgovarali bez oklijevanja.

Tijekom seanse pitanja su se postupno usredotočila na jedan poseban razgovor Napoleona i njegovih časnika. Glavni savjetnik rekao je da bi, vjerodostojnosti radi, bolje bilo da Alphonse i Remi reproduciraju taj razgovor. Doista, njihovi glasovi su se u cijelosti izmijenili i sve je sličilo na razgovor između dvojice ljudi.

Okrenuo sam se prema Georgeu i rekao:

— To je fantastično!

George je odgovorio nasmiješivši se:

— Ako misliš da je ovo nešto naročito, pričekaj da duhovi počnu oponašati glasove ljudi koje si poznao a već su godinama mrtvi. To je doista iznimno.

Nakon što je povjesničar dobio odgovore na sva pitanja o ratnim pohodima Napoleona, rekao je glavnom savjetniku da su mu potrebne još neke dodatne informacije u vezi s govorom montrealskog gradonačelnika Camillieua Houdea, što ga je održao na stepenicama pred gradskom vijećnicom uoči stupanja Kanade u Drugi svjetski rat.

Glavni savjetnik mu je odgovorio da mu pritom on i njegovi suradnici ne mogu pomoći, jer su se sve njihove

aktivnosti odigravale u Europi, ali da će na njihovo mjesto stupiti drugi savjetnik i dati mu sve potrebne obavijesti.

Posljednja dvojica izabranih za medije zadrhtali su široko otvorenih očiju. Pitali su, ovaj put svojim vlastitim glasovima, koliko dugo su bili posrednici duhova. Onaj treći, u kojem je bio glavni savjetnik, također je malo zadrhtao, zatvorio oči i zatim ih opet otvorio; jedan drugi duh je progovorio:

— Raduje me što vam mogu pomoći pri otkrivanju nepoznatog. Bio sam nazočan kada je gradonačelnik Camillieu Houde održao govor protiv toga da Franko-Kanađani služe u vojsci. Što želite znati?

Opet je povjesničar izrecitirao svoju zahvalnost glavnom savjetniku za neprestano vodstvo duhova u svom životu.

— Kako tom prigodom nitko od prisutnih nije načinio stenografski zapis Houdeovog govora, imamo danas nekoliko različitih izvještaja. Plemeniti savjetniče, postoji li mogućnost da razjasniš to pitanje?

— Rado ću vam doslovno ponoviti govor gospodina Houdea.

Ono što se potom dogodilo bilo je jednostavno neobjašnjivo. Jedva sam vjerovao svojim ušima. Čuo sam glas koji sam tijekom više godina slušao možda više stotina puta preko radija. Camillieu Houde bio je često osporavani političar. Nikada nije oklijevao reći svoje mišljenje o bilo kome ili bilo čemu. Krajem tridesetih godina Camillieu je bio vruća tema francuskih sredstava priopćavanja. Njegove aktivnosti u svojstvu gradonačelnika Montreala uvijek su ga iznova uvrštavale u vijesti. Radijske postaje snimale su njegove govore i primjedbe te ih često emitirale. Tako je njegov glas postao poznat. I ja sam sada taj poznati glas ponovno čuo, s time da je ovaj put potjecao od de-

monskog duha. Slušali smo taj glas oko dvadeset minuta.

Prije nekog vremena ispričao sam nekome to svoje iskustvo. Ta osoba rekla je da je to najvjerojatnije bila duša pokojnog Camilleua. Međutim, to nije mogla biti istina. Camilleu je u to doba još bio živ. Umro je tek 12. rujna 1958. Baš kao što je i sâm demon rekao, to je bilo oponašanje glasa i riječi gospodina Houdea.

Te večeri, dok nas je vozio kući, George nam je rekao da vjeruje kako je netko kad umre u cijelosti mrtav, i da se ljudi varaju misleći da razgovaraju s duhovima pokojnika, jer su to demoni koji oponašaju pokojnika.

Onog trenutka činila mi se ta izjava zanimljivom, međutim nisam mnogo razmišljao o njoj. George ionako o toj temi nije više želio govoriti. Rekao je da će nam to objasniti svećenik kad za to bude vremena.

Sljedeće nedjelje navečer pružila se prilika da o tome porazgovaramo sa svećenikom. Dao nam je zanimljiv izvještaj o tome kako demonski duhovi oponašaju mrtve. Za njega je ta činjenica bila primjerom njihove moći da zavedu ljude. Stekao sam dojam da se taj čovjek posebno radije dok je pričao o primjerima u kojima su duhovi prevarili velike ljude.

Spomenuo je tri ili četiri biblijska izvještaja, ali kako u to vrijeme nisam proučavao Bibliju, na mene nisu ostavili osobiti dojam. Tek kad je naveo iskustvo izraelskog kralja Šaula s vračaricom iz En-Dora, začudio sam se. Opisao je kako su duhovi naveli Šaula da upravlja svojim životom slušajući svoje osjećaje namjesto Božje riječi. Ispričao je kako su ga posve razdvojili od njegova Stvoritelja i doveli do toga da je pred Bogom Hebreja počinio veliku gnusobu, te su ga na taj način upropastili.

— U ono doba povijesti čovječanstva naš učitelj ne bi za sebe mogao osigurati veću čast no što se ona ostvarila

onda kad je najviši vođa izraelskog naroda pao ničice pred demonskim duhom. — rekao je.

To što je svećenik te večeri ispričao Rolandu i meni, odigralo je nekoliko mjeseci kasnije značajnu ulogu pri mojoj odluci da se odvojim od kulta demona.

5

Požuruju me da postanem članom

Jedne nam je večeri svećenik rekao da je došlo vrijeme za Rolanda i mene da potvrdimo našu vjeru u duhove, jer mu je sam učitelj to napomenuo:

— Moći ćete zatražiti jedan od mnogih darova, čim se pokažete spremnima priznati svoju vjeru u učitelja.

Zapravo se od nas tražilo da sudjelujemo u nekom obredu sotonskoga kulta, na kom bismo pred svim nazočnima izjavili da priznajemo Sotonu kao velikog boga i vrhovnog vladara našeg planeta, koji svojim vjernim sljedbenicima želi dati divne darove i sposobnosti. Tad bismo rekli koji to dar želimo. Konačno bismo zapečatili ispovijed naše vjere tako što bismo posuli tamjan na žeravicu Sotoninog oltara i poklonili se pred njim.

Moj prijatelj nije nimalo oklijevao. Dok sam ja imao osjećaj da bih, prije no što se odlučim, trebao razmisliti o svemu tome, Roland je navodio mnoge razloge zašto je baš te večeri idealan trenutak da učinimo taj korak.

Danas se stidim što moram priznati da sam popustio i učinio taj korak. Molio sam za dar vraćanja ili predviđanja, i želio sam ga koristiti na sljedeći način: da u snu vidim broj i ime konja pobjednika na određenom trkalištu; zatim bih otišao u kladionicu i uplatio opkladu. Već sljedeće noći imao sam takav san. Sasvim jasno vidio sam konje i tri različita trkališta na kojima će ti konji za tri dana, u subotu, pobijediti.

Tog dana pošao sam u jednu kladionicu, i doista, na ploči su bila ispisana imena što sam ih vidio u snu. Budući da nisam imao mnogo novca za ulog, na prvim dvjema trkama dobio sam oko 60 dolara. Međutim, treći konj je u slučaju pobjede donosio dvadesetijednostruki iznos od uloga, jer nije slovio za favorita. Znajući da su me duhovi dotad pravilno obavještavali, odlučio sam uložiti 20 dolara.

Konj je dobio utrku, a ja sam bio jedini koji se na njega kladio. Dobio sam 420 dolara, zahvalio se i nestao. Zanesen svojom novopronašlom srećom, sav usplahiren koračao sam ulicom St. Catherine. Ušao sam u jedan otmjeni dućan muške odjeće i kupio si odijelo ručne izrade za 200 dolara.

Slična sam iskustva doživio i sljedećih subota. Nije dugo potrajalo, i vlasnik kladionice pozvao me k sebi u ured. Nakon što smo pričali neko vrijeme, primijetio je da se baš i ne razumijem u konjske utrke.

— Čudim se samo, — rekao je, — da ste s tako malo znanja o konjskim trkama tako lako odabirali pobjednike. Možete li mi reći tko vam daje te informacije?

Primijetivši da sa mnom neće izići na kraj rekao mi je:

— Previše me mnogo koštate! Volio bih da odete i da se više ne vratite. Ako želite adrese ostalih kladionica u Montrealu, spreman sam vam ih dati; cijeli popis.

Bilo je zanimljivo postati tako naglo bogat. Ali to me bogatstvo nije učinilo sretnim. Iz nekog neodređenog razloga nisam nalazio zadovoljstvo. No Roland je uživao u životu kao nikada dotada s obzirom da su duhovi na fantastičan način radili za njega.

Jedne večeri dogodilo se nešto što me je istinski uznemirilo. Nakon što je mnogo njih dalo svjedočanstvo o tome što su duhovi učinili za njih, svećenik nam je svima pred-

ložio da pođemo u donju dvoranu za obožavanje te da tamo odamo čast demonima.

— Govorit ćemo jezikom Neba, — rekao je. — To jako razveseljuje našeg učitelja i vrhovne savjetnike.

Njegova izjava bila mi je nejasna, ali pomislio sam da je možda bolje da ne pitam kako to obožavatelji đavola mogu govoriti jezikom Neba.

Kad smo svi sjeli u donju dvoranu, svatko je dobio pjesmaricu; pravu pravcatu kršćansku pjesmaricu. Svećenik je čak spomenuo tri kršćanske Crkve koje su koristile takve pjesmarice. Nakon što je pred oltarom obavio kratak obred, svećenik nas je pozvao da otvorimo pjesmarice i zajedno s njim zapjevamo određenu pjesmu. To je potrajalo oko dvadeset minuta. Ja osobno nisam ni riječi progovorio, bio sam zaprepašten.

Nakon što smo se vratili u gornje prostorije prišao mi je svećenik i s osmijehom mi rekao:

— Zapazio sam da niste sudjelovali u našem slavljenju. Možete li mi reći zašto?

— Jednostavno nisam mogao oskvrnuti te kršćanske pjesme, kao što ste to vi zajedno s ostalima učinili. Činjenica da ne volim Boga nije razlog da proklinjem Njegovu ime.

— Razumijem vas kako se osjećate, ali nakon nekog vremena prilagodit ćete se. To je isto kao kad čovjek prvi put vidi žrtvovanje žive životinje. Isprva je šokiran, ali nakon što je to vidio nekoliko puta, više ga ne smeta. Bit će to na jednom ljetovalištu u Laurentinskim brdima. Prvog studenog je, naime, za naše ljude jedan vrlo svet dan. Idući tjedan, kad se ponovno sastanemo, o tome ću vam nešto više reći.

Na putu kući zamolio sam Georgea da mi objasni nešto što sam zapazio za vrijeme sastanka u čast demona.

Pošto su neko vrijeme pjevali, pojedini su počeli koristiti i neki drugi jezik, ne francuski, dok je melodija ostala ista.

Objasnio mi je da su duhovi sasvim preuzeli nadzor nad mislima tih ljudi, tako da su Sotonu i njegove glavne savjetnike hvalili jezikom duhova. Tako su osposobili ljude da ih obožavaju na uzvišeniji način. Ovakvi sastanci, objasnio je, imaju dvostruku namjenu. Prvo: već samo pjevanje kršćanskih pjesama od strane obožavatelja đavola bilo je huljenje na Kristovo ime. Drugo: kad bi demoni postigli vlast nad nekim od pjevača i ovi počeli Sotonu i njegove savjetnike hvaliti njihovim jezikom na melodiju kršćanske pjesme, to bi predstavljalo najviši oblik hule na nebeskog Boga, a to Sotona posebice voli.

Uočio sam mnoštvo pojedinosti koje su upućivale na žrtvovanje živih životinja. Zamolio sam Georgea da mi o tome nešto kaže. Odgovorio mi je da njihovi ljudi prvog studenoga na posebnom mjestu u Laurentinskim brdima prinose takvu žrtvu, ali da bi on radije da nam to objasni svećenik. Okolnosti su me spriječile da ikada o tome nešto više saznam.

Tada još toga nisam bio svjestan, no pali anđeli su znali da Bog radi na tome da me dovede do spoznaje o Njegovoj velikoj ljubavi prema nedostojnim ljudskim bićima, o Njegovu planu spasenja i o Njegovoj pravednosti pri ophođenju s ljudima. Duhovi su odlučili da na mene izvrše pritisak da bih se što prije u cijelosti predao obožavanju demona. Željeli su da prekoračim granicu iza koje više nema povratka, o čemu ću govoriti u sljedećem poglavlju.

Ulazeći jedne večeri u zgradu našeg sastajališta, nisam niti pomislio da bi to moglo biti posljednji put. Rukovao sam se s ljubaznim ljudima koji su sve učinili da se u njihovoj sredini osjećam ugodno, da bi ujedno sami

ugodili duhovima. Nisam mogao ni zamisliti da će, samo deset dana poslije, ti isti ljudi postati moji najpodmukliji neprijatelji, da će planirati moju propast i biti spremni platiti velike svote novca da me tko ubije.

Te večeri svjedočanstva nazočnih bila su vrlo dojmljiva. Na kraju sastanka svećenik je razgovarao s nama. Rekao je da je duhovima stalo do toga da se pokažu korisnima u našem životu. Dakle, ako smo spremni da za četrnaest dana, prvog studenog, po prijamnom obredu stupimo u njihovo tajno društvo, duhovi će nam otkriti svoje planove za naše živote.

Nakon mog pitanja zašto moramo proći kroz prijamni obred prije no što nam otkriju svoje planove za nas, svećenik je objasnio kako je važno da pokažemo vjeru u duhove. Bez vjere nemoguće je ugoditi njihovu gospodararu, ali ako mu se svidimo, imat ćemo mnoge koristi od toga.

— Molim vas, podite sa mnom, — pozvao nas je. — Želim da čujete kako učitelj nagrađuje ljude.

Došli smo pred vrata jedne sobe iz koje sam te večeri već čuo zvuk pisaćeg stroja. Pokucao je. Netko je iznutra odgovorio da uđemo. Ušavši u sobu vidjeli smo jednog čovjeka kako goleme listove papira ispisane strojem stavlja u još veće omotnice.

— Julien, već si vidio ovu dvojicu, — rekao je svećenik. — Ali ne vjerujem da oni poznaju tvoju zadaću. Također ne znaju na koji su način duhovi poboljšali tvoj život, dok si ti istodobno drugima činio dobro. Stoga sam ih doveo da od tebe osobno čuju što si doživio s duhovima nakon što si primljen u naše društvo.

Čovjek nam je ispričao kako je kao mladi odvjetnik vidio svoju budućnost u pribavljanju informacija koje bi bile potrebne jednom velikom odvjetničkom uredu. Ali, sreća mu je bila naklonjena. Vodstvom duhova bio je upoznat

s obožavateljima demona i njegov se život preko noći promijenio.

Nakon što je primljen u njihovu zajednicu, duhovi su mu otkrili da za njega imaju posebnu zadaću: da pomaže ljudima koji su počinili zločin protiv društva a nemaju odvjetnika koji bi im pomogao da ne završe u zatvoru.

Duhovi su htjeli da on odmah otvori vlastiti ured. Posao bi mu bio da odvjetnicima daje prijedloge kako da vode obranu na sudu. Većinu posla obavili bi duhovi sami. Dali su mu do znanja da su otposlana pisma na adrese nekih odvjetnika po čitavoj Kanadi. U njima je pisalo da će ih on opskrbljivati svim potrebnim obavijestima uz pomoć kojih će oni moći voditi i dobiti sudske procese koje su ranije gubili jer nisu imali vremena za pripremu. Ubrzo nakon toga počeli su pristizati odgovori.

Zatim su mu duhovi rekli da će, ako mu ustreba pomoć, biti dovoljno da radi samo srijedom u zgradi gdje je njihova crkva. Sav njegov napor sastojao bi se u tome da uvuče papir u pisaći stroj i pričeka da duhovi u cijelosti ispišu obrambeni spis.

Na svećenikovo pitanje kako su odvjetnici prihvatili njegove usluge, Julien je odgovorio da s oduševljenjem koriste njegov materijal jer su rezultati odlični. Na pitanje koliko vrijedi sav taj posao naslagan pred njim, odgovorio je da se radi o mnogim tisućama dolara. Pri našem odlasku pozvao nas je da, kad god budemo u zgradi i to zaželimo, dođemo k njemu da vidimo kako duhovi rade.

Svećenik je ponovio svoju ponudu da nas prime za podanike njihova kulta. Moj prijatelj je odgovorio potvrdno, ali ja to nisam mogao.

— Žao mi je, ali ne mogu vam još zasad dati odgovor, — rekao sam. — Sljedeći tjedan u ovo doba dat ću vam određeni odgovor.

Ne znajući da je to posljednji put, rukovao sam se sa sotonskim svećenikom i otišao.

Te noći nisam mogao zaspati. Misao o pristupanju sotonskom kultu stalno mi je zujala u glavi. Da se odlučim za ili protiv? Iskustva posljednjih mjeseci bila su mi pred očima, a isto tako i mnoga neodgovorena pitanja o silama dobra i zla. Premda sam otkrio mnoge čudne činjenice u vezi s nadnaravnim, imao sam dojam da je u pitanju daleko više toga no što sam vidio. Bilo mi je jasno da se ne može u cijelosti vjerovati izjavama demona o tome kako je Bog nepravedno postupio prema njima.

A gdje onda naći istinu? Sigurno ne u kršćanskim crkvama, mislio sam, inače bih o tome već nešto saznao.

U toj svojoj nevolji osjećao sam potrebu da mi netko pomogne pri donošenju odluke da bi ona bila razborita. Obuzeo me je strahovit osjećaj bespomoćnosti i nagnao me da glasno uzviknem:

— Ako postoji Bog na Nebu koji se brine za mene — neka mi pomogne!

Ubrzo nakon što sam izgovorio te riječi, zaspao sam. Sljedeće što sam čuo bila je moja budilica. Tog četvrtka ujutro pošao sam na posao duboko utonuo u misli.

Nedugo nakon što sam sreo Rolanda i s njime počeo posjećivati spiritističke seanse, dobio sam novo namještenje za koje sam se prije nekog vremena natjecao. To je značilo da sam se morao priučiti novoj struci. U jednoj tvrtki, koja je bila specijalizirana za opskrbu proizvođača ženske konfekcije vezovima, učio sam vesti.

Radeći tog dana za strojem za vezenje, stalno sam mislio o odluci koju ću morati donijeti za tjedan dana. U petak oko podne došao sam do zaključka da mi ne preostaje ništa drugo nego dopustiti da se nada mnom obavi prijamni obred.

6

Od čašćenja demona k proučavanju Biblije

U tri sata poslijepodne, kao i uvijek, zazvonilo je zvono da označi početak petnaestminutnog odmora. Na svojem putu iz tvornice prolazio sam pored ureda. Harry, jedan od vlasnika tvrtke, zamolio me je da mu se javim kad se budem vraćao na posao jer mora sa mnom razgovarati.

Kasnije, u svom uredu, ponudio mi je cigaretu i rekao:

— Roger, želio bih da mi učiniš uslugu. Sigurno si me vidio kako sam jutros s jednim mladim čovjekom prolazio kroz tvornicu da bih mu pokazao naše postrojenje. Eto, primili smo ga na posao. Počet će u ponedjeljak ujutro.

— Pa da, šefe, to je zanimljivo, ali kakve to ima veze sa mnom?

— Sada dobro poslušaj što ću ti reći. Meni je to vrlo važno. Nakon što je otišao, nisam mogao prestati misliti o problemu koji ima. Taj čovjek je kršćanin, ali svetkuje subotu, sedmi dan u tjednu. Prije no što je prihvatio posao objasnio mi je da zbog svojih uvjerenja želi petkom u pola četiri poslijepodne završiti s radom, tako da ima dovoljno vremena da se pripremi za svetkovanje subote. Ostatak vremena želi nadoknaditi preko tjedna.

— Harry, ja te slušam, ali ne razumijem.

— Vidim da ne znaš da biblijska subota počinje u petak zalaskom sunca, i završava zalaskom sunca u su-

botu navečer. Budući da sam Židov, odmah sam shvatio o čemu je govorio, te sam mu rekao da smo spremni zajedno s njime potražiti rješenje. Ali nisam ga se usudio upitati kojoj vjerskoj zajednici pripada. Želim da za mene učiniš sljedeće: ja ću postaviti Cyrila za stroj pored tvog, i kad se vas dvojica malo upoznate, molim te saznaj kojoj Crkvi pripada i što vjeruje. Nemoj mu reći da sam ti ja nešto govorio. Budi taktičan i uzmi dovoljno vremena, makar čekao i dva tjedna prije no što spomeneš tu temu. Doista je probudilo moju radoznalost: kršćanin, a svetkuje biblijsku subotu. Tako nešto još do danas nisam sreo.

Odmah sam se osjetio pozvanim da ispravim Harryja u vezi sa subotom i pravim tjednim danom odmora. Uпитao sam ga:

— Ne znaš li da je nedjelja sedmi dan tjedna? Ja sam to saznao još kao dijete u školi. Časne sestre su nam objasnile da je Bog stvorio svijet za šest dana, a sedmoga dana počinio. Ali došlo je do pogreške u gregorijanskom kalendaru. Zapravo bi trebala u kalendaru na mjestu gdje stoji subota biti nedjelja.

Harry se nasmiješio i otvorio jednu od ladica svog pisaćeg stola, izvadio leksikon, pronašao riječ *subota* i zamolio me da pročitam definiciju: “Subota — sedmi i posljednji dan tjedna.” Potom je objasnio da Židovi nikada nisu zaboravili na tjedni ciklus, te da je biblijski *šabat* doista sedmi dan tjedna, subota, kao što to uostalom i jest slučaj u kalendaru.

O gregorijanskom kalendaru rekao je da je doista izvršen nekakav ispravak, ali da se on ni u kom smislu ne odnosi na tjedni ciklus i njegovu promjenu. Radi se samo o ujednačavanju, jer su se kalendar i kretanje Sunca tijekom 1600 godina “razišli” za deset dana. Predložio mi je da istu stvar provjerim u kakvoj boljoj enciklopediji, te da

mu u nedjelju poslijepodne iznesem što sam otkrio. Za tad smo naime dogovorili igru biljara.

Priznao sam svom šefu da o religiji baš nisam najbolje obaviješten. Zahvalio sam mu se na zanimljivom povijesnom podatku i vratio se na svoj posao obećavši da ću mu pribaviti pojedinosti o Cyrilovim uvjerenjima.

Ponovno na poslu nisam mogao ni o čemu drugome razmišljati osim o razgovoru s Harryjem. S nestrpljenjem sam čekao kraj radnog vremena da bih u gradskoj knjižnici proveo istraživanje.

A onda sam pomislio: zašto razbijati glavu vjerskim temama? Kakve su koristi od toga? To je samo gubljenje vremena. Ipak, ponovno sam osjetio jaku želju da proučim cijelu stvar.

Nakon posla odmah sam otišao u gradsku knjižnicu. Za nekoliko minuta imao sam sve podatke o gregorijanskom kalendaru. Uvidio sam kako je moj šef u pravu.

Papa Grgur XIII. odredio je da nakon četvrtka 4. listopada 1582. bude petak 15. listopada 1582.; zato da bi proslava Uskrsa bila u vrijeme koje je odredio Nicejski sabor. Naime, sabor je odlučio da Crkva slavi Uskrs prve nedjelje po punom Mjesecu nakon proljetne ravnodnevce.

U ponedjeljak ujutro Harry nam je svima predstavio novog namještenika:

— Ime mu je Cyril Grosse, savršen je vezač. Izražavamo Cyrilu dobrodošlicu u naše postrojenje, uvjereni da će njegov rad povećati ugled naše tvrtke.

Dopratio je Cyrila do njegova radnog mjesta pored mene i rekao da će mu sigurno biti veselje raditi na novom stroju. Zatim se okrenuo prema meni i rekao:

— Cyrile, upoznajem te s Rogerom. Bilo bi dobro da vas dvojica postanete dobri prijatelji jer ćete raditi na istim projektima. Molim te, Roger, budi tako dobar i odgo-

voru Cyrilu na pitanja koja će imati u vezi sa sitnicama oko posla. I ako vam zatreba bilo kakva pomoć, samo me pozovite.

Petnaestak minuta kasnije dogodilo se da sam imao poteškoća sa strojem. Između ostalog, stroj je izostavljao ubode. To je značilo da ću morati ponoviti jedan dio posla. Kako je stroj nekoliko puta zaredom zatajio, postao sam nestrpljiv. I tako je proradila moja stara navika, koju sam u ono doba nazivao “prozivkom svetaca s neba”.

Napokon, zamolio sam šefa da provjeri je li stroj pravilno namješten. Došao je. Ponovno je zategnuo konac i pregledao stroj na više mjesta na kojima je kvar bio moguć. Međutim nije mnogo pomoglo.

Za vrijeme odmora u deset sati Cyril i ja pošli smo u dvorište da se malo nadišemo svježeg zraka i popričamo o mojim poteškoćama sa strojem. Upitao sam ga zna li kakav prijedlog što bih mogao učiniti da riješim svoj problem.

Pogladio se rukom po licu i rekao:

— Kad me već pitaš za moje mišljenje, rekao bih: da. Mislim da postoji rješenje. Imam jednu molbu, Roger: nemoj tako olako izgovarati Božje ime. Čuo sam tvoj glas i kroz buku strojeva, i dobro čuo da to nije bila molitva za pomoć.

Malo me je iznenadio njegov odgovor na moje pitanje, ali rekao je to na takav način da me nije uvrijedio. Istodobno sam vidio priliku da saznam ono što je Harrya zanimalo.

— Oprosti ako sam nešto rekao što te je uvrijedilo, — odgovorio sam odmah. — Nisam to želio. Uostalom, čuo sam da si vrlo religiozan čovjek. Zanimalo bi me kojoj Crkvi pripadaš.

— Ja sam adventist sedmoga dana, — odgovorio je.

— Nadam se da mi nećeš zamjeriti, ali ja još nikada nisam čuo za tvoju Crkvu. Možeš li mi ukratko reći što vjerujete, i zašto?

Cyril je objasnio da naziv njegove vjerske zajednice sadrži u sebi obrazloženje njihova postojanja.

— Adventisti sedmoga dana, — rekao je, — pokušavaju obznaniti dvije temeljne zanemarene biblijske istine, i to unutar cjelokupne biblijske poruke. Prvo: svetkovanje subote, sedmog dana tjedna, kao spomena na stvaranje. Pozivaju ljude da obožavaju “Stvoritelja neba i zemlje, mora i izvora voda”. (Otkrivenje 14,6.7) Drugo: adventisti očekuju skori Isusov povratak kao ispunjenje Njegova obećanja da će pravedne umrle probuditi u novi život, a žive pravednike preobraziti. Tako će s besmrtnim tijelima poći kroz svemir u susret Bogu, gdje On sada priprema stanove za one koji čekaju na taj prekrasan događaj.

Petnaestominutni odmor bio je skoro pri kraju. Vratili smo se na svoja radna mjesta. Rekao sam Cyrilu da ne kanim postati vjernikom, ali da bih ipak volio saznati još više o njegovim uvjerenjima.

— Rogere, spreman sam odgovoriti na sva tvoja pitanja.

Taj prekrasni listopadski dan naveo me je na jedan prijedlog:

— Cyrile, što misliš da danas ručamo zajedno u prirodi? Mogli bismo sjesti negdje iza zgrade i tamo jesti. Bilo bi mi drago da mi još pričaš o svojoj vjeri.

— Dogovoreno!

Na svom radnom mjestu s čuđenjem sam ustvrdio da moj stroj opet izvrsno radi.

Počeo sam razmišljati o onome što sam čuo. Stvoritelj čovječanstva poziva ljude da misle na Njega kao na Darovatelja života i da Mu pokažu svoju zahvalnost nekom

vrstom spomen-blagdana; ta misao činila mi se zanimljivom. Kristov povratak na Zemlju i uskrsnuće; ljudi s besmrtnim tijelima putuju kroz svemir u jedno stvarno Nebo... Način na koji je Cyril to iznosio odavao je dojam da je tu riječ o stvarnim događajima. Poslijepodnevni odmor nikad mi se nije činio kraćim. Na raspolaganju smo imali šezdeset minuta kao i uvijek, ali način na koji mi se sada otkrivala Božja riječ, s nakanom da riješi zagonetke mogega života, učinio je da je taj sat prošao poput petnaestak minuta.

— Cyrile, to što si mi ispričao bilo mi je vrlo zanimljivo, ali je u meni stvorilo i niz pitanja. Bi li mi mogao odgovoriti na neka od njih?

— Na što misliš? — Malo se pomaknuo i sjeo udobnije. — Možda ti mogu pomoći.

U želji da se uvjerim kako sam ga dobro razumio, počeo sam ponavljati njegove izjave:

— Spomenuo si uskrsnuće mrtvih prigodom Kristova povratka, i ljude s besmrtnim tijelima koji će otići u opipljivo, stvarno Nebo. Rekao si da će to biti ispunjenje obećanja što ga je Isus dao svojim učenicima. Reci mi što se događa s besmrtnim dušama ljudi kada umru, i što one rade između smrti i uskrsnuća?

Nagnuo sam se na zid zgrade, odgrizao zalogaj sendviča i pomislio kako će jedno vrijeme razmišljati o mom pitanju. Međutim, on mi je odmah postavio protupitanje:

— Rogere, nećeš li se razočarati ako ti kažem da mi uopće nemamo besmrtnu dušu?

— Ne, nimalo. Ali poznajem mnoge ljude koji bi bili razočarani. No, na koji način obrazlažeš svoje mišljenje?

— Riječ *besmrtan* ni jednom se ne spominje u Bibliji, — rekao je. — Na tri mjesta riječ je o besmrtnosti, ali ni jednom u smislu da čovjek ima besmrtnu dušu. U 1.

Timoteju 6,15.16 piše da Bog sam ima besmrtnost, a u 1. Korinćanima 15,53.54 spominje se besmrtnost kao poklon za one koji će uskrsnuti kad Krist ponovno dođe. Ako Biblija kaže da samo Bog ima besmrtnost, je li pravo da mi tvrdimo kako imamo besmrtu dušu?!

Slušajući njegov odgovor gotovo da sam ispustio sendvič iz ruke. Takvo objašnjenje nisam očekivao, ali to što je rekao imalo je glavu i rep.

— Kažeš, dakle, — nastavio sam, — da se čovjek, kad umre, u cijelosti raspada, i ništa ne zamjećuje od onoga što se događa oko njega?

— Da. Apostol Pavao u svom pismu Rimljanima obrabruje sve kršćane da traže neraspadljivost. (Rimljanima 2,7) Očito nam ne bi preporučivao da tražimo nešto što već imamo.

Njegovi dokazi duboko su me se dojmili, pogotovu stoga što još nikad nisam čuo nekog kršćanina da tako govori. Htio sam doznati još više te sam mu ponovno postavljao pitanja.

Objasnio je da je Isus za vrijeme svog djelovanja na Zemlji govorio o smrti kao o snu. O tome piše u Bibliji sljedeće: “Naš prijatelj Lazar spava, ali ja idem da ga probudim.” Učenici mu nato rekoše: ‘Ako spava, Gospodine, bit će zdrav.’ Isus je govorio o njegovoj smrti, a oni su mislili da govori o običnom spavanju. Tada im istom reče otvoreno: ‘Lazar je umro.’” (Ivan 11,11-14)

Zatim je potkrijepio tu izjavu riječima iz 2. Timoteju 1,10, gdje kaže da je naš Spasitelj Isus Krist uzeo smrti njezinu moć, te da je uz pomoć Evanđelja omogućio život i neraspadljivost.

Kad sam ga zamolio da mi to objasni, Cyril je rekao da Sotona i njegovi demoni uživaju u tome da varaju i zbunjuju čovječanstvo. Od onog dana kad su naše pra-

roditelje, Adama i Evu, naveli da neposlušnošću na sebe i svoje potomke navuku bijedu, ti isti zli duhovi pomno su stvarali nove i nove planove kako da zaokupe pozornost smrtnih ljudi ljudskim mudrovanjem i izmišljotinama. Na taj način čovječanstvo je gubilo i još gubi iz vida Božja velika obećanja.

— Nažalost, Sotona je sa svojim planovima imao iznenađujući uspjeh. — zaključio je Cyril.

A ja sam u sebi mislio: *Ovaj se razumije u to kako ratuju njegovi neprijatelji.* Tražio sam da nastavi sa svojim izlaganjem.

— Dolazak Mesije donio je najveći blagoslov. Nažalost, a i to moram ovdje istaknuti, izraelski je narod, unatoč objavama što ih je dobio od Boga, imao sasvim pogrešne predodžbe o Mesiji. Tako Ga je većina, dok je prebivao među njima, odbacila, i jednog dana zauurlala: "Raspni ga!" Jedno od najdragocjenijih Božjih obećanja jest istina o uskrsnuću iz mrtvih i nada u vječni život. U dane apostola saduceji, jedna od vodećih izobraženih skupina u Židova, vjerovali su i podučavali narod da nema uskrsnuća. Kao protuteza tome mnogi okolni narodi zastupali su opet mišljenje da čovjek, kad umre, prelazi u neki viši oblik postojanja. Iz 2. Timoteju 1,10 proizlazi, — nastavio je, — da je velika Isusova žrtva na Golgoti ukinula smrt i opovrgla sve krive nauke u vezi s tim pitanjem. Kristovo Evanđelje jasno pokazuje da će vječni život i besmrtnost biti podareni pravednicima tek prigodom uskrsnuća u vrijeme Njegova dolaska, a nikako prije. Isto tako, iz Svetog pisma je jasno da čovjek, kad umre, nema osjećaj za vrijeme, već "doživljuje" smrtni san.

— Cyrile, Božji Duh vam je omogućio, mislim tu na sve one koji pripadaju tvojoj Crkvi, da izbjegnute jednu zamku. Mislim na nauk o besmrtnosti duše. Po mom mi-

šljenju to je najmoćnija prijevara koju su demonski duhovi izveli s nama. Čovječe, vi imate puno toga na čemu možete biti zahvalni!

Zapravo, osjećao sam potrebu da mu ispričam o svojoj vezi s duhovima, ali mislio sam da bi me to moglo stajati života. I stoga sam nastavio s pitanjima:

— Nadam se da ti nisam dosadan, volio bih da mi nešto kažeš o Isusovom povratku i uskrsnuću.

Moj mladi kolega pokušao je biti jezgrovit, navodeći 1. Solunjanima 4,13.14.16-18: “Nećemo, braćo, da ostanete u neznanju o umrlima, da se ne žalostite poput ostalih koji nemaju nade. Jer, ako vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo, tako će i Bog one koji su umrli ujedinjeni s Isusom dovesti s Njim... Jer će sam Gospodin sa zapovjedničkim zovom, s glasom arkandela i sa zvukom trube Božje sići s neba, i najprije će uskrsnuti umrli u Kristu. Zatim ćemo mi živjeti, mi preostali, biti skupa s njima odneseni u zrak na oblacima u susret Gospodinu. I tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom. Stoga, tješite jedan drugoga tim riječima!”

Vraćajući se našim strojevima rekao sam:

— Doista je divno na koji način shvaćaš život. Tko god ima nadu poput tvoje, ima veliku vrijednost!

I dok sam tog poslijepodneva vezao na svom stroju razne vezove, moje misli su postale, a da to nitko nije primijetio, poprištem žestoke borbe između Božjeg Svetog Duha i Sotoninih zlih duhova. Kao prvo, postalo mi je jasno zašto demoni tako snažno mrze Spasitelja svijeta. A postalo mi je jasno i zašto su proširili stotine raznih izmišljotina da bi njima zbunili i zaveli ljude; osobito onu da je čovjek besmrtni. Kao što sam sâm već bio iskusio, podupirali su ovaj đavolski nauk prikazujući se ljudima u obliku njihovih dragih preminulih.

Također sam po prvi put u svom životu došao do spoznaje da postoji Bog koji voli ljude. Ali spoznao sam i to da sam ja izgubljen čovjek. Po mom današnjem shvaćanju, smatram da sam tada doživio u nekom smislu ono što će doživjeti oni koji će se jednog dana naći izvan zidova Novog Jeruzalema i dizati svoj pogled k spašenima. Ti bezbožnici će vikati: "Prekasno je!"

Budući da sam shvatio kako sam duhovno izgubljen, počeo sam se znojiti, premda je u zgradi bilo prilično hladno. Otkopčao sam ovratnik i zasukao rukave, ali ništa nije pomoglo.

Sjećam se da sam tada pošao u toalet. Došavši tamo zaključao sam vrata i naslonio se na poklopac slivnika jer me spopala vrtoglavica. Toliki je bio moj duševni strah. Znoj se cijedio niz moje lice i kapao po podu.

— *Prekasno!* — Htio sam glasno kriknuti, ali sve sam progutao. Nestala je moja mržnja prema Bogu, a moj bezbožni život stajao je preda mnom. Istodobno sam postao svjestan činjenice da sam žrtva sotonske hajke. Odjednom su me demonski duhovi mučili osjećajem obeshrabrenosti kakvog nikada prije niti poslije nisam doživio. Osjećao sam njihovu nazočnost tako neposredno da sam imao poteškoća s disanjem; bilo je kao da mi netko krade zrak.

U svojoj bespomoćnosti tiho sam prostenjao:

— Neka mi se Bog smiluje!

Nisam to zamislio kao molitvu, ali osjećaj gušenja odmah je nestao, a s njime i osjećaj obeshrabrenosti.

Umio sam lice hladnom vodom i vratio se za stroj. Dok sam radio, došla mi je misao da je možda Darovatelj života čuo moj vapaj i otjerao zle duhove. Ako jest, zašto je to učinio? Mrzio sam Boga, psovao Ga; ta nije mi više mogao oprostiti. Pa ipak, nitko me drugi nije mogao osloboditi napasti kakvu sam maloprije doživio.

Sinula mi je kroz glavu i druga misao: da, kad već sâm nisam mogao dobiti oprost i tako očekivati vječni život, Bog možda ima nakanu da upotrijebi mene kako bi blagoslovio živote onih koje ljubi i želi dovesti na obnovljenu Zemlju.

Stekao sam čvrsto uvjerenje da je Bog vodio događaje te sam stoga i morao sresti Cyrila koji je toliko toga znao o vječnim istinama. Da, možda je bilo moguće da je Bog Neba nekoliko dana ranije čuo moj zov dok sam ležao u krevetu i rekao: "Ako postoji Bog na Nebu, koji se brine za mene, neka mi pomogne!"

— *On se brine za mene! Da, on se brine za mene!* — Htio sam ponovno viknuti da svatko čuje moje riječi, ali sam se suzdržao. Shvativši napokon da se Bog za mene zanima, odlučio sam zapitati Cyrila bi li mi htio još više pričati o onome što je pročitao u Bibliji. Ako je Bog imao oko za mene, za jednog tako nedostojnog čovjeka, tad se sigurno zanima i za mnoge druge ljude, za dobre ljude koji još nisu svjesni što je On pripremio za njih.

Ako se založim za vječnu dobrobit drugih, možda će me Bog izbaviti iz šaka demonskih sila. Mogao bih se tada do kraja života radovati mišlju da sam mnoge stanovnike Zemlje upoznao sa sukobom koji bjesni iza kulisa, i time ih naveo da se svjesno odluče za Krista. Zatim me je obuzeo osjećaj bijesa pri pomisli na to uolikoj mjeri demoni zavode ljude. Onog trenutka odlučio sam da s njima više neću imati nikakvog posla.

Po završetku radnog vremena rekao sam Cyrilu da bih s njim išao do tramvajske postaje da još malo popričamo. Idući tako našim putem, upitao sam ga bi li htio proučavati sa mnom Bibliju. Rekao je da bi ga to veselilo.

— *Želiš li da počnemo već ovog vikenda? Mogli bismo zatim svaki tjedan proučavati jednom ili dvaput.*

— Cyrile, — rekao sam, — iz sasvim određenih razloga koje ti ne mogu sada reći, važno je da počnemo još večeras. Hoćemo li se naći kod tebe ili kod mene u stanu?

Pozvao me je da ja dođem k njemu u 19 sati. Bio je iznenađen što sam zahtijevao da počnemo još iste večeri.

Za točno tjedan dana za nama će biti niz od dvadeset osam biblijskih tema!

7

Biblijska proučavanja uz duhanski dim

Nakon što me je predstavio svojoj ženi i nakon što smo malo razgovarali, Cyril je rekao da mi želi objasniti kakve su njegove veze s adventistima sedmoga dana. Vrijeme mu nije dopustilo da se na poslu upušta u pojediniosti. Sad mi je objasnio da sâm još nije član zajednice, ali da redovito pohađa bogoslužja i da se sljedeće subote namjerava krstiti.

Bez znanja svoje žene Cynthie, koja je adventistica, već više mjeseci čitao je sve crkvene časopise i knjige što ih je našao u stanu, te postao marljivim istraživačem Biblije. Proučavao je Bibliju zajedno s propovjednikom L. W. Taylorom, uz čiju je pomoć stekao dublje razumijevanje Svetoga pisma. I tako je odlučio priključiti se Crkvi.

Cyril je smatrao da bi bilo dobro da Cynthia vodi proučavanja. Meni je odgovarao taj prijedlog, pa smo biblijsko proučavanje započeli molitvom.

U ono vrijeme izišao je novi niz tema za proučavanje Biblije. Nosio je naslov: *Dvadeset osam biblijskih pouka za zaposlene ljude*. Cynthia je predložila da se držimo uputa. U svakoj pouci nalazilo se oko petnaest do dvadeset pitanja na određenu temu. Za svaku temu trebalo je oko sat vremena. Budući da mi se svidio taj plan, otpočeli smo s prvom poukom. Naslov je bio *Božja riječ*.

Činilo mi se da smo vrlo brzo prošli tu temu. Obradovalo me sve što sam saznao o Božjim objavama. Druga

pouka govorila je o drugom poglavlju Knjige proroka Daniela, točnije o usponu i padu velikih svjetskih kraljevstava i o ponovnom Kristovom dolasku na ovu Zemlju. Cyril je predložio da se dogovorimo kad bismo mogli proučavati Danielova proročanstva. Odgovorio sam prijedlogom da bismo mogli početi odmah. Bili su suglasni, i mi smo nastavili.

Jedan redak iz Biblije dojmio me se više od svih ostalih: “U vrijeme ovih kraljeva Bog Nebeski podići će kraljevstvo koje neće nikada propasti i neće prijeći na neki drugi narod. Ono će razbiti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati dovijeka...” (Daniel 2,44)

Pročitavši taj redak, htio sam znati što je Daniel još saznao o uspostavljanju Kristova kraljevstva na Zemlji. Cynthia je usmjerila moju pozornost na sedmo poglavlje: “A kraljevstvo, vlast i veličanstvo pod svim nebesima dat će se puku Svetaca Svevišnjega. Kraljevstvo njegovo kraljevstvo je vječno, i sve vlasti služit će Mu i pokoravati se Njemu.” (Daniel 7,27)

Cynthia je objasnila da će riječi iz Mateja 5,5 — “Blaago krotkima, jer će baštiniti zemlju!” — tada doživjeti svoje ispunjenje. Otkrio sam da će ljudi, koji će u to vrijeme boraviti na Zemlji, biti preobraženi u vrijeme Kristova povratka.

I treću pouku smo završili brzo, tako da mi se činilo kao da smo to izveli izvan protjecanja vremena. Nešto takvo još nikad nisam čuo. Te riječi osvojile su moje srce, i ja sam želio čuti još više.

— O čemu je riječ u sljedećoj pouci?

Ne mogu se sjetiti naslova te pouke, ali dobro pamtim da se u meni probudila tako jaka želja da čujem što Božja riječ govori o tom predmetu da sam osjećao kako ih moram nagovoriti da proučimo i tu temu.

Pripalio sam još jednu cigaretu, duboko udahnuo i naglas primijetio da bih, ako bi Cyril bio tako ljubazan i ispraznio pepeljaru, bio spreman za još jedan sat.

Vratio je pepeljaru, a ja sam rekao:

— Ne želim da gubimo vrijeme kako vas dvoje ne biste išli prekasno na spavanje.

Odgovorili su da obično idu na spavanje oko jedanaest.

— Odlično, — rekao sam, — sad je tek nešto više od devet. Dobro napredujemo s proučavanjem, stoga nemojmo gubiti vrijeme.

Sjećam se njihove reakcije kao da je bilo jučer. Cynthia je upitno pogledala svog muža; bio je mišljenja da nastavimo. U međuvremenu sam već dopola popušio svoju posljednju cigaretu. Upitao sam ih bi li im smetalo ako zapalim cigaru. To sam činio već po navici, obično onda kad sam imao dojam da sam obavio nešto vrijedno što je zasluživalo nagradu. A smatrao sam kako je proučavanje Biblije s mojim prijateljima nešto najvrednije što sam uopće učinio u svom životu.

Cyril je bez oklijevanja odgovorio:

— Želimo da se kod nas osjećaš ugodno. Budi slobodan.

Nešto pametnije mi tada nije palo na pamet, i uskoro je soba bila prepuna plavičastog dima.

Danas sam čvrsto uvjeren da je Božji Duh pomogao mojim prijateljima da shvate koliko sam snažno bio vezan uz duhan te da je bilo potrebno da podnesu neugodan dim kako bi me poznali s Isusom.

Kroz mnoge godine često sam Bogu zahvaljivao za način na koji su njih dvoje svladali tu osjetljivu nezgodu. Tijekom sedam sljedećih dana proučavali smo Bibliju svaku večer po četiri sata. Tek kad smo došli do teme *Zdrav*

način življenja, postao sam svjestan štete koju mi nanosi duhan, i što su moji prijatelji morali podnositi. A ta tema bila je tek na kraju niza proučavanja.

Kad sam ih jednom upitao zašto su podnosili moje pušenje, Cynthia mi je objasnila:

— Bilo nam je drago što si s nama, i kad si prve večeri izrazio želju da ponovno dođeš, odlučili smo da nam tvoje pušenje neće smetati ako želiš proučavati Božju riječ i postati Njegovim sljedbenikom.

Ali vratimo se onome ponedjeljku uvečer. Iz Božje riječi razotkrivale su mi se vječne istine i, budući da sam htio što više saznati, zamolio sam za još jednu temu.

— Bismo li mogli proučiti još i ovu temu? Nakon toga pustit ću vas spavati.

Na njihovim licima vidjelo se da su vrlo iznenađeni. Cyril je rekao:

— Bilo bi dobro kad bismo se sastali neke druge večeri u ovom tjednu i zajednički proučili ovu temu.

— Nadam se da sutra navečer smijem doći k vama da proučimo sljedeću temu, uz pretpostavku da još budem u životu.

Imao sam osjećaj da bi me demoni mogli smaknuti. Nisam im u cijelosti rekao kako mi je bilo u duši, ali primijetili su da je to za mene bilo hitno, te su tako pristali da proučimo tu temu.

One večeri kad smo Roland i ja prvi put posjetili dvoranu za čašćenje demona, morali smo se zakleti svećeniku da nećemo nikome ništa reći o onome što smo vidjeli i čuli. Ponovili smo za njim dio zakletve i zapečatili naš zavjet polaganim posipanjem tamjana po plamenu crne svijeće. Svećenik je naglasio da to moramo sačuvati u savršenoj tajnosti kako ne bismo izazvali veliki gnjev duhova. Kasnije, na jednom sastanku na kome su obožava-

telji demona hvalili bogove, svećenik je objasnio da se svaki koji razgnjevi duhove nalazi u velikoj opasnosti. Zornosti radi iznio nam je primjer jedne osobe koja se pokazala nevjernom u jednoj naoko nevažnoj pojedinosti. Premda je taj čovjek živio u kući sigurnoj od požara, duhovi su spalili kuću sa svim što je bilo u njoj, uključujući izdajnika i njegovu ženu. George nam je rekao da je poznavao te ljude.

U drugom primjeru su duhovi nevjernog člana mučili u njegovu domu. Sve stvari u kući razbijali su o zidove. Pritom su uništili čak i krupne komade namještaja. Čovjek je doživio šok i dospio u bolnicu. Gotovo je izgubio razum.

Nisam mogao a da ne mislim na takva iskustva, i zato mi je vrijeme provedeno u proučavanju Biblije bilo tako važno. Usrdno sam tražio da proučimo četvrtu pouku. Hrabrost kojom sam išao proučavati pod tim okolnostima nije se mogla pripisati mojim vlastitim naporima. Danas vidim da je bila izravan rezultat činjenice da mi je tog dana na radnom mjestu bila ponuđena Božja riječ. A Božja riječ je život. Ona ima moć da u toj mjeri pokrene čovjeka da je spreman preuzeti na sebe čak i bijes samog kneza tame. Bog je imao nakanu da čujem velike istine Njegove svete Riječi, i to se ostvarilo. Démonski duhovi nisu to mogli ni na koji način spriječiti.

Odredili smo da ćemo se sutra sastati u sedam sati navečer. Prije no što sam otišao, zatražio sam od Cyrila da pročita još nešto iz Biblije i da se pomoli. Čitao je riječi iz Psalma: "Bog nam je zaklon i utvrda, pomoćnik spreman u nevolji. Stoga, ne bojmo se kad se ljulja zemlja, kad se bregovi ruše u more. Nek buče i bjesne valovi morski, nek bregovi dršću od žestine njihove: s nama je Jahve nad Vojskama, naša je utvrda Bog Jakovljevi." (Psalam 46,1-4)

Na samom odlasku, kad mi je ruka već bila na kvaki, htio sam od Cynthie čuti naslov sljedeće teme. Naslov jedne od sljedećih tema bio je *Stanje mrtvih*.

S nestrpljenjem sam očekivao to proučavanje. Istini za volju, nije me toliko mučilo nestrpljenje kao pitanje hoću li u utorak u devetnaest sati uopće biti živ. Doista sam očekivao da će me te noći posjetiti duhovi; a protiv njih nisam imao nikakvog oružja za obranu. Međutim, nisam se bojao smrti. Gospodnji Duh blagoslovio je moj život — Isusovom zaslugom.

Dok sam ležao u krevetu, mislio sam na riječi iz Biblije što ih je Cyril pročitao. Uskoro sam začuo budilicu. Utorak ujutro, još malo pa moram na posao. I danas mi riječi iz 46. psalma mnogo znače, jer su me naučile da gledam u Boga, koji je početak života i izvor snage. On može promijeniti i najbeznadnije stanje i na divan način osloboditi bespomoćnoga iz ruku neprijatelja.

8

Još samo kratko vrijeme milosti

Utorak, točno u devetnaest sati, bio sam kod obitelji Grosse. Pitanje o stanju mrtvih trebalo je tu večer zaokupiti našu pozornost. Biblija mi se u svezi s tim činila vrlo jasnom. Odgovarala je na pitanja poput: Imaju li ljudi besmrtnost? Mogu li mrtvi hvaliti Boga? Je li kraljevstvo mrtvih mogući izvor informacija?

Odgovor na prvo pitanje sasvim je jasno proizlazio iz 1. Timoteju 6,15.16. Samo Bog posjeduje besmrtnost. Drugim riječima: čovjek je smrtnan. U Psalmu 115,17 bio je odgovor na drugo pitanje: “Ne, Jahvu mrtvi ne hvale, nitko od onih što siđu u Podzemlje.” Poput udarca groma te su riječi razbile pojmove s vjeronauka iz mojeg djetinjstva u sitne komadiće. Odgovor na treće pitanje počeo mi je otkrivati Božju ljubav i pravednost, kojima se rukovodi u ophođenju s nama jadnim smrtnicima. O tome smo čitali iz Biblije: “Čovjek koga je žena rodila kratka je vijeka i pun nevolja. Ko cvijet je nikao i vene već, poput sjene bježi ne zastajuć...” I zatim o čovjekovu stanju kad umre: “Djecu mu poštuju — o tom ništa ne zna; ako su prezrena — o tom ne razmišlja.” (Job 14,1.2.21)

Poslije tih redaka osjetio sam veliko olakšanje. Rekao sam svojim prijateljima:

— Dobro je znati da naši dragi koji su umrli ne pate u paklu niti gledaju s Neba nevolje svojih dragih na Zemlji, već svi spavaju u grobu do dana uskrsnuća.

Bog je učinio da tada shvatim da je smrt jednostavno potpuna suprotnost životu, stanje potpunog ugasnuća, nepostojanja. Postalo mi je jasno koliko je pogrešna predodžba o tome da čovjek ima besmrtnu dušu, osobito nakon što sam pročitao izvještaj o stvaranju Adama iz Knjige Postanka: “Jahve, Bog, napravi čovjeka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovjek živa duša.” (Postanak 2,7)

Razumio sam da je Božji životni dah ono što oživljuje i održava naš organizam. Zahvaljujući tom životnom dahu naša pluća se šire, srce kuca, krv teče žilama i naši se udovi kreću. I kad god Bog ponovno taj dah uzme k sebi, život prestaje. Izvještajem u Bibliji, da je čovjek *postao* živo biće ili živa duša — za razliku od široko rasprostranjenoga mišljenja da je čovjek *dobio* dušu — Bog Sotoni i njegovim demonima zatvara mogućnost da nam se prikazuju i tvrde kako su oni duše naših pokojnika koji su navodno dostigli viši stupanj postojanja.

Na kraju našeg razmišljanja o čovjekovu stanju poslije smrti preda mnom se stvorila sasvim nova slika o Božjoj naravi. Istodobno sam jasno uočio da kršćanski svijet na više načina sasvim pogrešno predočuje Boga.

Ako želite razumjeti mene i moje stanje u onih tjedan dana, pokušajte se zamisliti u položaju čovjeka koji nikad nije posjedovao Bibliju, a kamoli već proučavanu s označenim tekstovima i pribilješkama. Takvom čovjeku život ne može pružiti stvarne radosti, jer čim otkrije nešto što mu pričinjava veselje, odmah se pojavljuje i misao na smrt koja bi već sutra tom veselju mogla učiniti kraj. Stalno je sučeljen s vječnošću — ali kakvom vječnošću? K tome on još otkrije da ni drugi ljudi ne znaju mnogo više. A onda jednog dana na sasvim neočekivan način sretne nekoga tko u ruci drži Knjigu čiji je autor sâm Darovatelj života.

Odjednom sva pitanja što su ga mučila toliki niz godina dobivaju sasvim zadovoljavajuće odgovore. A to nije sve, dobiva još i puno više!

Otkrio sam da nauk o uskrsnuću, onako kako je zapisan u Bibliji, nudi svim ljudima besmrtnost. "Pazite! Kazujem vam tajnu: svi nećemo umrijeti, ali ćemo se svi preobraziti, u jedan hip, u tren oka, na glas posljednje trube; zatrubit će truba i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se preobraziti, jer treba da se ovo raspadljivo tijelo obuče neraspadljivošću i da se ovo smrtno tijelo obuče besmrtnošću. A kad se ovo tijelo obuče neraspadljivošću i ovo smrtno tijelo besmrtnošću, tada će se ispuniti pisana riječ: 'Pobjeda proguta smrt. Gdje je, smrti, tvoja pobjeda? Gdje je, smrti, tvoj žalac?'" (1. Korinćanima 15,51-55)

Prigodom svog povratka uz pratnju nebeskih anđela, Isus, Knez života, dat će besmrtnost onima koji su Ga prihvatili kao svojega Gospodina. Iznova će pokloniti život onima koji su ga zbog Njega izgubili. Uskrsnuće je onaj veliki događaj na koji su čekali pisci Biblije.

Premda je apostol Pavao zbog Krista izgubio sve, bio je ispunjen radošću zato što je svoju nadu temeljio na nauku o uskrsnuću mrtvih. (Filipljanima 3,7.8.10.11) Svoje misli stalno je upravljao k Nebu: "A naša je domovina na nebesima, odakle i Spasitelja postojano očekujemo, Gospodina Isusa Krista, koji će, prema djelotvornosti kojom može sve podložiti sebi, preobraziti naše bijedno tijelo i učiniti ga jednakim svome slavnom tijelu." (Filipljanima 3,20.21)

Također mi je bilo zanimljivo da je, govoreći o svojim poteškoćama u Aziji kad je gotovo pao u očaj, svejedno imao povjerenje u Boga, u Onoga koji podiže mrtve. (2. Korinćanima 1,8.9) Apostol nije rekao kako se nada da će

sresti Gospodina prigodom svoje smrti, kao što se često naučava, već je polagao svoje nadanje u uskrsnuće.

Pokušavajući iz Svetog pisma saznati kada će pravedni dobiti nagradu, a nepravedni kaznu, pronašao sam da se to neće dogoditi poslije smrti, nego nakon prvog i drugog uskrsnuća. Isusove riječi su me zbunile: “Nego, kad priređuješ gozbu, pozivaj siromahe, sakate, hrome i slijepo! Tada će ti biti blago, jer ti nemaju čim uzvratiti! To će ti se uzvratiti o uskrsnuću pravednikâ.” (Luka 14,13.14)

Otkrio sam da je Pavao usmjerio svoju pozornost na Kristov povratak i na to da će osobno od Isusa dobiti “vijenac pravednosti”. Pred kraj svog života ovaj već pomalo umorni vojnik križa nosio je na svojim leđima ožiljke i rane od onih pet puta trideset devet udaraca. (2. Korinćanima 11,24) Ali hrabrila ga je nada u uskrsnuće. Premda svjestan činjenice da će se uskoro sresti s krvnikovim mačem, Pavao je glasno iznosio poruku koja će hrabriti čitave naraštaje vjernih ljudi. Upućivao je na trenutak kad će svi primiti plaću vječnoga života: “Već se moja krv izliva u Božju čast, vrijeme je moje smrti blizu. Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, vjeru sačuvao. Već mi je pripravljen vijenac pravednosti koji će mi u onaj Dan dati Gospodin, pravedni sudac, i ne samo meni nego i svima koji budu željeli njegov dolazak.” (2. Timoteju 4,6-8)

Tijekom cijelog našeg razmatranja o uskrsnuću tijela uvijek sam iznova mislio o tome kako bi pisci Novoga zavjeta, da su vjerovali u čovjekovu besmrtnu dušu koja po smrti odlazi na Nebo, sigurno spomenuli da će Krist i njih povesti sa sobom kako bi ih ponovno sastavio s njihovim prijašnjim tijelima. Nigdje nisam naišao na takvu zamisao. Namjesto toga mnogi biblijski redci dokazuju suprotno. U 15. poglavlju Prve poslanice Korinćanima Pavao, primjerice, opširno piše o pravednim umrlima i

uskrснуću. Više puta spominje da će Isus probuditi mrtve.

Moje posljednje a možda i najznačajnije otkriće u svezi s uskrnućem bilo je u Poslanici Hebrejima. Jedanaesto poglavlje govori o vjeri Božjih slugu tijekom različitih povijesnih razdoblja, o njihovim kušnjama, poteškoćama; o njihovoj hrabrosti i o njihovoj nadi u uskrснуće i vječni život; nadi koja ih je i uoči smrti ispunjavala sigurnošću.

“Neke žene ponovo primiše svoje mrtve zbog uskrnuća. Jedni biše mučeni na kolu, odbijajući oslobođenje da postignu bolje uskrснуće. Drugi, opet, iskusiše izrugivanja i udarce i povrh toga okove i tamnice. Biše kamenovani, stavljeni na kušnju, pilani, umoreni mačem; išli su tamo-amo u ovčjim kožusima i kozjim kožama, oskudni, nevoljni i zlostavljani — oni kojih svijet ne bijaše dostojan! — lutajući po pustinjama, gorama, po špiljama i zemaljskim pukotinama. I ti svi, iako su postigli pohvalno svjedočanstvo zahvaljujući vjeri, ne primiše ono što je obećano, jer je Bog nešto bolje predvidio za nas: da bez nas ne postignu savršenstvo.” (Hebrejima 11,35-40)

Mislio sam: *Kad bih bar mogao živjeti za tu divnu nadu i uskrснуće i živjeti vječnim životom!* Ali nešto je iznenada prekinulo oduševljenje što se polako stvorilo u mojoj svijesti. Ta glupo je misliti da će mi Bog ikada oprostiti mržnju koju sam gajio prema Njemu. Ne, to je nemoguće! Bolje bi bilo da odagnam iz svojih misli nadu u vječni život. Na kraju krajeva: bio sam u vezi s demonima. To mi Bog nikada ne bi mogao oprostiti. Zaboravi na sve to, Morneau, prekasno je!

Slučajno je pred kraj proučavanja Cynthia pročitala ulomak iz Poslanice Titu 2,12.13, koji kršćanima daje savjet “... da se odrečemo bezbožnosti i svjetskih požuda te

živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu kao ljudi koji iščekuju blaženo ispunjenje nade, naime, pojavu sjaja velikoga Boga, našega Spasitelja, Isusa Krista”.

Ovaj ulomak naveo me je da se zahvalim gospodinu i gospođi Grosse na njihovoj spremnosti da proučavaju sa mnom Bibliju. Još sam rekao da mi je želja da živim s nadom u prekrasan Gospodinov dolazak, ali da mi je život bio takav da je to nemoguće.

— Postoji nada! — rekla je Cynthia. — Mi imamo Velikog svećenika, Krista, koji je pravedan i u nebeskom Svetišću obavlja službu za nas. Došao je i umro na križu na Golgoti da bi mogao biti naš Veliki svećenik. Kroz Njega, i samo kroz Njega, možemo dobiti spasenje.

Pomislio sam da ne bi tako govorila da zna za moju vezu s demonima.

— Za tebe postoji nada, — nastavila je, — to je sasvim sigurno. Za svakoga od nas postoji u Isusu nada. Sve dok je čovjek živ i traži od Isusa pomoć, postoji nada. Želim ti to pokazati...

Otvorila je Poslasticu Hebrejima 4,15.16 i čitala: “Nemamo, naime, nekoga velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego jednoga koji je iskusen u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio. Dakle: pristupajmo s pouzdanjem k prijestolju milosti da primimo milosrđe i nademo milost za pravodobnu pomoć!”

Poslije tih riječi doslovno sam joj istrgnuo Bibliju iz ruku i rekao:

— Daj mi da vidim!

Vjerujem da me je to bio Božji Duh ispunio nadom i naveo me da joj uzmem Bibliju iz ruku. Za moje službe u kanadskoj trgovačkoj mornarici dobacio sam uže za spavanje jednom mornaru koji je pao s palube. Zgrabio je to uže i očajnički se držao za njega. Sada sam ja bio u

sličnom položaju. Uočio sam svoje stanje izgubljenosti i ugledao nadu za spas; odmah sam se zgrabio za nju.

Kako je već bilo kasno, zamolio sam Cyrila da se pomoli prije no što pođem kući. Pitao sam smijem li i sutra uvečer doći da nastavimo proučavanje. Nisu imali ništa protiv. On se pomolio, i ja sam otišao.

Na putu kući zurio sam kroz tramvajski prozor; kotači su škripali, vrata su se glasno otvarala i zatvarala, ljudi ulazili i izlazili a vozač izvikivao imena ulica. Moje misli bile su potpuno zaokupljene onim što je rekla Cynthia. Njezine riječi odjekivale su u mojoj glavi:

— Za tebe postoji nada, to je sasvim sigurno. Za svakoga od nas postoji u Isusu nada. Sve dok je čovjek živ i traži od Isusa pomoć, postoji nada.

I kao da mi je to netko drugi šapnuo, pomislio sam da i za one bez nade, za nedostojne, pa čak i za obožavatelje duhova — postoji nada.

Trideset i dvije godine nakon toga moja supruga i ja sreli smo Grosseove u Torontu, u Kanadi. Ubrzo nakon mojega obraćenja odselili smo se u Sjedinjene Američke Države, i sve te godine nismo se vidjeli. Dok smo tako razgovarali o onim danima iz jeseni 1946. godine, Cyril je rekao nešto što me je oduševilo, jer sam u tome prepoznao milostivo djelovanje Duha božanske ljubavi u moju korist.

— Nekoliko mjeseci nakon našeg vjenčanja, — rekao je, — slušao sam nekoliko biblijskih predavanja Warrena Taylora, propovjednika Adventističke crkve u Montrealu. Nije mi bilo teško vjerovati ono što je propovjednik Taylor propovijedao, s obzirom da je neprestano navodio misli iz Biblije. Jedne večeri održao je sa mnom sat o biblijskoj suboti. Tom prilikom nisam mogao a da se ne sjetim jednog dana u Halifaxu, kad sam upitao svoju baku koji je

pravi dan odmora. Međutim ni proučavanje s propovjednikom Taylorom nije me u to sasvim uvjerilo. Tako sam se one večeri, a da o tome nisam nikome ništa rekao, molio Bogu da mi pomogne kako bih vjerom prihvatio subotu kao dan odmora. Molio sam Ga da mi omogući da neku drugu osobu osvjedočim o suboti.

Sljedećeg sam ponedjeljka, kao i uvijek, pošao na posao. Međutim, postao sam umoran, ili nemiran, ne znam točno; uglavnom odlučio sam dati otkaz. Čuo sam za jednu novu tvrtku koja je tražila djelatnike moje struke. Iste večeri otišao sam u tu tvrtku na razgovor, i na moje iznenađenje, bio odmah primljen. K tome je i plaća bila veća. Vratio sam se na staro radno mjesto i dao otkaz.

Došao je trenutak da otpočnem s novim poslom. Tog ponedjeljka ujutro sjedio sam pored jednog djelatnika koji je imao dvije čudne navike. Prvo, pušio je kao lokomotiva. Bio sam sretan što smo smjeli otvoriti prozore. Druga mu je navika bila da me je, kad god bi mu stroj zatajio, iznenadio bujicom nečuvenih psovki. Zaboravio sam za što sam se molio Bogu, ali Bog ne zaboravlja molitve svoje djece. Nikad ne bih ni pomislio da će me baš taj mladić, koji je sjedio pored mene, zamoliti i čak zahtijevati od mene da još iste večeri s njim proučavam Bibliju. Nisam znao kakvi su to teški problemi pritiskali život Rogera Morneaua dok je tog jutra sjedio za svojim strojem...

Darovatelj života predvidio je moju besanu noć nekoliko dana prije susreta s Cyrilom, i kratku molitvu onog jutra, te se pobrinuo da mi pruži pravu pomoć.

Kad je Cyril zamolio Boga da ga ohrabri u njegovoj želji da drži subotu, i spomenuo potrebu da to još nekome kaže, Svemogući je rekao: "Imam pravu osobu za tebe." Zatim je Sveti Duh pokrenuo Cyrila da promijeni radno mjesto. U trenutku kad sam bio u najvećoj dvojbi hoću li

donijeti najvažniju odluku u životu, Bog mi je bio spreman pomoći. Sveti Duh pripremio je sve pojedinosti. Tu po-najprije mislim na Harrya, svog pretpostavljenog koji je bio Židov, i njegovu jaku želju da otkrije kojoj crkvi Cyril pripada, te na njegovu molbu da mu u tome pomognem.

Biblijske pouke koje smo zajedno proučili dale su mi pregled vječnih istina. Božji Duh dao mi je trijezan razum tako da za razumijevanje nisam trebao neko duboko teološko istraživanje koje bi zahtijevalo više vremena kako bih “probavio” svako pojedinačno gradivo. Budući da sam se nalazio u kriznom stanju, nisam mogao slobodno raspolagati svojim vremenom. Znao sam da će najvjerojatnije vrlo skoro doći do sukoba s demonima.

Bilo mi je kao da imam još samo kratko vrijeme mi-losti.

9

Dan obećanja

Sigurno se sjećate kako sam sotonskom svećeniku obećao da ću mu sljedeće srijede dati odgovor hoću li pristupiti tajnom društvu ili ne. Duhovi su obećali posebne blagoslove za moj život; ali u međuvremenu sam, u kratkom roku od dva dana, upoznao neka od velikih obećanja iz Božje riječi.

S tim obećanjima u mislima pošao sam ujutro u srijedu na posao, pitajući se što da učinim. Bio je to osvježavajući dan. Razmišljao sam mnogo, a govorio malo; tisuće misli prolazilo je žurno kroz moj mozak. U pet sati odlučio sam da, umjesto tramvajem, pođem kući pješice. Od silne napetosti nisam mogao uživati u jelu. Odustao sam od večere. Morao sam obaviti neugodan telefonski poziv: obavijestiti svojeg prijatelja Rolanda kako zbog razloga koji mu ne želim reći neću doći na sastanak kao i svake srijede uvečer da odam hvalu demonima. Zamolio sam ga neka poruči svećeniku da ću mu se uskoro javiti.

Idući ulicom Bleury u pravcu sjevera, prolazio sam pokraj najrazličnijih trgovina ne obraćajući pozornost na njih. Međutim, na neobjašnjiv način u jednom sam trenutku ipak pogledao u jedan od mnoštva izloga. Nakon nekoliko koraka shvatio sam da je to što sam ugledao bila Biblija. Vratio sam se i još jednom pogledao. Da, bila je to nova Biblija usred ostale izložene starudije. Bila je to zalaonica u kojoj su za malu cijenu bili ponuđeni najrazli-

čitiji predmeti. Na malom listiću je pisalo: “Ovu Bibliju možete danas kupiti po vrlo pogodnoj cijeni. Udite, isplati se!”

Polako sam se ušuljao u dućan prepun kupaca. Kutije za izlaganje robe bile su natrpane raznim predmetima, i smještene tako da nisam znao kamo bih stao. U jednom dijelu prostorije bila je izložena muška odjeća, sa stropa su visile gitare i razna druga glazbala. Svugdje su bile istaknute oznake cijena i upozorenja: “Povoljna prilika!”

Prišao mi je čovjek niskog rasta i upitao me:

— Mogu li vam pomoći?

— Zanima me ona Biblija u izlogu. Koliko košta?

— Ah da, Biblija! Donijet ću vam je.

— Ne morate je donositi, želim samo znati cijenu jer nemam mnogo novca uza se.

Ipak ju je donio.

— Za ovu Bibliju sigurno imate dovoljno novca uza se. Baš sam je prije sat vremena stavio u izlog i prodajem je po vrlo povoljnoj cijeni.

Govorio je dalje, a ja sam iz poštovanja prema njegovim godinama pokušavao biti ljubazan.

— Ako želite Bibliju za male novce, nemojte nikada ići u trgovinu gdje prodaju samo Biblije. Dodite u dućan poput ovog, — savjetovao me je.

Napokon mu je uspjelo pronaći put između gomila raznih predmeta a da ništa ne sruši. Pomislio sam kako je možda u mladosti bio akrobat.

Uručio mi je Bibliju i rekao:

— Predivna Biblija, zar ne?

— Koliko košta? — ponovio sam.

— Nećete morati platiti kao u onim prodavaonicama Biblija. Eto, Bibliju poput ove tamo bi vjerojatno prodali za 15 dolara, možda i više. Pokazat ću vam zašto.

Otvorio je Bibliju negdje na Novom zavjetu i rekao:

— Ne razumijem se mnogo u Biblije, ali znam da su one s crveno označenim citatima najbolje.

Opet sam htio pitati koliko traži za tu Bibliju, ali bio je brži.

— Namjeravao sam za ovu ovdje tražiti prilično visoku cijenu; ali što više s vama o tome razgovaram, cijena postaje sve niža.

— Odlično! Govorite dalje, sve dok se ne spustite do cijene od jednog dolara i pedeset centa. Tad ću je strpati u džep i dati vam novac.

— Dogovoreno. Dajte mi dolar i pedeset.

Međutim to stvarno nisam želio, pa sam mu počeo objašnjavati kako ga ne želim zakinuti te da sam mu spreman platiti onoliko koliko misli da je pravo.

— Ne, ne tražim niti centa više. Kad jednom kažem cijenu, ostajem pri tome.

Nakon što sam mu dao novac, rekao je:

— Neću vam omotati Bibliju. Za tako nisku cijenu ne mogu si priuštiti još i papir. Neće vam valjda smetati da je ponese ovako?

— Ne, nimalo, — odgovorio sam s nakanom da napustim dućan. Kad sam već zatvarao vrata, zaustavio sam se i okrenuo. Nečeg sam se iznenada sjetio.

— Nešto nije u redu? — upitao je mali čovjek.

— Ovo je, gospodine, bila jedna od najneobičnijih kupnji u mojem životu. Biste li mi htjeli sasvim iskreno reći zašto ste mi ovu Bibliju prodali na ovakav način? Stekao sam dojam da ste je se htjeli riješiti.

Pogledao me je ravno u oči:

— Sinko moj, ovo je bez sumnje ukradena Biblija. Preuzeo sam je prošli tjedan zajedno s još nekim predmetima što su mi ih prodali neki mladići. Do tog trenutka

imao sam dobar promet u ovom mjesecu. Sat vremena prije no što ste vi došli razmišljao sam o tome kako je prodaja slabija otkako sam kupio tu Bibliju. Odmah sam je stavio u izlog. Uzmite je, pođite kući, čitajte iz nje, i neka vas Bog blagoslovi!

Odmah sam se sjetio riječi iz Hebrejima 4,15.16: “Nemamo, naime, nekoga velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego jednoga koji je iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio. Dakle: pristupajmo s pouzdanjem k prijestolju milosti da primimo milosrđe i nađemo milost za pravodobnu pomoć!”

Zahvalio sam i otišao. Istinska radost ispunjavala je moje srce dok sam, s novom Biblijom pod rukom, koračao ulicom. Još od djetinjstva nisam se tako dobro osjećao. Bilo mi je kao da je netko otpuhnuo crni oblak koji me je pokrivaio. Doista sam se tako dobro osjećao da mi se i têk vratio. Ušao sam u jednu židovsku trgovinu prehrambenim namirnicama i odlučio kupiti sendvič. Namjeravao sam ga pojesti kod kuće te malo čitati iz svoje nove Biblije dok ne dođe vrijeme da pođem k Cyrilu na novo proučavanje.

Tada se dogodilo nešto što je još više probudilo moje zanimanje za Poslanicu Hebrejima.

Ušao sam u stan i shvatio da ima više sati no što sam mislio. Položio sam Bibliju na stolac za ljuljanje i pošao k prozoru da podignem zavjesu. Laktom sam zapeo za stolac, i Biblija je pala na pod.

— Oh ne, — viknuo sam, — moja nova Biblija na podu!

Pala je tako da su se stranice otvorile u sedmom poglavlju Poslanice Hebrejima. Čitao sam: “... A ovaj ima neprolazno svećeništvo, jer ostaje zauvijek. Odatle slijedi da može zauvijek spasavati one koji po Njemu dolaze k

Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih.” (Hebrejima 7,24.25) Prešao sam pogledom preko stranice i ponovno čitao: “Glavno je u ovom izlaganju: imamo takva velikog svećenika koji sjede s desne strane prijestolja Veličanstva na nebesima, službenik Svetišta i pravog Šatora, onoga koji podiže Gospodin, a ne čovjek.” (Hebrejima 8,1.2)

Preko tih biblijskih redaka čuo sam Isusa kako govori za sebe da je živi, ljubazni i moćni Spasitelj, koji može u cijelosti spasiti sve one što kroz Njega dolaze k Bogu. To istodobno znači da može zapovijedati i demonima.

Tijekom vožnje do obitelji Grosse pročitao sam čitavu Poslanicu Hebrejima. Na povratku sam je pregledao, a kod kuće sam je pročitao još jednom u cijelosti. Bio sam oduševljen tom poslanicom. Pokazala mi je da je Kristovo posredovanje u nebeskom Svetištu za palog čovjeka jednako važno kao i Njegova smrt na križu. To je na mene ostavilo dubok dojam.

Spoznao sam da Isus ljubi i one ljude koji toga nisu dostojni. Vidio sam u Njemu Onoga koji može postaviti sve stvari na njihovo mjesto. Shvatio sam da je Bog dopustio da Ga ljudi prikuju na križ “... da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavla...” (Hebrejima 2,14) Sad sam razumio da je moja jedina nada u tome da se u cijelosti uzdam u zasluge krvi Onoga koji može spasiti sve koji dođu k Njemu.

Od četiriju biblijskih pouka što smo ih proučavali te srijede navečer kod Cyrila, jedna mi je bila posebno važna. Nosila je naslov *Sudbina bezbožnika*.

Sve do tog trenutka Biblija mi je otkrivala Darovatelja života kao Boga ljubavi, kao Boga koji je toliko ljubio ovaj svijet da je dao i svog Sina da svi koji u Njega vjeruju ne poginu, “već da imaju život vječni”. (Ivan 3,16) Dva dodatna biblijska objašnjenja podvukla su tu činjenicu na na-

čin koji nikad neću zaboraviti. Prvo, Bog nije poslao svog Sina na ovu Zemlju da bi je prokleo, nego da je spasi. (Ivan 3,17) Drugo, Bog želi spasiti sve ljude. (1. Timoteju 2,4) Otkrio sam da sve Božje postupke prema ljudskom rodu određuje upravo ljubav.

Zanimalo me je kako će Bog postupati s onima koji odbacuju Njegov prijedlog. Hoće li se Bog za tu priliku pretvoriti u sasvim suprotno biće? Dakle, hoće li Bog uživati u tome da te ljude beskrajno muči, kao što većina kršćana vjeruje? Od velike mi je važnosti bilo da saznam što o tome govori Biblija.

U našem smo proučavanju najprije razmatrali podrijetlo i uzročnika zla, a zatim pitanje kako će Bog postupiti s njime kad grijehu dođe kraj. Izaija kaže: "Kako pade sa nebesa, Svjetlonošo, sine Zorin?" (Izaija 14,12) Ezekiel 28,12-15 opisuje veliku mudrost i visok položaj koji je taj anđeo nekad zauzimao u Božjoj vladi: "... Ovako govori Jahve Gospod: Gle, ti bješe uzor savršenstva, pun mudrosti i čudesno lijep! U Edenu, vrtu Božjem, ti življaše, resio te dragulj svaki... Postavih te kao raskriljena keruba zaštitnika... Savršen bješe na putima svojim od dana svojega rođenja dok ti se u srcu ne zače opačina."

Taj uzvišeni anđeo prestao se diviti krasoti Božjeg bića, odmetnuo se da bi se počeo diviti samome sebi. Zatim je divljenje samome sebi preraslo u uzdizanje samoga sebe. "Srce ti se uzoholi zbog ljepote tvoje, mudrost svoju odnemari zbog svojega blaga! Na zemlju te bacih..." (Ezekiel 28,17) Njegova usmjerenost prema samome sebi umnogostručila se i došao je trenutak kad je odlučio da, po vlastitu naumu, bude izjednačen s Bogom i uzvišen nad Kristom.

Prorok Izaija kaže: "U svom si srcu govorio: Uspet ću se na nebesa, povrh zvijezda Božjih prijesto ću sebi dići.

Na zbornoj ću stolovati gori na krajnom sjeveru. Uzaći ću u visine oblačne, bit ću jednak Višnjemu.” (Izaija 14,13.14)

Koliko god zanimljiv bio izvještaj Biblije o Sotoninoj pobuni, ipak me je najviše zaokupilo pitanje što će Bog učiniti s palim kerubinom nakon što Sotona i njegovi pali anđeli pred cijelim svemirom pokažu svoj pravi karakter.

Ezekiel piše: “... Pustih oganj posred tebe da te proždre. Pretvorih te na zemlji u pepeo na oči onih što te motre. Svi koji te poznaju među narodima, zgroziše se nad tobom! Jer ti strašilo posta, nestade zauvijek.” (Ezekiel 28,18.19) Darovatelj života konačno će uzročniku grijeha i smrti prirediti kraj. Đavola više neće biti.

Nakon što sam prvi puta pročitao te retke pomislio sam u sebi, a zatim i rekao gospođi i gospodinu Grosse:

— Kako je onda moguće da kršćanski teolozi propovijedaju da će Sotona vječno živjeti u ognjenom jezeru, kad Biblija kaže sasvim suprotno?

Gospođa Grosse objasnila je da ne bih trebao biti previše iznenađen. Čak trećina anđela, sve visokodarovita bića na Nebu, dala su se tako zavesti da su se usprkos riziku da zauvijek propadnu svrstali na Luciferovu stranu. (Otkrivenje 12,4.9)

Pogledali smo u Bibliju da vidimo što ona naučava o vječnoj sudbini zlih ljudi. U Psalmu 37,20 piše: “A bezbožnici će propasti, dušmani Jahvini povenut će ko ures livada, poput dima se raspliniti.” Ovaj redak jasno govori da će propast onih koji su odbacili Božju milost i ustrajali u tome da sami sebe dokrajče — biti sveobuhvatna.

Morao sam pomisliti na svoje djetinjstvo. Ljudi sa sela obično su sami proizvodili sapun. Moj otac činio je to za hladnih zimskih mjeseci kad je godilo naložiti veliku vatra. Trebalo je otopiti velike količine životinjske masti i kuhati smjesu po nekoliko sati. Moj brat Edgar i ja zabav-

ljali smo se bacajući grudice masti na užarenu peć. Bilo je zanimljivo gledati kako mast brzo sagorijeva i nestaje.

Biblija objašnjava da će Bog zle ljude, i sve tragove zla, izbrisati s našeg planeta. Završili smo proučavanje čitajući riječi iz Knjige proroka Malahije i razmišljajući o njima: “Jer evo dan dolazi poput peći užaren; oholi i zlikovci bit će kao strnjika: dan koji se bliži spalit će ih — govori Jahve nad Vojskama — da im neće ostati ni korijena ni grančice... I gazit ćete bezbožnike kao prah pod nogama u dan koji spremam — govori Jahve nad Vojskama.” (Malahija 3,19.21)

Cyril je nato rekao da je veliki Vladar svemira Bog ljubavi, ali istodobno i Bog pravde, i ne smijemo nikada zaboraviti da su oni koji su odbacili Božju ljubav i žrtvu Njegova Sina na Golgoti — osudili sami sebe. Učinili su se krivima odbacivši Duha milosti.

— Dolazi dan, — nastavio je Cyril, — u kom će Bog izvesti smrtnu kaznu nad onima koji su je sami na sebe navukli. Bit će to vječna smrt, “jer je plaća grijeha smrt” (Rimljanima 6,23).

Sad sam shvatio da je upravo nauk o vječnim mukama, koji kršćani propovijedaju sa svojih propovjedaonica, mnoge ljude potaknuo da odagnaju Boga iz svojih misli i iz svojega života. I ja sam sâm postao žrtvom takve zablude.

Također sam uvidio da svatko tko želi proučiti sudbinu bezbožnika na osnovi Svetoga pisma, da bi bio pravilno obaviješten, mora krenuti od činjenice da je Zakon ljubavi zapravo temelj Božjeg vladanja. Svi Božji postupci prema ljudima, koje je On stvorio, proizlaze iz te pretpostavke. Na taj način nemoguće je vjerovati u nauk o vječnim mukama. I tako je baš to proučavanje odstranilo iz mog srca sve ono što ga je ispunjavalo gorčinom prema Bogu.

Kasnije je Cyril objasnio da su tisućljeća patnje čovječanstva izravna posljedica Luciferova ponašanja na Nebu i posljedica njegove velike pobune. Visok položaj koji je zauzimao u Božjoj vladi pridavao je veliko značenje njegovim izjavama te podupirao njegove zahtjeve. Duh tajnovitosti prikrivao je njegove stvarne ciljeve. Većina stanovnika Neba nije mogla predvidjeti krajnji ishod njegova djelovanja. Grijeih se uvukao u sve odjele božanske vladavine. Lucifer je žudio za čašću i moći, što je pripadalo samo Bogu.

Anđeli s Neba nisu mogli razumjeti narav grijeha i njegove konačne posljedice. Zbog dobrobiti sviju Bog je morao pričekati da prođe dovoljno vremena kako bi na taj način dopustio Luciferu i njegovim pristašama da svojim zlim djelima otkriju strahovitu zluradost grijeha. Stanovnici svemira u tihom užasu promatraju nevolje čovječanstva. Ono što vide ostavlja u njihovim mislima neizbrisiv dojam.

Dopadao mi se Cyrilov opis velike duhovne borbe; mogao sam ga slušati još satima, ali on nije želio da dobijem, kako je to on nazvao, "probavne smetnje". Nakon što smo razmotrili još jedno pitanje, prešli smo na nešto drugo.

— Kad svi tragovi zla budu izbrisani s ovog planeta, — rekao je, — i kad Krist stvori svijet krasan poput onog što je bio u početku, u cjelokupnom Božjem svemiru vladat će sklad i sreća. Kakav li će to biti krasan život!

Način na koji su mi Cyril i Cynthia iznosili istinu o velikoj duhovnoj borbi koja se odvija između sila dobra i zla, osvjedočio me je da Sveti Duh djeluje — i da je tijekom godine silno i čudesno djelovao da bi me doveo do točke na kojoj sam se tada nalazio.

Sjećam se kako sam te večeri pogledavao na sat. Bilo je devet i dvadeset minuta. Bilo mi je jasno: da Božji Duh

nije na ovakav način dosegnuo moj život, ja bih se sada nalazio u razgovoru sa sotonistima. Namjesto toga, veselio sam se divnoj prednosti da u ruci držim Bibliju. Napokon sam donio odluku da se uz Božju pomoć oslobodim obožavanja demona. Istog trenutka, pri pomisli na sve to, prošla me neka jeza, koža mi se naježila, kosa nakostriješla.

Pri kraju našeg razmišljanja o sudbini bezbožnika spomenuo sam gospođi i gospodinu Grosse da sam, u doba dok sam morao štošta učiti napamet iz katekizma, nailazio na mnoštvo biblijskih izraza koji su u raznim knjigama upotrijebljeni da podupru predodžbu o beskrajnom kažnjavanju bezbožnika. Bili su mi u sjećanju izrazi poput “vječni oganj”, “vječna kazna”, “i dim se njihovih muka diže u vijeke vjekova”.

Moji domaćini su priznali da Biblija sadrži neke od tih izraza te da bi doista trebalo vremena da istražimo njihovo značenje — ali to bi se isplatilo. I doista smo tri dana kasnije imali zanimljivo proučavanje te teme. Vodio ga je propovjednik L. W. Taylor. Nešto više o tome malo kasnije.

Spremajući se te noći na spavanje bio sam čvrsto uvjeren da je Cyrilov Bog stvarni Darovatelj života. On je i demonima dao život. Činjenica da sam mogao proučavati Božju svetu Riječ, a da me u tome nisu ometali, bila je prilog tome u dokaz.

Međutim, u četvrtak uvečer, vrativši se s proučavanja, shvatio sam da su demoni posjetili moj stan. U petak uvečer, pri povratku u stan, bilo mi je jasno da mi žele nešto poručiti.

10

Odgovor za mojega šefa

Mojem pretpostavljenom bio sam obećao da ću saznati zašto Cyril svetkuje biblijsku subotu. Zato bih sada želio izvijestiti o proučavanju teme o biblijskoj suboti. Proučavanja što smo ih imali u četvrtak i petak preskočio bih da se knjiga previše ne odulji.

Cyrilove sljedeće riječi bile su da Sveto pismo spominje biblijsku subotu kao sedmi dan tjedna:

— Četvrta od deset zapovijedi, što ih je objavio sam Bog doista nas opominje da se sjećamo subote i da je svetkujemo. Poziv da se *sjećamo* upućen je vjerojatno zato što ljudi zbog svakodnevnih poslova vrlo lako zaborave na neke važne pojedinosti u životu.

Otvorili smo naše Biblije i čitali zajedno četvrtu zapovijed: “Sjeti se da svetkuješ dan subotni. Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao. A sedmoga je dana subota, počinak posvećen Jahvi, Bogu tvojemu. Tada nikakva posla nemoj raditi: ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živina tvoja, niti došljak koji se nađe unutar tvojih vrata. Ta i Jahve je šest dana stvarao nebo, zemlju i more i sve što je u njima, a sedmoga je dana počينو. Stoga je Jahve blagoslovio i posvetio dan subotni.” (Izlazak 20,8-11)

Bio sam iznenađen otkrićem da se zapovijed o svetkovanju Božjeg posvećenog dana vrlo razlikuje od one iz katoličkog katekizma koji sam koristio kao dijete.

— To nisu one zapovijedi koje sam učio napamet kao dijete, — odmah sam izjavio.

Pogledao sam na drugi redak istog poglavlja i počeo čitati: “Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. Nemoj imati drugih bogova uz mene. Ne pravi sebi lika ni obličja bilo čega što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom. Ne klanjaj im se niti im služi. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran...”

Doista sam pročitao svih Deset zapovijedi i pritom otkrio da idu daleko više u pojedinosti nego doslovni tekst zapovijedi iz katekizma što sam ih ja poznavao.

— Teško mi je povjerovati da su ovo Božje zapovijedi! — rekao sam dosta uzbuđeno.

Cyril je pažljivo i ozbiljno objasnio da su to izvorne zapovijedi što ih je Bog dao Hebrejima preko Mojsija, a da je tekst zapovijedi kakvoga ja poznajem rezultat izmjena i skraćivanja koje su sproveli ljudi što su se pod utjecajem Sotone tijekom minulih stoljeća okomili na sveti Božji zakon.

Nakon što smo se ponovno usredotočili na biblijsku subotu, dojmilo me se to koliko je Gospodin naglašavao da je sedmi dan počašćeni dan.

“I sedmoga dana Bog dovrši svoje djelo koje učini. I počinu u sedmi dan od svega djela koje učini. I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti, jer u taj dan počinu od svega djela svoga koje učini.” (Postanak 2,2.3)

Nešto što mi je pokazalo da se Bog nije šalio sa značenjem tog dana, te koliko je bio svet, bila je činjenica da je Bog Izraelcima za vrijeme njihovog putovanja kroz pustinju svakog dana slao hranu, osim subotom. “Tada reče Jahve Mojsiju: ‘Učinit ću da vam daždi kruh s neba. Neka narod ide i skuplja svaki dan koliko mu za dan treba.

Tako ću ih kušati i vidjeti hoće li se držati moga zakona ili neće. A šestoga dana, kad spremе što su nakupili, bit će dvaput onoliko koliko su skupljali za svaki dan. ... Šest je dana skupljajte, a sedmoga, u subotu, neće je biti.” (Izlazak 16,4.5.26)

Zanimljivo mi je bilo vidjeti na koji je način Gospodar Izraelaca naumio upoznati svoj narod sa svetošću svoje subote. Čitajući izvještaje o iskustvu s manom učinilo mi se čak i smiješnim što su neki još uvijek sumnjali da je Bog stvarno mislio što je rekao: “Bijaše nekih koji su i sedmoga dana išli da je nakupe, ali ništa ne nađoše.” (Redak 27)

Nakon što smo u vezi s biblijskom subotom pregledali Mojsijeve spise i proročke knjige, usredotočili smo se na Novi zavjet, gdje smo otkrili kako su se Isus i prvi učenici odnosili prema suboti. Luka za Isusa kaže: “Dođe u Nazaret gdje je odrastao te po svom običaju u subotu uđe u sinagogu.” (Luka 4,16) Isus je židovskom narodu objasnio da je On gospodar subote. (Marko 2,28)

Gospodar subote nije želio promjene svetog Zakona Njegova Oca. U propovijedi na Gori On nije ostavio mjesta za sumnju u čvrstoću temelja na kojemu počiva sveti Božji zakon: “Nemojte misliti da sam došao ukinuti Zakon i Proroke! Ne dođoh da ih ukinem, već da ih ostvarim. Jer, zaista, kažem vam, dok opstoji nebo i zemlja, ni jedna jota, ni jedna kovčica slova iz Zakona sigurno neće nestati, a da se sve ne ostvari.” (Matej 5,17.18)

Također smo razmotrili biblijske izvještaje o tome kako su prvi učenici svetkovali subotu. Nakon što smo iz Biblije tako mnogo pročitali o svetkovanju subote kao sjećanju na stvaranje, upitah Cyrila zna li uopće zašto je došlo do toga da kršćani svetkuju nedjelju, prvi dan u tjednu, kao dan odmora.

Rekao je kako Rimokatolička crkva tvrdi da je tijekom prošlih stoljeća, na osnovi autoriteta koji je primila od Boga, sprovela promjenu:

— Crkva bez okolišanja daje svojim ljudima do znanja da je ona izmijenila Božje zapovijedi.

Sljedeće nedjelje otišao sam u gradsku knjižnicu u Montrealu te se na odjeljku religije upustio u malo istraživanje. Jedan katolički katekizam dao mi je objašnjenje u vezi sa zapovijedi koja je u njemu bila označena kao treća po redu:

“Pitanje: Kako glasi treća zapovijed?”

Odgovor: Treća zapovijed glasi: Sjećaj se dana od odmora da ga svetkuješ.

Pitanje: Koji je dan od odmora?”

Odgovor: Subota je dan od odmora.

Pitanje: Zašto svetkujemo nedjelju namjesto subote?”

Odgovor: Svetkujemo nedjelju namjesto subote zato što je Katolička crkva premjestila svečanost sa subote na nedjelju.

Pitanje: Zašto je Katolička crkva uvela svetkovanje nedjelje namjesto subote?”

Odgovor: Crkva je stavila nedjelju na mjesto subote zato što je Krist u nedjelju uskrsnuo iz mrtvih, i jer se Sveti Duh u nedjelju izlio na apostole.

Pitanje: S kakvom je punomoći Crkva zamijenila subotu nedjeljom?”

Odgovor: Crkva je zamijenila subotu nedjeljom zahvaljujući punini božanske sile koju je primila od Isusa Krista.

Pitanje: Što naređuje treća zapovijed?”

Odgovor: Treća zapovijed naređuje nam da svetkujemo nedjelju kao dan Gospodnji...”

S obzirom da je to moje otkriće na mene ostavilo dubok dojam, naučio sam čitav taj ulomak napamet. Pedesetih godina kupio sam jedan primjerak tog katekizma. Iznimno cijenim tu knjigu.

Moj prvi zadatak bio je objasniti mom pretpostavljenom, koji je bio Židov, kakva je to vjerska uvjerenja imao Cyril. Drugi zadatak bio je otkriti kako je i gdje došlo do toga da su se kršćani u tolikoj mjeri posvetili nedjelji.

Sljedećih mjeseci istraživao sam u tom pravcu i došao do iznenađujućih otkrića.

Tog petka uvečer, na kraju proučavanja o suboti, Grosseovi su me pozvali da sutrašnjeg dana zajedno s njima pođem na bogoslužje. Cyril mi je objasnio da će biti kršten uranjanjem, te na taj način postati članom Crkve adventista sedmog dana. Dogovorili smo se da ću ja doći k njima da bismo zajedno krenuli u crkvu.

11

Novi život

U subotu ujutro pošao sam k svojim novim prijateljima, gospodi i gospodinu Grosse. Tamo su već bili neki njihovi prijatelji koji su došli s namjerom da ih prate u crkvu. Nakon što su me Cyril i Cynthia predstavili tim prijateljima, malo smo porazgovarali. Po svom običaju izvadio sam kutiju cigareta iz džepa i ponudio ih, međutim, oni su uljudno odbili. I tako pomislih da adventisti možda ne puše. Na putu u crkvu pitao sam Cyrila o tome. Odgovorio mi je da adventisti imaju savjestan odnos spram zdravlja, ne zato da bi time stekli Božju naklonost, već zato da bi bili zdravi. Zdravi ljudi imaju više od života. Rekao mi je da se jedna od sljedećih biblijskih pouka bavi pitanjem zdravog načina življenja. Tamo su također nabrojane prednosti u kojima čovjek uživa ako ne puši.

Odmah sam mu obećao da tog dana neću pušiti u društvu pripadnika crkve. Ali pitao sam se kako ću u tome uspjeti.

Jednom kasnije razgovarao sam sa Cyrilom o činjenici da je duhan za mene bio vrlo značajan u životu. Rekao sam mu da sasvim sigurno ne bih pristao proučavati Bibliju s njim i njegovom ženom da su odmah na početku spomenuli to pitanje. No oni su bili spremni podnijeti moje pušenje da bi me najprije upoznali s Kristom. Tih dana još nisam bio svjestan da me Cyril i Cynthia poku-

šavaju upoznati sa samim Izvorom života. Ali Božji Duh ih je vodio.

Onog subotnjeg jutra kad sam im obećao da neću pušiti u nazočnosti vjernika, obradovali su se mojoj odluci. Vidjeli su kako su njihove molitve bile uslišane. Prije nego što su me pozvali da pođem s njima na bogoslužje, molili su Boga da blagoslovi moj život na jedan poseban način. Molili su za dva čuda.

Prvo, da uvidim i poštujem svetost biblijske subote. Ako bi se to dogodilo, zamolili bi me da pođem s njima na bogoslužje. U slučaju da prihvatim njihov poziv, smatrali bi to znakom da će Bog učiniti čudo spasenja. Drugo, tražili su od Boga da mi oduzme želju za duhanom.

Bog je uslišao njihove molitve na divan način. Sve do sedam sati uvečer nisam više ni pomislio na duhan. Ali tada je moje tijelo proživjelo dvosatne muke kakve nikada prije nisam osjetio. Zaključio sam da mi je nužno potreban Spasitelj — Spasitelj koji bi kroz svoju ljubav učinio čudo i odstranio gospodina nikotina koji je zasjeo u svaku poru mogega tijela.

Bio je to prekrasan početak dana tog subotnjeg jutra u listopadu 1946. u Montrealu. Priroda je zračila životom, zrak svježinom, svijetle sunčeve zrake što su prodirale kroz krošnje drveća darivale su zemlju zrakama ljubavi. Tog jutra kao da je čitav grad bio veseliji; svugdje oko nas vidjeli smo dokaze da Bog ljubavi bdije nad svim. S nekim biblijskim recima o suboti u svježem sjećanju taj dan dobio je za mene novo značenje.

Ja, spiritist, išao sam sa svetkovateljima subote u Adventističku crkvu! Moji novi prijatelji još nisu bili svjesni činjenice da sam polako počeo istupati iz redova palog Lucifera, njihovog najopasnijeg neprijatelja. Samo je nekoliko dana prošlo od mog posljednjeg kontakta s demonima.

U blizini crkve iznenađeno sam primijetio da su se gotovo svi prolaznici na ulici kretali u pravcu crkve. Neki od njih srdačno su me pozdravili i pružili program bogoslužja otisnut na malom listiću. U predvorju crkve ugledao sam stol s izloženim časopisima i traktatima. Uzeo sam jednu malu brošuru. U dvorani bogomolje čudio sam se što je toliko ljudi došlo u tu crkvu. Sjeli smo i ja sam počeo čitati brošuru. Svirala je tiha glazba. Brošura je bila puna obavijesti o organizaciji i raznovrsnim djelatnostima Adventističke crkve.

Subotnja škola započela je srdačnim pozdravom. Bila je slična nedjeljnoj školi, vjeronauku, i obuhvaćala je sve starosne skupine. Dio programa prije samog proučavanja Biblije činio mi se vrlo zanimljivim i poučnim. Uostalom, bio sam prvi put u Adventističkoj crkvi. Zapazio sam ljude kojima je bilo važno da budu blagoslov svojim bližnjima.

Vjernici su posvetili oko četrdeset minuta proučavanju biblijske pouke. Propovjednik L. W. Taylor vodio je poseban razred za posjetitelje. Tema je bila o Kristovom životu, a vodeća misao činjenica da je Isus za svog boravka na Zemlji živio po načelima Božje riječi, u čemu nam je ostavio primjer. Propovjednik Taylor izrekao je misao koju sve do danas nisam zaboravio:

— Ako slijedimo primjer našega Gospodina, dobivamo mir, zadovoljstvo i mudrost kakvu nam svijet ne može dati, a niti uzeti.

Pogodnijeg trenutka za njegovu izjavu vjerojatno nije moglo biti. Biblijska proučavanja prošlih nekoliko dana s vrhuncem o biblijskoj suboti probudila su u meni želju da predam svoj život Kristu i počnem svetkovati subotu, sedmi dan tjedna.

Nadasve zanimljivo bogoslužje završilo je krštenjem. Jedan od krštenika bio je moj prijatelj Cyril. Kad se poslije

krštenja vratio na svoje mjesto, rekao sam mu da ću, ako je Božja volja, sljedeće subote ponovno doći u crkvu. Zatražio sam da, ako bude prilike, porazgovoram s propovjednikom Taylorom.

Na izlazu iz crkve Cyril je upitao propovjednika ima li tog poslijepodneva vremena za nas. Objasnio mu je da ću provesti dan kod njih. Propovjednik Taylor je predložio da dođe k nama, umjesto da nas pozove u svoj ured.

Bio sam vrlo zahvalan gospođi i gospodinu Grosse. Tog trenutka još nisu mogli shvatiti kakve su sve blagoslove unijeli u moj život. Božji Duh upotrijebio ih je kao oruđa da me dovedu u neku vrstu duhovne oaze. Krist, koji je stvorio ljepote jeseni što sam ih gledao u raznobojnom lišću tog listopadskog jutra, mogao je sad i mene nanovo stvarati.

Tog poslijepodneva došao je propovjednik Taylor. Po uobičajenom uvodnom razgovoru o svemu i svačemu prešli smo na vjerske teme. Zanimalo ga je kako smo daleko došli u proučavanju Biblije, te o čemu smo dosad proučavali. Naveo sam nekoliko tema i uočio kako smo zapravo proučili preko dvadeset biblijskih pouka. Još se i sada dobro sjećam kako me je propovjednik iznenađeno upitao je li dobro čuo.

Budući da je dobio potvrđan odgovor, rekao je:

— Možete li mi reći zašto ste tako puno proučavali?

Ne sjećam se što sam točno naveo kao razlog, međutim pamtim dobro njegovu začuđenost što smo Grosseovi i ja prošli tako puno biblijskih tema. Smatrao sam da svatko tko se susretne s biblijskom istinom proučava sa sličnim oduševljenjem.

Prije no što sam te večeri pošao kući, Grosseovi su mi objasnili začuđenost njihova propovjednika. Prije nekog vremena pojedini su vjernici izrazili želju da nauče kako

i na koji način prenijeti svoja religijska uvjerenja onima koji vjeruju drukčije. Upitali su propovjednika bi li im bio spreman održati predavanje o tome.

Pastor Taylor im je dao savjet da, kad proučavaju s ljudima koji se inače nisu mnogo bavili vjerskim razmišljanjima, ne pretjeruju s opsegom i trajanjem proučavanja. Jedna do dvije biblijske teme tjedno bilo bi idealno, jer bi na taj način ljudi imali vremena da razumiju proučeni sadržaj te da ga tako i više cijene. Propovjednik Taylor imao je potpuno pravo predlažući oprezno i neusiljeno postupanje. No moj slučaj bio je iznimka. Božji Duh naveo je gospođu i gospodina Grossea da postupe upravo onako kako je za mene bilo najbolje.

Rekao sam propovjedniku da je moj posjet crkvi toga jutra ostavio na mene dubok dojam. Zatim sam ga upitao zašto druge protestantske Crkve ne svetkuju biblijsku subotu, kad ju je Bog dao kao sredstvo zadobivanja posebnog blagoslova, koji nije položio ni na koji drugi dan.

Njegov odgovor je na početku naglasio da Crkva adventista sedmoga dana samu sebe smatra prorečenim pokretom. Kao što je Bog poslao Ivana Krstitelja da ljudima svoga vremena, koji su izgubili iz vida mesijanska proročanstva, kaže da je Spasitelj svijeta među njima, isto tako je pozvao Adventističku crkvu da u svoje vrijeme bude glas "koji viče u pustinji".

Činjenica da mnoge protestantske zajednice ne svetkuju subotu, objasnio je pastor Taylor, pokazuje da Bog ne želi ljudima nametnuti svoju volju. Sasvim suprotno: On želi da Mu svi služe iz ljubavi te da Ga poštuju zato što su upoznali Njegov božanski karakter i Njegovu stvoriteljsku svemoć. Bog se ne raduje odanosti iz prisile te stoga svima ostavlja slobodan izbor hoće li štovati božanski dan odmora ili ne.

Kako je razgovor tekao, ja sam sve više shvaćao da ne bih smio prešutjeti svoja iskustva s obožavanjem demona. Moje veliko zanimanje za religijske teme bio je pastoru Tayloru znak da za to mora postojati značajan razlog. Nije mi bilo lako započeti govoriti o mojoj vezi s demonima. Međutim, stekao sam dojam da će propovjednik baš sada, u trenucima odluke da se oslobodim te zle sile, imati poneki vrijedan savjet za mene.

Nakon što sam mu otkrio istinu o svojim spiritističkim aktivnostima, skrenuo je moju pozornost na Izvor života i sile, na Isusa Krista. Spomenuo je sljedeći biblijski redak: "Budući da u njemu stanuje stvarno sva punina božanstva, po njemu ste i vi ispunjeni. On je glava svakog poglavarstva i vlasti." (Kološanima 2,9.10)

Zatim je naveo još nekoliko tekstova iz Biblije, koji su jasno davali do znanja da je Spasitelj jači od Lucifera i demona.

Ohrabrila me je spoznaja da sve sile, uključujući i palog anđela Sotonu s njegovim suradnicima, svoje postojanje zahvaljuju Kristu. Ta mi je spoznaja pomogla u sučeljavanju s demonima upravo te noći.

Zatražio sam objašnjenje za neke biblijske izraze koje koriste oni što propovijedaju čovjekovu besmrtnost. Nisam dugo čekao. Pošto me je upitao imam li još neku nedoumicu, spomenuo sam neka od svojih najvažnijih otkrića iz Božje riječi. Rekao sam da su mi naša proučavanja pokazala da je čovjek kao cjelina smrtan, što je sasvim suprotno od općeg vjerovanja da čovjekova besmrtna duša nakon njegove smrti prima nagradu ili kaznu. Biblija govori da jedino Bog posjeduje besmrtnost. Čitali smo mnoge biblijske retke koji su isticali činjenicu da će Bog spaševima prilikom uskrsnuća pravednih podariti besmrtnost. Budući da bezbožnici sami po sebi nisu besmrtni, njihovo

postojanje prestat će nakon što se izvrši kazna koja im je odmjerena. Premda Božja riječ jasno govori da će bezbožnici sasvim propasti i nestati, neki biblijski tekstovi kao da su tvrdili sasvim suprotno.

— Još kao dijete morao sam naučiti napamet mnogo toga iz katoličkog katekizma, — rekao sam mu. — Pritom sam naišao na izraze koji su trebali poduprijeti predodžbu o vječnom kažnjavanju bezbožnika. Sjećam se izraza poput *vječni oganj*, *vječna kazna*, i *dim se njihovih muka diže u vijeke vjekova*. Bio bih vam dakle zahvalan ako biste mi mogli objasniti to što se čini proturječnim.

Pastor Taylor rekao je da mnogi ljudi nepravilno shvaćaju pojam kazne. Oni smatraju da kaznu predstavljaju svjesne patnje te da kazna više nije kazna ako osjetila ne osjećaju muke. Ali ako pomislimo na humano kažnjavanje, otkrivamo da veličinu kazne mjerimo prema gubitku, dakle prema nečemu što nam je oduzeto, uskraćeno, a ne samo po boli i mukama što ih podnosi kažnjenik.

Nastavio je s izlaganjem:

— Zašto smrtnu kaznu svi smatraju najtežom? Ne zato što je bol intenzivnija nego kod ostalih; postoje oblici mučenja, kao što je bičevanje, koji prouzrokuju veću bol od vješanja ili odrublivanja glave. No, mi smrtnu kaznu ipak shvaćamo kao najveću zato što se njezino djelovanje proteže na najdulje moguće vremensko trajanje. Smrtna kazna oduzima žrtvi sve međuodnose i radosti života, a mi vrednujemo život po njegovom trajanju, odnosno kako dugo smo u prilici uživati blagodati življenja i postojanja. Upravo to je slučaj kod smrti iz koje nema oslobođanja, odnosno uskrsnuća: druga smrt uskraćuje grešniku sve one predivne beskrajne godine vječnosti. Baš kao što je život spašenih vječan, tako je i gubitak ili kazna bezbožnih vječna.

— Odgovara mi vaš razborit način objašnjavanja na koji pristupate ovoj temi. Ne bih vam želio oduzeti previše vremena, no ipak bih vam bio zahvalan ako biste čitavu stvar još malo objasnili.

— U Svetom pismu, — nastavio je, — izraz *vječan*, u sprezi s pojmovima kao što su *vatra* i *kazna*, odnosi se na posljedice koje takva vatra i kazna donose. U tom slučaju pridjev *vječan* nema veze s vremenskim trajanjem sagorijevanja ili kažnjavanja.

Sjedio sam na svojoj stolici uzbuđeno iščekujući da mi razbije još pokoji strah iz djetinjstva.

— Nešto nije u redu? — upitao me je Taylor iznenada.

— Ne, ne. Sve je u redu, samo sam promijenio položaj sjedenja. Molim vas, nastavite.

— Dobro. Dat ću vam tri kratka primjera, — nastavio je propovjednik. — U Hebrejima 5,9 čitamo o vječnom spasenju, dakle o spasenju s vječnim posljedicama, što znači da nije riječ o nekoj vrsti spasenja koje je stalno u tijeku a nikada ne biva dovršeno.

U Hebrejima 6,2 riječ je o vječnom sudu. I opet nije riječ o sudu koji se vječno održava, već o sudu čije su posljedice vječne, nakon što je jednom održan nad svim ljudima te presudu više neće biti moguće poništiti.

Na kraju u Hebrejima 9,12 čitamo o vječnom otkupu. Nije riječ o tome da ćemo se vječno nalaziti na putu do konačnog otkupljenja a nikada ga dostići, već o tome da ćemo za svu vječnost biti otkupljeni, odnosno istrgnuti iz sile grijeha i smrti.

Dakle, kad Biblija govori o *vječnom ognju*, uvijek se misli na oganj koji će donijeti vječne, neprolazne rezultate.

U Judinoj poslanici u sedmom retku piše da Sodoma i Gomora ispaštaju kaznu — *vječni oganj*. Apostol Petar pak kaže da je Bog "... osudio na propast gradove Sodomu

i Gomoru, pretvorio ih u pepeo i postavio ih za primjer budućim bezbožnicima". (2. Petrova 2,6)

Bio sam oduševljen time što Biblija samu sebe tu-mači! Nikada ranije nisam čuo nekoga da o ovoj temi govori tako neisprekidano i znalački. Pastor Taylor podu-pirao je svaku svoju izjavu pouzdanim biblijskim navo-dima. Nije davao niti najmanjeg povoda za sumnju u Bo-žju dobrotu i ljubav prema ljudima koje je stvorio na svoju sliku.

Međutim, jedan izraz koji mi se na vjeronauku u dje-tinjstvu urezao u pamćenje još uvijek je čučao negdje du-boko u mojim mislima. Oklijevao sam postaviti to pitanje. Pomislio sam da možda i ne postoji objašnjenje. No onda sam shvatio da će se, ako propovjednik ima odgovor na to pitanje, u mojim mislima zauvijek učvrstiti činjenica da je Gospodin u pravom smislu riječi i Bog.

— Gospodine Taylor, što to znači kada Pismo kaže: "I dim se njihovih muka diže u vijeke vjekova..." (Otkrivenje 14,11)? — Naslonio sam se i napeto očekivao njegov od-govor.

Pastor Taylor objasnio je da Sveto pismo upotrebljava izraze *vječan* i *u vijeke vjekova* za stvari i pojave koje traju duže ili neodređeno vrijeme. Biblija tako upotrebljava iz-raz *vječan* kad govori o ulozi izraelskog svećenstva, o Moj-sijevim naredbama, o posjedovanju Kanaanske zemlje, o bregovima i gorama, o samoj Zemlji, te o vremenu službe jednog roba.

— Oba izraza znače trajnost i dugotrajnost vremena, s tim da je dužina vremenskog odsjeka određena prirodom stvari na koje se odnose ti izrazi. Ako opisuju stvari i pojave o kojima iz drugih biblijskih tekstova znamo da nemaju kraja, onda to znači da opisuju njihovo beskona-čno postojanje. Međutim, ako se to primijeni na nešto

drugo što ima trajanje i završetak, znamo da je njihovo značenje na odgovarajući način ograničeno.

Svoje izlaganje pokušao je pobliže objasniti: u Knjizi Izlaska 21,2-6 piše da je rob što bi ga kupio Hebrejin morao biti oslobođen sedme godine svoga robovanja. U slučaju da rob nije želio napustiti svoga gospodara, mogao je tu svoju odluku objaviti posebnim obredom. Gospodar bi doveo svog slugu pred gradske ili seoske suce. U njihovoj nazočnosti sluga bi se postavio uz dovratka gdje bi mu gospodar šilom probušio uho. Sluga, odnosno rob, služio bi potom *dovijeka*. U tom slučaju izraz *dovijeka* predstavlja vremensko razdoblje od jednog dana do mnogo godina, već prema tome koliko dugo bi živio taj čovjek.

Pastor Taylor naveo je riječi iz Psalma 21,1-5, gdje možemo naći još jednu zanimljivu primjenu pridjeva *vječan*. Kralj David bio je zahvalan Gospodinu što mu je mnogo puta sačuvao život. Pred Bogom je izjavio: "Jahve, zbog tvoje se moći kralj veseli, zbog pomoći tvoje radosno kliče... Za život te molio, i ti mu dade premnoge dane — za vijeke vjekova." David je živio dosta dugo, pa riječi za *vijeke vjekova* ovdje predstavljaju *duge godine*.

Nakon što mi je gospodin Taylor dao nekoliko primjera gdje se pridjev *vječan* odnosi na prolazne stvari i pojave, prešao je na slučajeve gdje ista riječ označava *vječno postojanje*. U Knjizi proroka Daniela prorok tumači Nabukodonozorov san: "U vrijeme ovih kraljeva Bog Nebeski podići će kraljevstvo koje neće nikada propasti... Ono će razbiti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati do vijeka." (Daniel 2,44)

Sedmo poglavlje nam objašnjava: "Ali će od njih kraljevstvo preuzeti Sveci Svevišnjega i oni će ga posjedovati za vijeke vjekova." (Daniel 7,18) Kao što nam Sveto pismo jasno govori da će Kristovo kraljevstvo, kad se uspostavi,

biti vječno te da će i postojanje pravednika biti vječno, odnosno da nikada neće prestati, Biblija nam isto tako kaže da će postojanje bezbožnika prestati drugom smrću koja će biti u ognjenom jezeru.

Tijekom tog proučavanja za mene je prestalo postojati brdo mraka i zabluda. Takozvane tajne koje su mučile moje katoličke roditelje dok su pokušavali biće Boga ljubavi spojiti s naukom o vječnim mukama, rastopile su se kao led na tropskom suncu. Stekao sam sigurnost da Božja riječ ne proturječi sama sebi.

Oko sedam sati iznenada sam osjetio jaku želju za cigaretom. Začudo sam primijetio kako zapravo čitav dan nisam pušio, pa čak ni pomislio na pušenje. Shvatio sam da je to zato što sam cijeli taj dan bio zaokupljen religijskim spoznajama. Tako sam otkrio da je moguće odagnati duhan iz misli i pluća — baveći se dobrim stvarima.

Nastavili smo naš razgovor o duhovnim temama. Iznio sam nova pitanja koja su me već dugo mučila. Činjenica da je propovjednik na sve imao odgovor iz Biblije ostavila je na mene dubok dojam.

Međutim, spomenuti problem odjednom je postajao sve veći. Želja za cigaretom bila je golema. Slina u mojim ustima zgusnula se tako da sam jedva govorio, a nos me bolio kao da sam se prehladio. Postao sam nemiran, stalno mijenjajući položaj pri sjedenju. Napokon me počela boljeti glava, što mi se inače rijetko događalo. Bol se proširila sve do potiljka.

Na moje traženje pastor Taylor ostao je s nama sve do sedam sati. Razgovarali smo o pitanjima vjere i Crkve. Čim je otišao, zapalio sam cigaretu i bez prestanka pušio oko sat vremena. Svi opisani simptomi nestali su, što me je vrlo iznenadilo. Ponovno sam se osjećao dobro.

Još prije no što sam te večeri pošao kući, gospodin i gospođa Grosse porazgovarali su sa mnom o zdravijem načinu življenja. Pritom su dotakli i pitanje duhana. Shvatio sam da sam zarobljen jednom navikom koja je štetna za moje zdravlje. Odlučio sam prestati pušiti. Znao sam da je preda mnom teška borba, osim ako se Gospodar subote, koji mi je tog dana na nekoliko sati oduzeo želju za cigaretom, ne pokaže spremnim da me za stalno oslobodi duhana.

Zahvalio sam svojim prijateljima i otišao kući. U tramvaju sam razmišljao o doživljajima proteklog dana, osobito o iskustvu s duhanom. Uvidio sam da imam više od samo jednog moćnog neprijatelja. Istodobno sam smislio plan za kog sam bio siguran da će ukloniti moje poteškoće s duhanom.

Pastor Taylor istaknuo je spasonosnu moć Kristove krvi prolivene na Golgoti. Ukazao mi je, i ja sam to shvatio, da palog anđela i njegove pomoćnike možemo svladati jedino kroz silu o kojoj govori Otkrivenje 12,11: "Oni su ga pobijedili Janjetovom krvi..."

Došao sam kući oko pola jedanaest uvečer. Na ulaznim vratima našao sam poruku prijatelja Rolanda da ga nazovem bez obzira u koje doba. *No, to će malo počekati*, pomislio sam. Čim sam ušao u stan, primijetio sam kako duhovi nisu mirovali. Skoro sve je bilo na krivome mjestu. No to me nije uznemirilo, budući da sam bio naviknut na neobičnosti.

Izvadio sam iz ormara tri kutije cigareta i stavio ih na stol. Otvorio sam Bibliju i pročitao iz Mateja 27,24-54 izvještaj o raspeću. Zatim sam otvorenu Bibliju stavio na cigarete, kleknuo i počeo razgovarati s Isusom, svojim Velikim svećenikom, o mojim problemima. Zahvalio sam Mu što je blagoslovio moj život, premda sam bio Njegov ne-

prijatelj koji je hulio na Njegovo ime — i priznao Mu svoje grijehe i zločin svojega srca.

Pastor Taylor skrenuo mi je pozornost na činjenicu da se Isus Krist u nebeskom Svetištu zalaže za one koji se nalaze u poteškoćama te da se naročito dobro razumije u beznadne slučajeve. Budući da sam znao da sam ja takav slučaj, čvrsto sam se uhvatio za tu nadu koja je proizlazila iz Taylorovih riječi. Ta borio sam se protiv neprijatelja koji su bili prepametni i previše moćni za mene.

Zahvalio sam Bogu za Njegovo ohrabrenje i rekao kako mi je jasno da je sila Njegove ljubavi zadržala demone te da stoga želim Njemu predati svoj život i služiti Mu onako kako On bude mislio da je najbolje. Bio sam također spreman izraziti svoju radost u Bogu odlukom da se sjećam dana odmora — subote. Pokazao sam na cigarete i rekao:

— Gospodine Isuse, molim Te, oslobodi me tog moćnog neprijatelja, oduzmi mu snagu, baš kao što si već danas pokazao svoju moć. Uzmi od mene tu nezasiťnu Źudnju.

Još sam tako jedno vrijeme razgovarao s Gospodinom te Mu zahvalio što me je saslušao i blagoslovio moj život. Zatim sam ustao, ponio cigarete u zahod, otvorio svaku kutiju, zdrobio cigarete i bacio ih u slivnik. Od tog trenutka više nisam ni taknuo cigarete, niti osjetio potrebu za njima. Isus je na divan naćin ućinio ćudo svoje ljubavi.

12

Poteškoće s duhovima

Te iste noći uzeo sam u ruku neku knjigu s namjerom da čitam, ali istog trenutka bilo je gotovo sa mnom. Listić na kom je bila Rolandova poruka počeo je letjeti po sobi. Zatim se tako silovito zaletio u otvorenu knjigu da mi je ispala iz ruku. Na djelu je bio zao duh.

Moja prva pomisao bila je da ga ukorim; pa ipak, odlučio sam da se ne upuštam ni u kakav razgovor s njim, ma što se zbilo. Stavio sam listić u knjigu i nastavio čitati. Nisam morao dugo čekati. Neka sila istrgnula mi je knjigu iz ruku i bacila je o zid na drugom kraju sobe.

Ne zbog aktivnosti duha, već iz poštovanja prema mom prijatelju, odlučih ga nazvati. Telefon se nalazio u hodniku, no u ovom slučaju nisam želio telefonirati s tog mjesta. Pošao sam u obližnji restoran. Našavši se u kabini pogledao sam na sat. Bilo je jedan poslije ponoći. Dvaput je zvonilo prije no što je Roland podigao slušalicu:

— Halo! To si ti, Morneau?

— Da, ja sam.

— Hej, Morneau, ludo smjela! — gotovo je vikao. — Ah, što to govorim... Nisam baš tako mislio. Htio sam reći: igraš se sa životom. Ta što je s tobom? Jesi li poludio?

— Djeluješ mi vrlo uzbuđeno, — odgovorio sam, — kaži, što te muči?

— Mene? Što mene muči? Ništa. O tebi se radi! U velikoj si nevolji, a zvučiš mi bezbrižno kao da nemaš

nikakvih problema. Morneau, oduvijek sam se divio tvojoj smjelosti, ali ovaj put si otišao predaleko, i još dalje! Okrenuo si se protiv duhova koji su ti pomagali. Sad će te ti isti uništiti. Čudi me zapravo da si još uvijek živ. Čovječe, zabrinut sam za tebe. Zato sam i presjedio čitavu večer pokraj telefona čekajući tvoj poziv. Zar mi nemaš ništa reći?

— Svakako da imam. Ali kako da to učinim kad mi ne daješ prilike?

— Morneau, ti uopće nisi svjestan u kakvoj si neprilici. U srijedu navečer već si bio u neprilici što se tiče tvog odnosa s duhovima. To sam čuo od sotonskog svećenika. Ali sada je prekasno, doista prekasno.

— Rolande, — prekinuo sam ga, — kad se smiriš, bit će nam obojici lakše da razumijemo jedan drugoga. Dakle, što je bilo u srijedu navečer?

Za nekoliko trenutaka on se sabrao.

— Prošle srijede čim sam došao u naše sastajalište odveli su me u ured velikog svećenika. Pitao me da li sam te vidio tijekom tjedna. Njegov izraz lica govorio mi je da se nešto strašno dogodilo. Htio sam znati što je s tobom, jesi li možda mrtav, ili si doživio kakvu nesreću. Odgovorio mi je da se nalaziš u mnogo gorem položaju. U utorak, noću, za vrijeme svetog ponoćnog sata, javio mi se jedan savjetnik iz svijeta duhova i saopćio mi da zajedno s ljudima koji svetkuju subotu proučavaš Bibliju — baš s onima koje učitelj toliko mrzi. Pozvao me je da te potražim i upozorim te na opasnost u kojoj se nalaziš, ali nisam te mogao naći.

— Sve je u redu i pod nadzorom, — rekao sam na to, — nisam ni u kakvoj velikoj opasnosti.

— To ti misliš! — rekao je glasom koji je ponovno podsjećao na vikanje. — Večeras me je u pola sedam na-

zvao veliki svećenik da mi kaže kako si, prema izvješću duhova, danas bio s tim subotarima na bogoslužju, što je razbjesnilo učitelja. Što imaš na to reći?

— Da, intenzivno sam se bavio Biblijom. Bio sam u crkvi u kojoj svetkuju subotu. I sasvim mi je svejedno što pali anđeo osjeća zbog mene. Ako o mojim aktivnostima prošlog tjedna želiš saznati nešto više, dođi sutra ujutro k meni.

Na povratku kući molio sam se putem. Pošao sam u krevet. Nakon dvadesetak minuta upalila su se svjetla. Isključio sam ih. Istog trena opet su zasjala. Odlučio sam spavati pri svjetlu. Nedugo poslije toga sve se počelo pomicati. Jedna slika odlebdjela je prema drugom zidu i ostala tamo visjeti. Stolna svjetiljka stajala je u zraku — na nevidljivoj podlozi. Promatrajući te aktivnosti odjednom sam shvatio da su moje molitve pridonijele da su duhovima postavljena ograničenja. Nisu mogli razgovarati sa mnom, što su po svemu sudeći žarko željeli. Naredio sam im u ime Isusa Krista da odmah odu. Svjetiljka i slike istodobno su popadale na pod. Podigao sam svjetiljku i ispravio zdrobljeno sjenilo, krhotine stakla od slike ostavio sam na podu da bih ih pokupio ujutro. Zahvalio sam Isusu za Njegovu pomoć i ponovno legao u krevet.

Pomisao na to da su se po prizivanju Isusova imena snažni demoni udaljili, ispunila me velikim zadovoljstvom. To suočavanje učvrstilo je moje uvjerenje koje sam priopćio i mom prijatelju, da je doista sve u redu i pod nadzorom.

Mislim da je prošlo oko sat vremena dok se duhovi nisu ponovno vratili. Prisilio sam ih ponovno u Isusovo ime da napuste moju sobu. Otišli su bez oklijevanja, pa sam pokušao naći malo sna.

Iznenadio sam se kad su oko četiri sata ujutro ponovno započeli dosađivati. Uspravio sam se u krevetu i u

mislima tražio objašnjenje zašto je Gospodin dopustio duhovima da se vrate. Došao sam do zaključka da bi možda bilo dobro ako od samih demona čujem što misle o tome da sam prihvatio Isusa kao svog Gospodina i Spasitelja. (Tek kasnije sam shvatio da je iznimno opasno razgovarati s duhovima.)

— Tako, dakle, želite razgovarati sa mnom, — rekao sam, — pa govorite onda!

— Zašto izbjegavaš razgovarati s nama? — upitao je duh, glasom koji kao da je lebdio kroz sobu.

— Našao sam boljeg Učitelja i Gospodara.

— Zašto si nas napustio kad smo za tebe pripremili toliko bogatstvo?

— Toliike godine ste me vezali, nemam više nikakvih simpatija prema vama.

— Dobro smo postupali s tobom otkako si se priključio onima koji poznaju pravi izvor bogatstva i moći, — rekao je autoritativnim glasom koji kao da je zahtijevao poštivanje.

Shvatio sam da razgovaram s jednim od glavnih savjetnika iz svijeta duhova. Zrak kao da je bio nabijen energijom; njegova nazočnost bila je gotovo opipljiva. Bilo mi je jasno da ne mogu izaći nakraj s takvom silom. U sebi sam se tiho molio: “Gospodine Isuse, molim Te, pomoz mi!” Iznenada sam se sjetio biblijskog retka što mi ga je pastor Taylor dan prije pročitao: “K svojim dođe, ali ga njegovi ne primiše. A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: oni koji vjeruju u njegovo ime.” (Ivan 1,11.12) Odmah se u meni učvrstio dojam da će me Bog pobjedonosno sprovesti kroz taj vrlo opasan susret. Ispunio me duboki mir.

U daljnjem tijeku našeg razgovora imao sam dojam da duh stoji pred nekom vrstom krize. Osjećao sam kako ga

je na mahove doslovno obuzimao očaj, jer je shvatio da se uzaludno trudi pridobiti me na svoju stranu.

— Čuj me dobro, — rekao je, — govorim ti istinu, učitelj ima za tebe veliko bogatstvo — ako se prestaneš družiti s njemu omraženim ljudima i ako prestaneš svečkovati subotu koju on prezire.

— Duše, vjerujem ti da govoriš istinu. Međutim, ja ne želim tvoje bogatstvo. Nije dovoljno veliko! Dobio sam bolju ponudu kao nagradu za svoju vjernost i odanost: sve zlato što si ga mogu poželjeti, ali k tome i beskrajni život da bih mogao zauvijek uživati u tom zlatu. Odlučio sam predati svoj život Isusu Kristu!

— Ne spominji više to ime! — rekao je duh bijesnim glasom. — Moramo razgovarati s tobom, ali ne spominji to ime. Ja sam jedan od glavnih savjetnika. S mojim suradnicima iz svijeta duhova pripremio sam put da te naš gospodar obaspe bogatstvom. Mi smo i Georgeu pribavili slavu i čast koju sada uživa. Zaključili smo da ste se vas dvojica sreli u namjeri da ti uvidiš kakve sve divne planove imamo za tvoj život. Ja te pozivam, nemoj propustiti priliku.

— Prije deset dana još bih nasjeo na tvoj trik. Ali danas više ne! Ja sam sad bivši obožavatelj demona koji je nešto naučio. Isus je moj Učitelj i Gospodar. Uz Njegovu pomoć bit ću jedan od mnogih koji drže Njegove zapovijedi. Priključit ću se svetkovateljima subote koje ti mrziš. A što se tiče tebe i tvojih prijatelja iz svijeta duhova, mogu samo reći da ste prevaranti. Nudite mi zlato — ako odustanem od vječnog života! Takvo što izbijte si iz glave. Ja mogu čekati do Gospodnjeg dolaska. Tad ću imati sve zlato koje ću trebati na Novoj zemlji.

Približno dvije minute čulo se samo kucanje moje budilice. Savjetnik iz svijeta duhova očito nije računao s tim

da ću ovako reagirati. Bilo mu je potrebno nešto vremena da smisli novu strategiju.

— Dakle, — konačno se oglasio, — odbijaš sve gospodarovo bogatstvo i slavu... stoga će siromaštvo biti tvoja sudbina. Naravno, ako ti uspije da ostaneš još nešto vremena u životu. Od ovog dana, naime, kud god pošao bit ćeš pod sjenom smrti.

Nakon toga začuo sam smijeh kakav još nikada u životu nisam čuo. Kao da mu je okrutnost bila izvorom radosti. Sav sam se naježio. Ipak, bio sam siguran da me Bog štiti.

— Duše, — rekao sam mu, — kažem ti da sam se odao zaštiti Krista s Golgote, te da sam spreman živjeti pod sjenom smrti sve dok je On uz mene. A sada ti naređujem u Njegovo ime: odlazi!

Dok je odlazio, otvorila su se vrata prema stražnjem balkonu takvom silom da se kvaka zabila u gipsani zid.

13

Prijetnja smrću

Probudio sam se u nedjelju ujutro da započnem novi način življenja. Namjesto da posegnem za kutijom cigareta sa svojeg noćnog ormarića, što je inače bila moja čvrsto uvriježena navika, shvatio sam da više ne osjećam želju za duhanom.

Pravi val radosti zapljusnuo me je pri pomisli da sam u osobi Isusa Krista stekao novog i snažnog Prijatelja. Prisjetio sam se kako me Božji Duh silno blagoslovio i podupro prije nekoliko sati u mom sučeljavanju s demonima.

Svjestan svoje ljudske slabosti zamolio sam Gospodina da me ojača za predstojeći sukob. Utjecaj drugih naveo me u prošlosti da donesem pogrešne odluke. Vrlo često sam slijedio savjet svog prijatelja Rolanda. On me je postupno uveo u obožavanje demona.

Tijekom sljedećih nekoliko minuta molio sam se u sebi ne izgovarajući riječi. Naime, čuo sam da demoni ne mogu doznati sadržaj tihe molitve. Htio sam biti za korak ispred mojih neprijatelja. Bio sam duboko zadovoljan pri pomisli da sam ih ostavio u neznanju.

Osjećao sam se počašćenim da sam ja, nedostojno ljudsko biće, mogao razgovarati s najmoćnijim Bićem cijelog svemira, a da demoni to nisu mogli prisluškovati.

Kazao sam Gospodinu da ne znam kako da mom prijatelju Rolandu počnem iznositi istinu o vječnim stvarno-

stima. Najvjerojatnije me uopće neće željeti saslušati da ne bi uvrijedio duhove. A prije svega pitao sam se na koji ću način odoljeti predstojećim napastima.

Na trenutak sam zastao u svojim razmišljanjima. Upravo tada sjetio sam se ponovno onih redaka iz prvog poglavlja Evanđelja po Ivanu: "K svojima dođe, ali ga njegovi ne primiše. A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime." (Ivan 1,11.12) Sada sam imao sigurnost da će me Božji Duh pobjedonosno pronijeti kroz sve sukobe.

Na noćnom ormariću ležala je moja Biblija. Uzeo sam je i počeo listati po njoj. Zatim sam je zatvorio i ponovno nasumce otvorio. Na dvjema otvorenim stranicama nalazila se sila koja je doslovno opisala moj život.

Ustao sam iz kreveta, uzeo Bibliju u ruke i čitao 37. poglavlje Knjige proroka Izaije. U njemu je riječ o kralju koji je primio vrlo uznemiravajuće pismo od uobraženog tiranina koji je upao u njegovu zemlju. Način na koji je Gospodin riješio zaplet ulio mi je dodatno povjerenje da ne brinem zbog predstojećih događaja. Ne pomišljati na njih bilo je nemoguće; međutim, nisam morao biti zabrinut.

U dogovoreno vrijeme došao je Roland.

— Djeluješ mi iscrpljen, da nisi bolestan? — pitao sam ugledavši ga.

— Morneau, nasmrt si prestrašio Georgea i mene. Jednostavno ne možemo vjerovati da bi mogao biti tako neљubazan i nezahvalan prema onome što je George za nas učinio te da bi nam bio spreman okrenuti leđa i uvrijediti našeg učitelja ne želeći primiti bogatstvo što ga je pripremio za tebe.

— Kad si to saznao?

— Jutros u pola šest. George me nazvao nakon što mu se jedan od glavnih savjetnika iz svijeta duhova javio

i obavijestio ga o tvojoj nerazumnoj odluci. Zamolio me je da te vratim k pameti, inače: ode ti glava!

— Da, mogu misliti da sam prilično uzrujao onog glavnog savjetnika zahtjevom da ode.

— Što? Kažeš da si izbacio glavnog savjetnika? Ne shvaćam te.

— Dobro si shvatio. Jutros oko četiri sata imao sam s glavnim savjetnikom razgovor; međutim, kad je postao bezobrazan, zamolio sam Božjeg Duha da ga izbaci. Ostavio je trag na zidu prilikom odlaska.

Pokazao sam mu udubljenje od kvake.

— Ti, Roger Morneau, razgovarao si s jednim od glavnih savjetnika duhova? Znaš li da neki od naših članova godinama već obožavaju duhove i prizivaju ih, a još nijednom nisu imali tu prednost da razgovaraju s jednim od glavnih savjetnika? Ti si tek kratko vrijeme povezan s duhovima i već ti je ukazana tako velika čast! To samo pokazuje koliko te naš učitelj cijeni.

Lice mu je zasjalo od oduševljenja kad je uzviknuo:

— Pred nama je sjajna budućnost. Hajde, pusti sve to u vezi s kršćanstvom! Poći ćemo k velikom svećeniku da u tvoje ime zamoli duhove za ponovnu blagonaklonost, i sve će biti u redu. Svećenik te razumije i ne ljuti se što se zanimaš za vjeru. Doista te razumije, čak si mu i omililo. Kaže da si po naravi pustolov i stoga razumije da je sasvim prirodno da tragaš za najboljim putom. Jedino što smatra u svemu tome lošim jest činjenica da si, zanimajući se za vjeru, našao baš te subotare, a ne koju drugu Crkvu. Čovječe, pa ti još uvijek ne shvaćaš koliko si uzrujao duhove! Svejedno, imam svećenikovo obećanje da će sve biti u redu ako sada podeš sa mnom u njegov ured. On je već tamo i čeka nas. No, stari družo, idemo li?

Izvukao je iz džepa kutiju cigareta i ponudio me. Pošto sam odbio rekavši da više ne pušim, iznenadio se:

— Morneau, pa ti si postao drugim čovjekom. Odmah sam primijetio čim sam ušao. Iskreno da ti kažem, ne osjećam se baš ugodno u tvojoj nazočnosti. Ono što ću sada reći možda će ti se učiniti lakomislenim i glupim, ali imam dojam da ovdje nisam na pravom mjestu. Gotovo da želim biti negdje drugdje.

Dok je još govorio, shvatio sam da je Krist u mom životu ispunio riječi apostola Ivana: “K svojim dođe, ali ga njegovi ne primiše. A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.”

Osjećao sam kako me obasjava divno Veličanstvo Gospodina Isusa, okružujući me nevidljivim ozračjem sile i uzvišenosti koju je osjetio moj prijatelj. Zato je i reagirao na taj način.

— To što osjećaš u mojoj blizini proizlazi iz činjenice da je Duh koji je uz mene jači od onoga koji je uz tebe. A što se tiče tvoje izjave da sam se promijenio, u pravu si. Više nikada neću biti onaj Roger Morneau što si ga ranije poznavao. Za samo tjedan dana stekao sam spoznaje koje su mi vrednije od sveg zlata i srebra ovoga svijeta. I upravo zato ne mogu prihvatiti bogatstvo ponuđeno od duhova. Kad bih ga prihvatio, samog sebe bih oštetio.

Nastavio sam:

— Nemoj me, molim te, shvatiti pogrešno. Svjestan sam da je ponuda duhova veličanstvena, ali u njoj nedostaje nešto najvažnije, nešto što nipošto ne bi smjelo manjkati: život. I to život u takvu opsegu da bi se isplatilo imati sve to bogatstvo. Ja sam dobio bolju ponudu: sve zlato što ga mogu poželjeti, i k tomu još život bez kraja!

Zatim sam mu počeo iznositi ljepotu vječne stvarnosti. Premda svoje izlaganje nisam mogao potkrijepiti biblijskim

navodima poput gospođe i gospodina Grosse, Božji je Duh učinio da je moj prijatelj tričetrvt sata zadivljeno slušao. Govorio sam o pitanjima za koja sam mislio da su bitna. Jednom sam zastao, očekujući njegovu reakciju, no on je samo rekao:

— Da, sad mi je jasno...

Nije postavio nijedno pitanje, nije dao nijednu primjedbu. Stoga sam nastavio govoriti o vječnim stvarima.

— Vidim da ne kaniš poći k velikom svećeniku, — rekao je napokon. — Međutim, ti i ja moramo to učiniti. Moraš se vratiti u stvarnost. Sve te lijepe stvari o kojima si govorio nisu ni za tebe, ni za mene, stoga ih zaboravi. Ne želim čekati bolji život; hoću ga sada. Što se tebe tiče, Morneau, nemaš izbora. Možda misliš da ga imaš, ali nemaš ga. Umišljaš si nešto i to je sve. Budi načisto s time da nisi svoj vlastiti gospodar. Volio bih da jesi, ali nisi. Duhovi te cijeloga imaju u svojoj vlasti; što prije to priznaš, to će bolje biti za tebe.

Bio je vrlo uzbuđen. Njegovo držanje kao da je prizivalo raspoloženje što se javlja prije katastrofa.

Hodao je tamo-amo po sobi držeći se za ruke.

— Dobio sam vrlo tešku zadaću. Ovo što ću ti sada reći radije bih rekao nekom neprijatelju nego dugogodišnjem prijatelju.

Preznojavao se, iako u sobi nije bilo toplo.

— Morneau, tvoji su dani izbrojani, isto tako i dani mladog bračnog para koji je odgovoran za to što si napustio učitelja. Međutim, moram ti reći da možeš poništiti plan uništenja što su ga načinili duhovi ako upravo sada pođeš sa mnom k velikom svećeniku. Pridobit će ponovno njihovu naklonost prema tebi i sve će biti u redu. Nikome se ništa neće dogoditi.

Zastao je na trenutak da rupčićem obriše znoj sa čela.

— Veliki svećenik želi da prije svega upamtiš jedno: nitko još nije živ napustio naše tajno društvo. Duhovi su nas tamo doveli, i mi im moramo biti podređeni; ne oni nama. Dopusti da ti objasnim: Dosad smo ti i ja vjerovali da je naš susret s Georgeom i njegov poziv na večeru bio puki slučaj. Međutim, to nije istina. Noć prije toga javio mu se duh za vrijeme svetog sata s naredbom da pođe sa ženom na onu spiritističku seansu. Duh mu je već tada rekao da će sresti nas te da smo služili u trgovačkoj mor-narici. Sve do u pojedinosti objasnio mu je što da govori i čini. Duhovi su se također pobrinuli da se njegova žena u tolikoj mjeri zaplete u razgovor sa spiritističkim medijem da ju je George trebao ostaviti samu. Belanger ju je kasnije odvezao kući. Dakle, prijatelju, krenimo! Vrijeme istječe!

S jednom rukom na kvaki čekao je da pođem. Pokazao sam mu stolicu, zamolivši ga da sjedne još nekoliko minuta kako bih mu objasnio zašto neću ići k velikom svećeniku. Odbio je poziv uz obrazloženje da više ne može podnijeti ozračje tog mjesta, da mu neka nadnaravna sila priječi da sjedi opušteno.

Rekao sam da mi pomaže nazočnost Svetoga Duha jer sam Ga tog jutra molio za pomoć. Molio sam svog prijatelja, gotovo preklinjao, da se odvoji od demona i poveže s Božjom silom koja je jača, uvjeravajući ga da nema nikakve opasnosti za njega ako *prebjegne*. Osjetio sam potrebu da pođem još korak dalje: preko Rolanda uputio sam poziv čitavom skupu mojih prijatelja obožavatelja demona da me slijede. Ponovio sam da i za njih mogu jamčiti da im se ništa neće dogoditi.

— Vi volite biti štovani i čašćeni, — rekao sam. — Evo što ću učiniti: nazvat ću svog propovjednika i reći mu da vam za sljedeću subotu priredi mjesta u crkvi. I to izabra-

na mjesta, sasvim naprijed u sredini. Rezervirat ću stotinu mjesta da budem siguran da nitko neće izostati.

— Nemoj se truditi, — odgovorio je. — Zadovoljan sam tamo gdje jesam. — I opet je morao obrisati znoj s lica. — A znam da i ostali tako misle.

— Samo sam želio svima vama ponuditi blagoslove vječnog života, i pritom nisam želio nikoga izuzeti.

Nakon toga promijenio sam temu. Na red je ponovno došao njegov ultimatum.

— Govoriš da su moji dani izbrojani, isto tako i dani mojih novih prijatelja. Kažeš da demoni kane sprovesti u djelo presudu. Prema tome, imam nešto reći tebi i svima ostalima koji gaje bilo kakve zle namjere prema meni i mojim prijateljima. Kao što sam i duhu savjetniku rekao prošle noći, sebe i svoje prijatelje stavio sam pod zaštitu i vodstvo Darovatelja života, Krista s Golgote. Zato sam spreman živjeti pod sjenom smrti sve dok me Krist prati uz nazočnost svojeg Duha.

Strahovito prestrašenog lica moj prijatelj nije bio sposoban govoriti gotovo jednu minutu. Lice mu je probljedadjelo, pogled se ukočio. Mislio sam da će se onesvijestiti.

— Jesi li dobro?

Nije mi odgovorio.

— Rolande, je li sve u redu s tobom?

Još uvijek bez odgovora. U sebi sam se molio:

— Molim Te, pomози, Gospodine Isuse!

Prodrmao je glavom i napokon rekao:

— Ne znam što se dogodilo. Imam osjećaj kao da sam za trenutak izgubio svijest. Morneau, znam da je Duh koji te prati velik i moćan. Ali ne spominji mi to više. Ulijeva mi strah.

Kad mi se učinilo da je opet sasvim došao k sebi, zamolio sam ga da prenese velikom svećeniku moju poruku.

— Morneau, nisam bio baš sasvim jasan u vezi s ultimatumom. Prijetnja tvom životu nadilazi ono što ti sami duhovi mogu učiniti. Vodeći odbor uvjeren je da bi tvojim otpadom iz naših redova u javnost mogli dospjeti tajni podaci te da bi to moglo škoditi namjerama našeg učitelja. Bila je riječ o tome da se naruči tvoje ubojstvo. Jedan član pokazao se spremnim ponuditi 10.000 dolara za tvoje smaknuće. Međutim, otklonili smo njegov prijedlog smatrajući da nije mudar...

Nešto smo ipak odlučili. Ako nas duhovi obavijeste da si s nekim izvan našeg kruga govorio o aktivnostima našeg tajnog društva, tri dobrovoljca spremna su te ustrijeliti prvom prilikom. Vodeći odbor smatrao je da je to pametnije, jer bi tako čitava stvar ostala među nama te ne bi postojala opasnost uplitanja zakona.

Iznijeli smo plan jednom savjetniku iz svijeta duhova. U cjelini ga je podupro. U tu svrhu naoružao je dobrovoljce vidovitošću da u svako doba znaju gdje se nalaziš. Mislio sam da ti ovo neću morati govoriti, ali tvoje protivljenje da udovoljiš željama velikog svećenika ne ostavlja mi drugi izbor. Žao mi je...

— Reci svećeniku da sam smion, ali ne i glup, — odgovorio sam mu. — Nemam nikakve koristi da bilo kome bilo što govorim o tajnom društvu. O tome mogu šutjeti. Ali pouzdati se u riječ duha lažljivca samo da bih preživio; ne, to neću učiniti. Još kaži svećeniku da sam u Osobi Isusa Krista našao novog Prijatelja. On je svemoguć i dostojan strahopoštovanja: demoni dršću već pri samom spomenu Njegova imena. Ako se u Njegovo veličanstveno ime izusti naredba, tada bježe čak i demoni savjetnici, čemu sam prošle noći sâm bio svjedokom.

Ne znam je li ono što sam osjećao moguće nazvati pravednim gnjevom, ali Rolandova prijetnja razbuktala je

u meni želju da mu za sve preostale dane njegovog života utuvim u glavu da je Bog pravedan i silan.

— Svećenik izgleda poznaje Bibliju. Neka pročita Kološanima 2,9.10. Tamo piše crno na bijelom što sam već rekao o Gospodaru slave.

Brzo sam napisao taj navod na komadić papira da ga moj prijatelj ne zaboravi.

— A kad već bude imao Bibliju u ruci, volio bih da zna još nešto. Prije mnogo stoljeća jedan silan kralj pokorio je velike narode, mnoge ljude. Međutim, jednog dana puhlio je na pogrešnu osobu i napao je nekoga tko je bio Božji osobni prijatelj. Posljedica toga bila je da je izgubio 185.000 vojnika. Samo je nekolicina Sanheribovih časnika ostala u životu da vlastitim očima vide rezultat hvastanja njihova kralja. Nakon što se vratio u Ninivu, dvojica njegovih sinova zabili su mu mač u leđa. (Izaija 37) — dodao sam.

— Rolande, sve prenesi svećeniku. Neka dobro razmisli prije no što odluči ubiti Rogera Morneaua, da se ne dogodi da one koji pođu ubijati — same snade smrt...

Odsad ja određujem pravila po kojima će se igrati ova igra uništavanja. I to ću činiti uz punu podršku svog novog Prijatelja koji mi je jutros pokazao na koji način namjerava riješiti moj problem!

Rolandove oči bivale su sve veće. Sva njegova pozornost bila je posvećena mojim riječima. Krenuo sam do stola na kom je ležala Biblija otvorena na Izaiji 37. poglavlju i zamolio da i on dođe nešto vidjeti. Podcrtao sam sljedeće retke: 14-20 i 33-38. Namjeravao sam ih naučiti napamet. Pokazao sam mu zapis onoga što sam maloprije govorio. Objasnio sam kako me je Sveti Duh blagoslovio u razmišljanju toga jutro. On me je potaknuo da otvorim Bibliju i spoznam kako Bog jednostavno može riješiti moje poteškoće. Pročitao sam mu nekoliko redaka.

— Već vidim na koji bi nam se način tako što moglo dogoditi, — odgovorio je Roland, očito zabrinut.

— Da, a odgovornost leži na velikom svećeniku. Reci mu da će onog dana kad on i njegovi pratitelji ozbiljno pomisle ubiti Morneaua, Darovatelj života dopustiti da umru svi ti obožavatelji demona, tako da će on, svećenik, ostati sâm, sa zadaćom da obavi pogrebe. To bi se moglo dogoditi upravo za vrijeme nekog sastanka na kome hvale svoje lažne bogove. Odjednom bi grobna tišina ispunila dvoranu.

— Morneau, moram ići! Bojim se da će se, ako samo svećenik ovo sazna, doista ovako nešto dogoditi. Čim odem nazvat ću Georgea. Reci ću mu da je život svih nas u opasnosti ako ne zaustavimo ta tri krvnika dobrovoljca u izvođenju njihove nakane. Ako poruka dopre do svih članova prije no što svećenik smogne priliku da mi naredi šutnju, možda nas tad i mimoide sve to. Možda će tad pritisak da odustane od pokušaja smaknuća biti dovoljno velik da tebi omogući dug život.

Dok smo se posljednji put rukovali, rekao je da bismo trebali izbjegavati susrete jer ne želi izazvati negodovanje duhova, a ako se dogodi da se sretnemo, zatražio je da ne obraćamo pozornost jedan na drugoga. Odgovorio sam da je to njegova stvar ako to želi.

Na taj način završilo se ne baš nezanimljivo putovanje u svijet nadnaravnog, i jedno ne samo površno prijateljstvo. Međutim, blagoslovi koji su uslijedili nakon ovog raskida bili su mnogobrojni. Sama činjenica da sam doživio duboku starost svjedočanstvo je Božje dobrote i ljubavi, i moći Gospodina Isusa da spašava ljude.

Rolanda više nisam sreo. Jednom sam ga samo vidio izbliza dok je izlazio iz neke trgovine u Ulici st. Catherine West. Imao je bijeli šešir na glavi i nosio je svileni odijelo.

Ulazio je u pogrešno parkirani *cadillac*. Krasno je izgledao, ali nisam mu zavidio.

Tog lijepog dana u lipnju išao sam ulicom prema tramvajskoj postaji. Moja radost u Gospodinu bila je velika. Misli su mi bile u nebeskom Svetištu dok sam razgovarao s Njim. Činilo mi se da živim život u svoj njegovoj punini.

Premda sam raskinuo s duhovima i svime što su mi nudili, pokušali su ponovno uspostaviti kontakt sa mnom. Nekoliko mjeseci svake se večeri čulo kucanje u mom stanu. Jednom je došao i Cyril da bude svjedokom. Kad je čuo duhove, uzviknuo je:

— Izadimo van! Kako možeš ostati na ovom mjestu? Zašto se ne preseliš?

Nisam želio priuštiti duhovima zadovoljstvo da misle kako ih se bojim. Mislio sam: ako počnem bježati, s vremenom ću morati sve više bježati. Vjerovao sam Gospodinu Isusu da će mi pokloniti prijeko potrebnu pomoć i zaštitu ma gdje se nalazio.

14

Mogu samo reći: Hvala!

Kad sam one prve subote izlazio iz zgrade Kršćanske adventističke crkve, molio sam Gospodina da mi omogući da se za tjedan dana nađem na istom mjestu. Druge subote ponovno sam na istom mjestu zahvaljivao Gospodinu iz cijelog srca što je proteklih dana radio za mene. Doista, taj dan bio je prava radost u Gospodinu i nabrojane doživljenih blagoslova.

Upravo tada otkrio sam u kolikoj je mjeri korisno doživljena iskustva ponovno prizivati u sjećanja. Zapovijed da držimo subotu svetom razumijem kao naredbu koja je čovjeku dana da pruži pribježište od neprestanog pritiska i zahtjeva svakodnevice. Na taj način trebao bih doći do vremena za razmišljanje o Božjim blagoslovima te se tako približiti Bogu i duhovno i tjelesno osvježiti.

Nakon sučeljavanja s duhovima, i nakon što se moj život ponovno uravnotežio, posvetio sam se zadaći da u crkvenim i svjetovnim povijesnim djelima potražim kako je došlo do toga da je kršćanska Crkva počela svetkovati nedjelju, zapustila biblijsku subotu i usvojila nauke poput onih o besmrtnosti duše i vječnim mukama.

Tijekom pet mjeseci proveo sam gotovo sve slobodno vrijeme u montrealskoj gradskoj knjižnici. S velikim zanimanjem čitao sam knjige Rimokatoličke crkve u svjetlu biblijskog proročanstva. Proučavao sam živote svetaca koje smatraju stupovima rane Katoličke crkve te provjerio

koliki je bio njihov utjecaj na kršćanstvo. Povijest papâ dobila je za mene novo značenje. Origen iz Aleksandrije, jedan od prvih crkvenih otaca, koji je živio od 185. do 254. godine poslije Krista, posebno me zapanjio. Uspjelo mu je povezati neke od filozofija eklektičkih škola neoplatonista s kršćanskim naukom. To doba istraživanja i proučavanja učvrstilo me još jače u biblijskoj vjeri.

Jedne prekrasne subote u travnju 1947. stekao sam iskustvo biblijskog krštenja uronjavanjem u vodu te tako postao članom Crkve adventista sedmog dana. Istog dana upoznao sam jednu djevojku, Hildu Mousseau.

Kad smo te večeri pošli kući, pastor Taylor je rekao da može povesti one koji idu na istočnu stranu, do mjesta gdje ostavlja automobil preko noći. Nas četvero prihvatilo je prijedlog. Pošto smo se dovezli do parkirališta, nastavili smo pješice do tramvajske postaje.

Usput smo se Hilda i ja pobliže upoznali. Poslije toga još smo nekoliko puta išli zajedno do tramvaja. Nije dugo potrajalo dok smo otkrili da imamo zajedničke sklonosti i nesklonosti. Tako je vremenom nastalo pravo prijateljstvo.

Jednog dana pomislio sam da bi je bilo dobro upitati bi li željela postati mojom ženom. U ono doba nije bilo jednostavno da mladić predloži djevojci brak. Sve se moralo dogoditi na pravom mjestu i u pravo vrijeme. Budući da sam više puta ponovio u glavi plan kako da postupim, odlučio sam se za jednu nedjeljnu večer.

Ono važno pitanje trebalo je postaviti u trenucima opuštenosti. Učinilo mi se da je najbolji trenutak dok čekamo noćnog čuvara da otvori Hildi vrata. Naime, Hilda je u to vrijeme radila kao medicinska sestra u montrealском odmaralištu te je stanovala u domu za sestre. Kućno pravilo dopuštalo je izlazak najkasnije do jedanaest uvečer. Što je taj zadnji rok bio bliži, to je vrijeme čekanja bilo

kraće. Uvijek je trebalo pozvoniti dva ili tri puta prije no što se pojavi vratar. Ponekad smo ga čekali i do deset minuta, već prema tome kako je daleko bio u zgradi. Upravo zbog toga smatrao sam da je pola jedanaest onaj pravi trenutak.

Bila je krasna lipanjska večer. Proveli smo zajedno ugodno nedjeljno poslijepodne i večer. Zaključili smo dan vožnjom kroz grad u otvorenom tramvajskom vagonu. Svaki puta kad bi nakon postaje tramvaj ponovno ubrzavao, vjetar bi podizao Hildinu dugu plavu kosu preko njezinih ramena. Njezine plave oči svjetlucale su odsjajujući mnoštvo neonskih reklama s ulice. I što sam dulje gledao u njezine oči, to sam bivao uvjereniji da bi joj trebalo biti ime Hilda Geraldine Morneau.

Oko pola jedanaest stigli smo do ulaza u dom za sestre, i kao mnogo puta ranije, Hilda je pritisnula zvono, naslonila se na vrata računajući na uobičajeno dugo vrijeme čekanja. Tada sam je upitao bi li se željela udati za mene. I tek što sam izgovorio rečenicu, već su se vrata otvorila i pojavio se vratar! Kad nas je ugledao, vratio se nekoliko koraka, prekrizio ruke i pogledao me kao da želi reći kako me izaziva da u njegovoj nazočnosti poljubim Hildu za laku noć.

Moje pitanje, kao i iznenadni dolazak inače sporog vratara, iznenadili su Hildu. Da se uda za mene? Odgovorila je da je razmišljala o tome i očekivala da ću uskoro postaviti to pitanje. Objasnio sam joj da zasad ne tražim ništa osim njezinog *da*, te da ćemo se o svemu ostalom dogovoriti jednom kasnije kad joj bude odgovaralo.

Tek što sam to rekao, vratar se ljutito oglasio:

— Gospođice, udite, molim! Ili možda želite ostati vani? Ja imam posla, znate. Ako ne uđete, ostavit ću vas vani.

Odgovorila mi je jednim brzim *da*, žurno me poljubila i gotovo u suzama otrčala u zgradu.

Vratar je propustio Hildu pored sebe riječima:

— Naučit ću ja vas, djevojke, da odmah uđete čim otvorim vrata.

No ona je odgovorila:

— Ne događa se svake večeri da mladić pita djevojku želi li se udati za njega!

Vratar se iznenadio:

— E sad mi je baš žao, — rekao je. — Zašto niste odmah rekli da se radi o nečemu važnom. Dao bih vam još malo vremena.

Pošao sam kući s čudnim dojmom, valjda zato što sam se prevario u vremenskom planiranju.

Hilda je prvom prigodom nazvala svoju majku, želeći je upoznati sa svojim namjerama.

— Mama, imam ti nešto divno reći.

— O čemu je riječ?

— Udajem se!

— Jesi li poludjela? Imaš tek 21 godinu... A za koga bi se udala?

— Udajem se za Rogera, mladića iz crkve s kojim sam izlazila. Uostalom, poznaješ ga. Vidjela si ga nekoliko puta.

— Da, da, ... ali tek ste se nedavno upoznali. Ne žuri li vam se malo?

Tada je Hilda, tako mi je sama ispričala, zaplakala. Na kraju razgovora mama joj je rekla da ne mora plakati te da će porazgovarati o tome kad budu zajedno.

Pokazalo se da je njezina mama bila puna razumijevanja za naše namjere, tako da smo izabrali 20. rujna za naše vjenčanje.

Jesen je brzo zamijenila ljeto te ga još i nadmašila toplinom, ljepotom i čarobnošću. Na dan našeg vjenčanja,

bila je to subota, ustao sam rano i uočio kako je sva priroda puna života. Nakon bogoslužja izašli smo iz crkve. Bilo je vrlo toplo. Lagani vjetrić vrtio je po tlu nekoliko suhih listova.

Naši prijatelji Ruth i Arthur Cheeseman dali su nam na raspolaganje svoj stan za svadbu. Željeli smo tiho društvo s nekima od naših dobrih prijatelja. Vjenčao nas je propovjednik L. W. Taylor.

Gospođe Cheeseman i Mousseau, zajedno s drugim ženama, predivno su ukrasile stan za slavlje. Dok smo moja nevjesta i ja ponovili svoje obećanje pred propovjednikom, stajao sam uspravno i ponosno. Ne zato da bih ostavio dojam na svjedoke, ljude, već na mnoga nevidljiva bića koja su nas promatrala: i na anđele koji su došli iz nazočnosti Svemogućega da bi se radovali s nama, i na demone što ih je, tako vjerujem, poslao njihov bezdušni vođa. Oni su mogli promatrati kako su njihovi revni naponi propali otkako sam, milošću Gospodina Isusa, napustio njihove redove.

Bilješka o piscu

Roger J. Morneau rođen je 1925. godine u francuskom dijelu Kanade. Svoju kršćansku vjeru izgubio je vrlo rano i dospio u pandže sotonskoga kulta. Božjom milostivom promišlju napokon je pronašao put u radostan kršćanski život. Njegovo svjedočanstvo izneseno u ovoj knjizi — iz opravdanih razloga objavljeno pedeset godina nakon njegova oslobođenja — kazuje nam kako Bog spašava i pomaže, poništavajući prijetnje Zloga i dajući blagoslove koji traju mnogo godina. Nakon obraćenja istinskom Bogu radio je kao upravitelj prodajnog odjela tvornice uređaja za grijanje u Apalachinu, u državi New York. Sa suprugom Hildom imao je troje djece i dvanaestero unučadi. Umro je 1998. godine.

Napisao je šest vrlo zapaženih knjiga o osobnoj vjeri i molitvi, od kojih je nakladnik “Znaci vremena” većinu objavio na hrvatskom jeziku. Knjige su mu prevedene na mnoge jezike i čitaju se po cijelom svijetu. Na različitim internetskim stranicama dostupna su elektronička izdanja njegovih knjiga, kao i intervjui koje je dao medijima. Svojim knjigama i DVD-ima izvršio je velik utjecaj na čitatelje i gledatelje, od kojih su mnogi promijenili smjer svojega životnog puta i više ne žele radoznalo zavirivati u svijet mračnih sila, već u molitvama i svakodnevnom pobjedonosnom kršćanskom življenju služe pravom Bogu — Stvoritelju i Gospodaru svemira.

Kazalo

<i>Zahvala</i>	5
1. Imao sam savjesne kršćanske roditelje	7
2. Izlet u svijet nadnaravnog	18
3. Prostorije za obožavanje bogova	31
4. Duhovi na djelu	42
5. Požuruju me da postanem članom.....	51
6. Od čašćenja demona k proučavanju Biblije	58
7. Biblijska proučavanja uz duhanski dim.....	70
8. Još samo kratko vrijeme milosti	76
9. Dan obećanja	85
10. Odgovor za mojega šefa.....	95
11. Novi život.....	100
12. Poteškoće s duhovima	113
13. Prijetnja smrću	119
14. Mogu samo reći: Hvala!.....	130
<i>Bilješka o piscu</i>	135